

CATHERINE LEIGH - UNUTULMAYAN ÖPÜŞME

Harlequin

Yasemin

BEYAZ DİZİ

KARAWOLF

ROMANCE

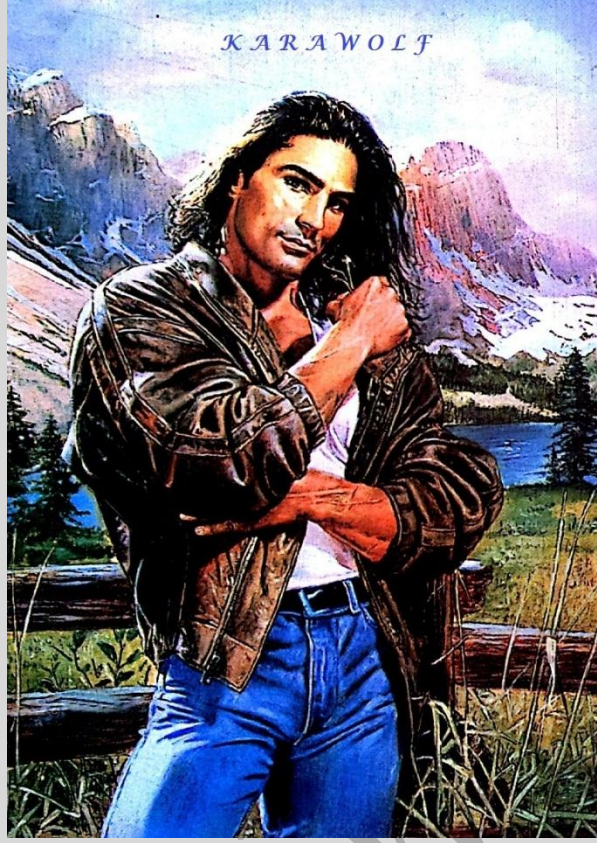

REBECCA WINTERS

Koruma mı... Koca mı?

CATHERINE LEIGH

Unutulmayan Öpüşme

UNUTULMAYAN ÖPÜŞME

Thea, Virginia'dan kalkıp Pine Butte'ye geldiğinde Damon'ı tekrar göreceğini bilmiyordu. Teyzesinden miras kalan tarihi büyük evi onarmak için Damon'a ihtiyacı vardı. Seneler sonra onunla karşılaşmaktan hiç memnun olmayan Damon yardım edecek miydi? Peki, ya Damon'dan nefret eden Pine Butte halkı onun yardım etmesine izin verecek miydi...?

BİRİNCİ BÖLÜM

Theadora Birch, teyzesinin Victoria tarzı tarihi evinin, esintili verandasında, merdivenin birinci basamağına oturmuş, kollarını dizlerine sarmış, başını dayamış hıçkırıyordu. Dora'nın avukatının yolladığı mektup parmaklarının arasından kayıp, düşmüş ve esintiyle uçmaya başlamıştı.

Thea Virginia'dan, Pine Butte'ye aklındaki bin bir hayalle gelmiş fakat teyzesinin evine girer girmez, burada gördükleri, bu tarihi evi bir otele dönüştürme hayallerinin yıkılmasına sebep olmuştu. Teyzesi ile birlikte bu hayali gerçekleştirmeyi çok konuşmuşlardı.

Daha da kötüsü, Dora teyzesinin son günlerini, bu yıkık dökük evde geçirmiş olmasıydı. Evin bu hale geldiğini neden Thea'ya söylememişti ki?

Thea stajını yapması konusunda teyzesiyle fikir birliğine varmıştı. Ama yaşlı kadın onu çağırıyorsa, Thea her şeyi bırakıp buraya koşardı. Keşke yaşlı kadın Boston'lu ailesinden maddi yardım istemeyecek kadar gururlu olmasaydı...

Dora da en az Thea kadar tarihi bir otel işletmek fikrinden hoşlanırdı. Belki de evin ne kötü durumda olduğunu Thea görmesin diye haber vermemişti.

Thea buraya ilk gelişinde henüz on bir yaşındaydı. O zamandan beri burasının yaşadığı en güzel yer olduğunu düşünürdü. Halbuki albay olan babasının işi dolayısıyla epey yer dolaşmışlardı.

Thea ömrü boyunca hep büyük şehirlerde yaşamıştı. Bu ev, Montana'nın ikinci büyük dağ sırasının eteklerinde yapılmış, insanda neredeyse tek başına olduğu hissini veren bir yerdi.

Thea buraya gelirken yolda yeni yerlerin inşa edildiğini görmüştü. Artık çevrede eskiden olduğu kadar yalnız sayılmazdı. Durumu ağlayacak kadar kötü olmayabilirdi.

Thea kendi hıçkırıkları arasından bir ses daha duymaya başladığını hissedince irkildi. Bu giderek yaklaşan bir motosikletin sesiydi.

Ses en sonunda evin önünde durmuştu. Thea üzüntüsü arasında buna aldırmamıştı. Motorun durmasıyla oluşan sessizlik onu kendine getirdi.

"Sen de kimsin?" Pürüzlü, kaba bir erkek sesiydi bu.

Thea içini çekmeye devam ediyordu.

Adam tekrar konuştu. "Senin burada işin ne?" Thea cevap vermiyordu. "Kahretsin, Niye ağlıyorsun?"

Thea yüzünü ona çevirmeden başını salladı. Sonra açıklayacaktı. Her şeyden önce burada olmak onun hakkıydı. Gözyaşlarının bulanıklığı arasından çizmeli bir çift bacağın, ona doğru yaklaştığını gördü. Siyah deri botlar tam önünde durmuştu.

Thea zorlukla yutkunarak, derin bir nefes çekti. "Ben..." Boğazı kilitlenmişti.

"Evet...?" Adam onun konuşmasını beklerken sabırsızlanmıştı.

Thea arkadan yumuşak bir kadın sesi duydu. "Belki de kaybolmuştur."

Thea kafasını sallamaya başlamıştı. Yanaklarını dizlerine sürüyor, gözyaşlarını kollarına siliyordu. Rimeli yüzünde kara izler bırakmıştı. Hala başını kaldırıp onların yüzüne bakmamıştı.

"Mendiliniz var mı?"

"Ya tabii..." Adamın sesi alayla titriyordu. Thea bu sesle irkildiğini hissetti, "...sabah çıkmadan kahyam bir tane ütüleyip verdi." Thea her şeyini arabada bıraktığını unutup çantasını aramak için etrafına baktı. O sırada dev bir motosikletin arkasında oturan uzun bacaklı sarışını ve üzerine doğru eğilmiş esmer adamı görebildi.

"Hay Allah kahretsin," demişti adam, Thea başını kaldırdığında. "Dora bana geleceğini söylemişti, ama ben inanmamıştım."

Thea'ya bakan gözleri okyanus fırtınaları gibi kopkoyu griydi. Derinliklerinde bir yerlerde, bir ışık o rahatsız edici anıları hala

hatırladığını anlatıyordu. "Oh, Tanrım" bu olamazdı. Thea hemen ondan gözlerini kaçırdı.

"Saçlarına ne halt ettin?" Thea hemen elini saçlarında gezdirdi. Saçlarına ne olmuş olabilirdi. Ağlarken bu kadar kontrolsüz mü davranmıştı? Hayır, saçları bir iki inatçı kıvrım dışında tamamen sıkıca toplu ve spreyle sıkı sıkı yapıştırılmış durumdaydı.

"Rengi. Eskiden kızıldı, değil mi?"

Tanrım bu oydu. Acaba yanılıyor muyum diye umutla ıslak kirpiklerinin altından baktı; fakat oydu.

Geçen yedi yıl onu pek değiştirmemişti. Eskiden yüzünde biraz daha yumuşak olan çizgiler artık yoktu. Arkasına at kuyruğu şeklinde topladığı saçları, motorun rüzgarından dağılmış, yer yer yüzüne yapışmıştı.

Üzerine siyah solmuş bir kot, yine siyah bir tişört giymiş ve siyah botları ile kapkara bir görünüme bürünmüştü. Dar pantolonu ve terden üzerine yapışmış pamuklu tişörtünün altından, geniş omuzlarıyla, kuvvetli kolları ve bacakları olduğu gibi belli oluyordu.

Thea düşüncelerini kafasından kovarcasına başını iki yana sallayarak, "Benim saçım seni ilgilendirmez," dedi. Sözleri ve sesinin ters tonuyla onun cesaretini kırarak bir an önce çekip gitmesini sağlamaya çalışmıştı.

Damon alay ederek gülerken, "Merak etme, hiç kimse ilgilenmez," dedi. Bir yandan konuşurken bir yandan da arkasına geçmiş, onu inceleyerek, "Çamur havuzu gibi. Bunu yapmanın bir sebebi var mıydı?" diye sordu.

"Aman, haydi Damon, kızı rahat bırak, kimseye bir zararı dokunmadı." Sarışın, dayanamamış, lafa karışmıştı.

"Yalnızca Dora'ya dokundu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Damon yanına yaklaşan kadının omuzuna kolunu dolayarak, "Sen anlayamazsın," demişti.

Damon Free. Onu hiçbir zaman hatırlamak istememiş ama buna engel olamamıştı. Dora telefonlarda hiç ondan bahsetmez, Thea da sormazdı. Belki de bu sebepten Thea, Damon'nın artık buralarda olmadığını düşünmüştü.

Ayağa kalktı, fakat kalkar kalkmaz, buna pişman oldu. Şimdi Damon ona bir baş yüksekte bakıyordu.

Bütün anıları canlandı. Hissettiği bütün o korku ve panik, suçluluk ve arzu... Son defasında burada, bu terasta, tam şimdi durduğu bu noktada duyduğu bütün o hisler. Onun o kızgın bakışlı kor alevi gibi gözlerinin içine bakarken, her zamankinden çok daha net hatırlıyordu her şeyi.

Babası California'da ki Mills kolejinde çalışmaya başladığında, Thea bir süre için teyzesinin yanında kalacaktı. Babasının yasaklarla dolu varlığı olmadan teyzesi ile uzun zamandır ilk defa yalnız konuşabilecekleri için çok mutluydu.

Fırtınalı zor bir uçak yolculuğu sonunda teyzesi onu havaalanında karşıladı.

"Teyzeciğim, inşallah arabanla gelmişsindir." Thea bunu sorarken bir yandan da eve kadar ki uzun yolu düşünüp endişeleniyordu.

"Ne yazık ki hayır, yavrum," demişti Dora. "Artık gece araba kullanamıyorum. Gözlerim eskisi gibi değil. Ama buraya beraber geldiğim kişinin daha gitmediğine eminim. Hadi onu arayalım."

Thea'nın bavullarını alırken, genç adam arkalarında belirmişti. "Umarım bir gece için bu kadar bavula ihtiyacınız olmaz. Kamyonetin arkasında sırlıslık olurlar."

"Oh, Damon." dedi, Dora. "Bekleyeceğini biliyordum. Damon Free'yi hatırlıyorsun değil mi, Thea."

"Tabii ki hatırlıyor." demişti Damon alaycı bir sesle. "İhbar ettiği bir suçluyu nasıl unutabilir."

"Ben öyle bir şey yapmadım." Thea kıpkırmızı olmuş ve fısıltıyla konuşabilmişti.

"Bir gün en iyi arkadaşımı ziyaret ediyorum, ertesi gün, evin kapısından bile giremiyorum. Hepsi senin yüzünden."

"Ben o zaman daha on bir yaşındaydım, Tanrı aşkına," diye itiraz ediyordu, Thea. "Hem onu yapan ben değildim, babam..."

"Hala Albay'ı mı suçluyorsun?" dedi Damon kalın kaşlarını kaldırarak. "Babana benim tutuklanmış olduğumu söyleyen sendin. Sana güvenmiş olduğumu düşündükçe... öksüz, kızcağız.."

"Bana öyle hitap etme!"

"Çocuklar, çocuklar.." dedi, Dora, nazik ama sert bir sesle, "Lütfen kendinize gelin."

Damon eğilmiş ve Dora'nın yanağını okşayarak, "Tamam yaşlı bayan, nasıl isterseniz," diye şakalaşmıştı.

Dora ise gülümseyerek, "Sen çok şeker bir çocuksun, Damon," diye cevap vermişti.

Damon, "Bu giderek yaygınlaşan bir görüş," derken ki sesi Thea'nın aklından hiç çıkmamıştı.

Geriye dönüp düşündüğü zaman onun o neşeli gülüşünden hep etkilendiğini hatırlıyordu. On altı yaşında iken, Damon'nın oralara uğramasını korkuyla ama dört gözle beklerdi. Damon onu çok korkuturdu, nedense. Onun kızgınlığından, kötü ününden, esmer kocaman görüntüsünden hep çekinmişti.

Onun hapse girdiğini duyunca ürkmesine rağmen oradan uzaklaştırılmasını isteyen o değildi. Aslında bir suçlunun her gün teyzesini ziyaret etmesinden garip bir zevk alıyordu. Thea oradayken Damon'nın o eve ayak basmamasında ısrar eden her zamanki gibi babasıydı.

On yedi yaşında iken heyecanın tersi bir his yaşamıştı. Nasıl olurdu da teyzesi gecenin bir saatinde uyuşturucu kullanması pekala mümkün olan bir adamla o kadar uzun ve ıssız bir yolu göze alabilirdi.

Ama yılların arkadaşlığını hatırlaması Thea'nın korkularını yenmesine yetmişti. Adam teyzesinin arkadaşıydı. İsteksizce, elini sıkmak için uzandı. Damon elini görmezlikten gelerek, hafifçe başını eğmiş ve Dora ile konuşmaya başlamıştı.

Uzun yol boyunca Thea her an biraz daha fazla korkmuştu. Karanlık sık sık düşen yıldırımlarla aydınlanıyordu. Thea, teyzesiyle Damon arasında oturuyor ve araba iki yana sallandıkça, Damon'nın üstüne düşmemeye çalışıyordu. Karanlıkta yol alırlarken bir yandan teyzesine neden yalnızca kızların olduğu bir okul seçtiğini anlatmaya çalışıyordu.

Bunlardan bahsederken, tabii ki babası ve Chelsea'da konu olmuştı. Thea, onların ismini her duyduğunda Damon'nın biraz daha gerginleştiğini fark etmekte gecikmemişti. Okulu onlar istediği için seçtiğini söylediğinde Damon dayanamamış ve alayla gülmüştü.

"Sakın bana onların beynini yıkayarak seni de aynı şeye inandırdıklarını söyleme."

"Dur Damon." Dora, Thea'nın dizini okşayarak onu sakinleştirirken Damon'ı da susturmuştu.

"Damon ve ben sık sık birbirimize açık açık ailelerimizden bahsederiz, onların hatalarından, iyi taraflarından."

Damon yine alaycı bir sesle, "Tabii ailelerimiz hakkında söylenecek iyi bir şey bulabilirsek," demişti.

"Lütfen, Damon. Thea ailesine çok sadıktır," dedi, Dora.

"Onlar gibi peşin hükümlü, dar fikirli kişiler sadakate layık değildir."

"Bay Free," dedi Thea heyecanla, "Siz benim ailem hakkında bir şey bilmiyorsunuz. Onlar..."

"Yeteri kadar biliyorum. Onlar lanet olasıca..."

"Damon!" Dora sertçe sözünü kesmişti.

Damon, Dora önünde böyle konuşmaktan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Kusura bakma, ama beni kolay kolay ikna edemezsin." Arabayı dikkatle kullanmaya devam ederken, konuşmasına da devam

ediyordu. "Dora'ya yaptıklarına bak! Yanlış bir adamdan hamile kaldı diye Montana'ya sürmüşler. Emin ol adam banker filan olsaydı katiyen böyle yapmazlardı."

"Benim bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun, Damon. Hayatımda başıma gelen en iyi olay, o sıkıcı kuralcı ortamdan uzaklaşmamdı." Kimse Dora'nın sesindeki samimiyetten şüphe edemezdi. "Burada çok mutlu oldum ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

"Konumuz bu değil. Öksüz kızcağız da bunu biliyor, onun için de bir şey söylemiyor."

Thea sevdiklerini nasıl savunacağını bilemiyor ve sıkıntıyla susup, oturuyordu. Evde kimse bu olayları konuşmazdı. "Bütün bunlar çok seneler önceydi. Bugün olsa daha farklı davranacaklarına eminim."

"Öyle mi?"

O sırada yola fırlayan bir geyikten kaçmak isteyen Damon sert bir fren yapmış ve direksiyonu hızla kırmıştı. Üzerine savrulan Thea doğrulurken kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı.

"Sevgili baban madem o kadar serbest fikirli de neden senin gelip Dora'yı ziyaret etmene izin vermedi?" Damon'ın bu defa sinirle konuşuyordu.

Thea, annesinin ortadan kaybolmasından sonra buraya gelmek istediğinde, babasının Prebble'ların sevgili kızına uygun olmadıklarını söylemesini hatırlayınca gözyaşlarına boğulmamak için kendisini güç tuttu.

"Annem..." diye başladı Thea, fakat sustu. Bu yabancı adama ailesini anlatmanın yeri değildi.

"Evet annen. Annen yarı yaşında bir Fransız'la kaçtı diye baban Dora'yı görmene izin vermiyor."

"Ben o zaman daha on iki yaşındaydım." Thea koltuğun kenarına yapışmış, çılgılık atmak istiyordu.

Dora tekrar söze karışmış, Damon'ın sözünü kesmişti. "Damon, Thea'yı rahat bırak. O zaman Hong Kong'da yaşıyordu. Herhalde Pasifik'i yüzemezdi."

"Teyze, sen gelmek istediğimi biliyordun, değil mi?"

"Tabii ki biliyordum, yavrum, ne zaman telefonla konuşsak söylüyordun."

Thea, Dora'nın elini yakalayarak, "Anlıyorsun değil mi teyzeciğim, Chelsea izin vermiyordu. Diyordu ki..."

"Artık üzülme. Okuldan beni istediğin zaman arayabilirsin. Onlara telefon faturalarının yüksek olduğunu çünkü çok zengin bir avukatın oğlu olan sevgilinin uzakta okuduğunu söylersin." Dora şakasına gülüyordu.

"Onlara sevgilimin sarı saçlı, mavi gözlü zayıf çeneli biri olduğunu da söylerim... haa, bir de incecik dudakları olduğunu, hatta dudaksız olduğunu..."

"Eğer böyle birini beğendiğine onları inandırabilirsen, bir Prebble'yi iyi eğittiklerini düşünürler."

"Hahh. Bunlar kör mü?" Damon hoşlanmamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, Thea.

Damon arabayı Dora'nın evinin önüne park ederken, "Boş ver, öksüz kız," demişti.

Ertesi sabah Thea geceliği ile aşağıya indiğinde terasta Dora yerine, Damon'u bulmuştu. Utanıp içeriye kaçarken, Damon onu görmüş ve durdurmuştu.

"Seni bu kadar korkutan nedir?" diye sordu. "Sana burada ne olabileceğini sanıyorsun?"

"Ben korkmuyorum. Yabancı birinin yanına çıkmak için kıyafetim uygun değil, hepsi o kadar."

"Ben o kadar yabancı sayılmam."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni iyi tanımıyorum." Genç kız utançtan titriyordu. Dora'nın nerede olduğunu ve bu adamı neden bu kadar sevdiğini anlamaya çalışıyordu.

Ama kendisinin ondan ürktüğünü göstermemeye kararlıydı. Zaten neden korkuyordu ki. Damon onu incitmezdi.

"Korkmuyorum," diye tekrarladı.

"Gel ispat edelim."

Thea'ya yaklaşmış, avuçlarını onun kolu üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Thea'ya göre aralarında hiç mesafe kalmasa da, o bir adım daha yaklaşıncı, Thea geri çekildi. Damon o zaman kıkırdamıştı. Yumuşak sesi Thea'nın içini eritmişti. Thea geriye doğru bir adım daha atarak duvara çarpmıştı.

"Ailenin hala neden bunu göremediklerini anlayamıyorum. Kız okulu, disiplin... Bunlar hiç bir şeyi halletmez."

"Ne demek istediğini anlamıyorum ama önemi yok. Ne düşündüğüne aldırmıyorum."

"Çünkü biliyorsun," dedi yine gülererek. "Şimdi yine aynı şeyden korkuyorsun. Ve korktuğun ben değilim. Dün akşamdan beri biliyorum. Bana dokunduğun an neden titriyorsun bakalım."

Thea şimdi de titriyordu. Damon'ın sıcak nefesi yüzünü yalıyordu. "Gök gürültüsünden korkuyordum."

"Evet, annende olan sende de var, Prebble. Belki teyzende olan da.. Ve bunu sen de istiyorsun, benim gibi."

Dudakları, Thea'nın dudaklarını kavramıştı. Thea gözlerini kapattı. Tanrım, dışarıdaydılar. Onları birileri görebilirdi. Dora görebilirdi. Daha kötüsü... ya da daha iyisi Damon'ın dudakları onun dudakları üzerinde geziniyor, yavaş ve yumuşak hareketlerle okşuyordu. Bu bir yeni yetmenin öpüşü değildi. Onu öpen gerçek bir erkekti.

Thea zayıf bir hareketle onu itmeye çalışmış, ama Damon sert vücudunu ona bastırarak bu çabayı savuşturmuştu. İnce geceliği, onun arzuyla sertleşen bedenini olduğu gibi hissetmesine neden oluyordu... Bunu hissetmek, korkutucu ve rahatsız ediciydi, fakat inanılmaz şekilde de haz vericiydi.

İçinde bir şeyler onu karşılık vermeye zorluyordu. İçinin eridiğini hissediyor, ihtiras ateşiyle yanıyordu. Ellerin Damon'ın göğsüne dokunmasını, onu okşamasını önleyemiyordu. İtiraz eden sesi, ihtiraslı inlemelere dönüşmüştü.

"Ne demek istediğimi anladın mı, Prebble?" diye fısıldamıştı sonra Damon.

"Hayır. Doğru değil, ben böyle biri değilim." Thea onu ikna ettiğini sanmıyordu ama bir şekilde karşı gelmeliydi. En azından buna kendisini inandırmalıydı. "Ben... öyle hissetmiyorum."

"İstediğin kadar mücadele et, Prebble. Eminim öyledir."

Tam yedi yıl Thea bu hatırayla hem yaşamış hem de savaşmıştı. Sonunda bunun etkisini üzerinden attığına inandırırsa da, bu bir daha görmemek için dua ettiği adama bir kez bakmakla bütün o aşağılanma duygusu geri gelmişti.

Şimdi yine aynı yerde, Damon ona bakarken, onun koyu gözleri Damon'ın da aynı şeyi düşündüğünü anlatıyordu.

"Teyzemin avukatı, Mr..."

"Silas Thorton."

"Bana evin anahtarlarını yolladı ve burada kalabileceğimi söyledi." Elindeki mektubu ona bakmamak için mazeret olarak tutar gibiydi. "Yani gördüğün gibi burada kalmak için senin sandığından çok hakkım var."

"Bana gelen mektuba göre, vasiyet yarından önce okunmayacak."

"Evet... yani... haklısın," derken yüzüne doğru bir sıcak dalgasının çıktığını hissediyordu. "Teyzem hep derdi ki..."

"Sen onun ne dediğini nereden bileceksin? Bütün bildiğin bir iki haftaya kadar yapılacak bir satış."

"Satış mı?"

"Evi gördün mü? Burada yaşayamazsın. Senin aileden hiç kimse bu şartlara dayanamaz. Burayı sat ve kuyruğunu kıştırıp Boston'a dön."

"Ben artık Virginia'da oturuyorum," dedi Thea yumruklarını sıkarak. "Ayrıca sen benim ailem hakkında hiç bir şey bilmiyorsun."

Damon omuzunu silkerek, "Emin ol, bilmek istediğimden daha çok biliyorum," dedi.

Motoruna binerken sarışın da hemen arkasına tırmanmıştı.

"Beni karınla tanıştırmayacak mısın?"

"Niye tasalanıyorsun. Nasılsa onu tanıyacak kadar burada kalmayacaksın."

Omuzunun üzerinden sarışına bakarak, "Tamam mısın, bebek?" demişti.

Kız başını sallayarak, "Bazen berbat davranıyorsun, Damon," dedi. Sonra Thea'ya dönerek, "Ben onun karısı değilim, hayatım. Kim onunla evlenecek kadar deli olabilir ki?" dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Thea gelirken getirdiği malzemeleri hatırlayınca arabaya gitti. Geriye dönüp eve bakarken, aslında tereddüde kapılmıştı. Evle ilgili yapılması gereken muazzam bir yenileme çalışmasına gerek vardı. Damon'ın sözlerinden sonra bu gözüne büsbütün zor görünmeye başlamıştı.

Evin içi de, dışı da oldukça kötü durumdaydı. Kesinlikle boyaya ihtiyacı vardı. Bacalardan birinin tuğlaları dökülmüş, yağmur boruları kopmuştu. Büyük bir ihtimalle çatının aktarılması gerekecekti.

İçeride ise yapılacaklar bundan daha fazlaydı. Bazı odalar çoktan beri kapatılmış durumdaydılar. Birçok mobilyanın üstü örtülüydü.

Endişeyle yutkunarak, eve girdi. Teyzesi hiçbir zaman mutfak işlerini önemsememişti. Tanrı bilir mutfak ne haldeydi. Thea içeriye girip getirdiği torbayı yere bırakıp doğrulduğunda, büyük bir

rahatlama ile "Oh," dedi. Hayret ama mutfak temiz ve derli topluydu. Teyzesi son yıllarında mutfak işlerinden hoşlanır olmuştu herhalde.

Teyzesinin yıllar önce tamir ettirdiği büyük meşe masa pırıl pırıl parlıyordu. Duvarlardaki ve tezgahın üzerini kaplayan seramikler biraz yıpranmış olsa da temiz ve iyi durumdaydı. Cam eşyaların durduğu vitrinin camları tertemiz görünüyordu. Teyzesi yıllar önce evdeki tahta aksamın çoğunu boyatmıştı. Bir keresinde yeni sürülmüş boyaya bir farenin yapıştığını anlattığını hatırlayarak güldü. Yoksa o örümcek miydi?

Thea mutfaktaki düzenliliğin diğer odalarda da olmasını dileyerek, içeriye doğru yürüdü.

Babasına telefon etmeye söz verdiğini hatırlayarak, numaraları çevirdi.

"Albay Birch," diye cevap vermişti, Norman.

"Baba, ben Thea. Geldim."

"Geç kalmışsın."

"Umarım seni uyandırmadım." Thea onun bu yorumuna cevap vermek istememişti.

"Sana telefonunu bekleyeceğimi söylemiştim, Theadora. Chelsea saatler önce yattı." Norman'ın sesi sanki sabırsızlanıyormuş gibiydi. "Ev ne durumda, umarım kimse girip bozmaya kalkmamıştır..."

"Burada öyle şeyler olmuyor, baba. Hem avukat bana bir bakıcı ayarladığını söylemişti."

"Şimdi orayı gördün. Sence o eski ev kaç para getirir?"

Thea dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. "Hiç bir fikrim yok, baba. Sana dediğim gibi, ben daha yeni..."

"Evet, evet..." diye sözünü kesti, Norman. "Fakat ne durumda olduğu hakkında bir fikir edinmişsinizdir."

"Satmak için bile epey tamir yapılması gerekir. Şimdi neredeyse hava kararmak üzere... Daha her tarafa iyice bakamadım. Ama tam bir yenileme çalışması yapmak gerektiğini söyleyebilirim."

"Ne şanssızlık. Bence evi yıktırıp arazisini sat, kurtul."

"Evi yıktırmak mı?" Thea neredeyse çığlık atacaktı. "Teyzemin evini... benim evimi. Baba ben burayı seviyorum..."

"Bak Theadora, yine o duygusal saçmalıklara kapılmıyorsun, değil mi? Bu geziye seninle gelmeme karşı çıkmama aldırmamalıydım, biliyorum. Bana o otel saçmalıklarını yine düşünmeye başladığını söyleme sakın." İğrenir gibi bir ses çıkardıktan sonra tekrar devam etmişti. "Benim kızım bir otel bakıcısı olamaz. Hemen oraya gelip karar vermene yardımcı olmamı ister misin?"

Thea telefonu babasının yüzüne kapamak istese de kendisini tutmuştu. "Hayır, baba. Tabii ki gelmene gerek yok Ben kısa zamanda evin değeri hakkında bir bilgi edinirim. Sonra makul bir tamirat kaça çıkar onu araştırırım ve sana da bilgi veririm."

"İyi, sakın hassas davranma, Theadora." Babası her zamanki gibi katı ve soğuk bir tonda konuşuyordu.

"Vasiyet yarın mı okunuyor?"

"Evet, baba."

"Peki. J.P.'ye selamlarını söyleyeceğim." Norman daha sonra veda bile etmeden kapatmıştı.

Selamlarını söyleyecekmiş. O sevimsizce yollamak istediği tek şey küfürler. Thea bir yandan da kendisine hızla bir omlet hazırlıyordu.

O kadar erkeğin içinde babası ona J.P.'yi seçmişti. Kesinlikle daha kötü bir seçim yapılamazdı ama adam babasının en beğendiği kişiydi. Daha da kötüsü genç adamın ona teması teninin hissizleşmesine sebep oluyordu adeta. Geri zekalı bunu bile fark etmediğinden, her buluşmalarında, Thea o ahtapot gibi dokunuşlara karşı boğuşmak zorunda kalıyordu.

Yemeği yedikten sonra Thea yukarı çıkan şık merdivenlerin olduğu giriş holünün lambalarını yaktı. Ama yukarı katta lambalar yanmıyordu. Tekrar aşağı inerek uyku tulumunu hazırladı. Çok yorgun, çok tükenmiş ve uykuluydu. Ne olursa olsun ölü gibi uyuyacağını sanıyordu.

Dakikalar sonra hala uyanıktı. Eski evde alışık olmadığı sesler uyumasına imkan vermiyordu. Saatler sonra çatı arasında dedesinin eski saatinin gece yarısını vurduğunu duydu. Neden sonra uykuya dalmıştı.

Bir gürültüyle uyandı. Tamamen değişik bir ortamda olduğunu fark etmek onu şaşırtmış, ama nerede olduğunu hatırlayınca rahatlamıştı. Etraf pırıl pırıl aydınlıktı. Güneş ışığı pencerelerden içeriye hücum edercesine giriyordu.

Sabahlığını kaptığı gibi giyip, kemerini sıkıca bağladı. Kapıya gidip, tedbiri elden bırakmadan "Kim o?" diye seslendi.

"Kim olacağını zannediyorsun?" Kalın tahta kapının arkasından bile, Damon'ın sesinin kaba tonu fark ediliyordu. "Silas Thorton'dan başka burada olduğunu bilen yok. O beni buraya ne yaptığına bakmam için yolladı. Şu Allah'ın cezası kapıyı açacak mısın?"

"Kusura bakma çok fazla uyumuşum. Çok geç saatlere kadar uyuyamadım da..."

Damon bir kaşını kaldırmıştı. "Gece aşağıda ışığını gördüm, yukarıda yattığını ve ışığı açık bıraktığını düşündüm."

"Burada ne yapıyordun? Yoksa beni mi gözetliyordun?" Thea sabahlığının eteklerini sımsıkı tutmuştu.

"Hay Allah kahretsin, tabii ki seni gözetlemiyordum. Gölün orada bir evin inşaatını yapıyorum. Çalışırken gördüm."

Demek çalışıyordu. Thea elleriyle saçlarını düzeltti.

"Seni uyutmayan neydi? Yoksa Dora'nın ruhu mu geldi?"

"Saçmalama, Damon," dedi. Thea. "Eski evlerin gürültüsüne alışık değilim."

Damon sabırsızlanıyordu. "Haydi, hazırlan, seni bekliyorum. Silas'ın ofisine seni ben götüreceğim." Gözlerini daha giyinmemiş Thea'nın üzerinde dolaştırarak sordu. "Hazırlanman ne kadar sürer?"

Thea şaşırmişti. "Beni motosikletle mi götüreceksin?" Damon'ın kıkırdaması, bu güvenilmez adama dikkat etmesi gerektiğini tekrar hatırlatmıştı.

"Hayır, kamyonetimi getirdim. Çalışıyordum, senin gibi bütün sabahı uyuyarak geçirmem ben."

"Ben kendim giderim..."

"Biliyorum gidersin. Ama ben seni daha çabuk götürürüm. Nereden gidileceğini daha iyi biliyorum. Haydi, hazırlan."

Thea dudaklarını buruşturmuştu. "Ben daha kahvemi bile içmedim."

"Kamyonette bir termos dolusu kahve var." Giderek sabırsızlanıyordu. "Şu işi bitirelim, tamam mı?"

Thea merdivenlere doğru yürürken, "Demek aşağıda uyudun?" dedi Damon.

"Evet, Teyzemin yatağında uyuma düşüncesi pek hoşuma gitmedi."

"Tamam." Damon gülecek gibiydi. "Sen gerçekten de hayaletlerden korkuyorsun."

"Aman, Damon."

Yanına gelmiş, derin bakışlarıyla onu incelemeye başlamıştı. "Hadi git. Duşta sana katılamayacağıma eminim."

"Mr. Free. Karşılaştığım en tahammül edilmez kişisin. Ben giyinirken dışarıda beklersen çok memnun olurum."

"Sana on dakika veriyorum."

"On dakika mı?" Thea inanamaz gibi bir ses çıkarmıştı. "Hazırlanmam en azından kırk beş dakika sürer."

Damon yüksek sesle, "Böyle bir şey söyleyeceğinden korkuyordum." Bir an boynunu kaşıyarak, "Ben bir saat sonra geri gelirim," dedi çaresizce.

Adama sadece bakmak bile Thea'yı rahatsız etmeye yetiyordu. Belki de o eski anıların etkisi vardı bunda. Koyu renk gözleri ve siyah

saçları... adaleli vücudu ve kendine özgü tavırları. Annesinin evlendiği adama ne çok benziyordu.

Damon'ın her gidişinden sonra, bir kazadan, fırtınadan, savaştan... kurtulmuş gibi bir his duyuyordu içinde. Belki de teyzesini genç tutan şey buydu, Damon'ın sahip olduğu bu enerji.

Büyükbabasının saatinin öğleyi vurduğunu duydu. Damon bu defa kapıyı vurma gereği duymadan açıp içeri girmişti.

"Hazır mısın? Silas bizi on beş dakika içinde bekliyor."

Thea rahatsızlığını göstermek istemediği için yutkunarak, "Damon gerçekten benim kendi başıma gitmem daha mantıklı olmaz mı? Senin arabanı takip ederim. Sonra dönerken o kadar yolu boşuna gelmemiş olursun."

"Ziyanı yok Ben dönerim," derken, Onun yüzünün gerildiğini Thea hemen anlamıştı.

"Damon, ben gerçekten..."

Damon onun sözünü elini havaya kaldırarak kesmiş ve "Dinle, Prebble. Ben Dora'ya seni oraya götüreceğime söz verdim. İstedğin kadar tartışabilirsin. Fakat Silas'ın ofisinde duyacakların seni çok üzebilir."

Thea titrek nefesini koyuvermiş ve "Korkarım haklısındır," demişti.

"Kesinlikle." Damon kapıyı açmış, Thea'nın geçmesi için tutuyordu. "Dora bunu biliyordu. Ve... ona son bir iyilik yapmamı ve senin yanında olmamı söyledi. Ben de bunu yerine getireceğim."

Damon elini onun omuzuna koyarken, "Hadi bin," dedi.

Thea birden kendi bedeni ve Damon'ın rahatsız edici dokunuşu ile aralarına mesafe koyma telaşına kapılmıştı. Omuzunda geniş, ılık... erkeksi bir dokunuş vardı. Kapıyı açıp içeriye kaydılar. Tanrım bir dokunuşla, bir ele nasıl da erkeksi derdi?

Damon da direksiyonuna geçince, "Acele etmeliyiz, geç kaldık," dedi.

Silas'ın eski model döşenmiş ofisine geldiklerinde, avukat onu, "Teyzeniz için çok üzgünüm," diyerek karşıladı. Thea'nın elini tuttu. "Sizin için teyzenizin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Damon anlaşılmas bir şeyler mırıldanıp, avukatın masasının önündeki koltuklardan birine çökmüş, ona ters bir şekilde bakan Silas diğer koltuğu da Thea'ya oturması için işaret etmişti.

Yerine geçince büyükçe, açık mavi bir kağıt çıkarmış ve "Şimdi size Dora'nın vasiyetini kelime kelime okuyacağım, ama önce açıklamak istediğim bir şeyler var," demişti.

Damon haklıydı. Thea elini huzursuzca saçlarında dolaştırırken düşünüyordu. Bütün bunları duymak onu hayli hırpalayacaktı. Silas'ın bir an önce şu soğuk, hukuki lafları okuyup bitirmesini istiyordu.

"Tabii, buyurun, Mr. Thorton."

Metal çerçeveli gözlüğünü takıp, elindeki kağıda bakarak, "Dora bu vasiyeti yıllar önce yazdı. O zaman tabii çok iyi durumdaydı."

Thea alt dudağını çiğniyor ağlamasını önlemeye çalışıyordu. "Neden bana haber vermedi. Ben gelirdim."

Silas elini kaldırarak, "Bunu biliyorum," dedi. "Dora'da biliyordu. Ben onun parasını uzun zamandan beri idare ediyorum. Aslında bu işi Dora kendisi yaparken ben yalnızca ufak tefek müdahalelerde bulunurdum."

"Dora kendisine pek müdahale edilmesini sevmezdi," dedi Damon, avukatın söylediklerini onaylarcasına.

Thea, babasının söylediği gibi, Dora'nın zayıf karakterli olmadığını biliyordu.

Silas devam ediyordu. "Son senelerde parasının geliriyle pek ilgilenmez olmuştu."

Thea avukata kendinden emin bakarak, "Ben muhasebeciyim, bunları anlatmanıza gerek yok," dedi. Damon'a göz attığında onun bir taş gibi kıpırdamadan dinlediğini gördü.

"Peki, beş yıl önce, yani vasiyetini yazdığı yıl, Dora epey miktar bir parayı, bir derneğe bağışladı. Bu dernek kadınlara sığınma sağlayan bir kuruluştur. Tam miktarı söylemek gerekirse verdiği para yüz bin dolardı. Ve öldüğünde tekrar bir yüz bin dolar verileceğine söz verdi. Bir yıl sonra tekrar yüz elli bin dolar verdi.

"Bu son para verilmeden de çeyrek milyon dolar eder bu... Neden?"

"Çünkü vasiyet yazılacağı zaman teyzeniz bir milyon dolarlık bir servetin sahibiydi."

"Bir milyon dolar mı?" diye haykırdı, Thea. "O zaman neden evin bu hale gelmesine izin verdi?"

"Ev ve arsa mirasın büyük bölümünü oluşturuyor. Özellikle arsa çok büyük. Hele emlak fiyatlarının burada ki artışı göz önüne alınırsa... Fakat teyzeniz, kadınlara sığınma sağlayan bu derneğe yaptığı bağıştan sonra antika satışlarını yavaşlattı ve bir de yaptığı bir yatırımdan para kaybedince nakit parası biraz azaldı."

"Eminim ki mirasın büyüklüğü konusunda endişelendiğimi düşünmüyorsunuzdur."

"Bundan endişelenmediğinizi ben de biliyorum, Bayan Birch, ama bu derneğe tekrar bir yüz bin dolar vermek elinizdeki nakit para büsbütün azaltacak. Teyzeniz bu kuruluşa çok önem verirdi. Küçük çocuklarla yalnız kalmış kadınlar..."

"Biliyorum. Kendisi küçük bebeği ile yalnız kaldığında hissettiklerini asla unutmamıştı. Hatta kızı öldükten sonra bile..." Thea hala boğazındaki yumruyu gidermeye çalışıyordu.

"Ben ona geçen sene emlağın değişikliğe uğradığını haber verdiğimde de Dora vasiyeti değiştirmeye yanaşmadı. Baştan yazdıracağına üç değişiklik yaptırdı. Önce emlağın danışmanı olarak Damon'u görevlendirdi."

Damon şaşkınlık dolu bir ses çıkarmış ve "Ne?" demişti. O dakikaya kadar oturduğu yerde unutulmuş gibi sessiz kalmıştı. Ama o sessizlik içinde bile, oturduğu yerden Thea'yı saçtığı enerjiyle etkiliyordu.

"Bu beni şaşırttı," dedi. "Ama bir şey söyleyemedim. İkinci olarak, kadın sığınma derneğine onun ölümünden sonra bağışlanacak parayı, sizin onayınıza bıraktı, Bayan Birch. Eğer parayı eve harcamayı tercih ederseniz..."

Avukat kendi hislerini saklamaya çalışarak, ifadesiz bir tonlamayla okumaya çalışsa da, pek beceremiyordu. Dora küçük bir bağışta Pine Butte'nin halk kütüphanesine yapmıştı. Ve sevgili arkadaşı, Damon Koşan Ayı Free 'ye. Geri kalan her şeyini ve mülkünü yeğeni Theadora Prebble Birch'e bırakmıştı. Dora, Damon'a bir de mektup yazmış ve ona bıraktığı miras miktarını açıklamadan önce okumasını istemişti. Bu da vasiyete yapılmış üçüncü değişiklikti. Thea gözünün ucuyla, Damon'ın koltuğun kenarını kavrayan parmaklarının bembeyaz olduğunu fark etti. Bunun dışında hiçbir hareket yapmamıştı.

"Sevgili Damon,

Lütfen bu paranın senin olduğunu anla. İstersen bu parayı biraya, motosiklete, tatile, kadınlara harcarsın, istersen yatırım yapar veya fırlatıp atarsın. Canın ne istiyorsa onu yap.

Tabii ki, benim neye harcamanı istediğimi hemen anlayacaksın. Ama senden bunu bekleyecek kadar bunak bir kadın değilim. Bu sadece benim bir hayalim.

Senden bunu istesem, neler istemiş olacağımı biliyorum, Damon, onun için inan ki istemiyorum. Ama senin göremediğin faydayı ben görüyorum.

Arkadaşlığının bana neler ifade ettiğini anlatamam, Damon. Bugün Thea'yı buraya getirmen dahil, her şey için teşekkür ederim. Bunu benim için yaptığına eminim.

Bütün sevgimle,

Theadora Prebble."

Thea, Damon'ın parmaklarının koltuğun kenarında kırılacağını düşündü, bir an.

Damon birden bire ayağa fırlamış, "Hayır!" diye bağırmıştı. Sonra kapıya doğru, yürürken, "Hayır, allah kahretsin, hayır," diye tekrarlamıştı. Silas'a dönerek, "Bana ondan bahsetme, sinsi, şeytani, dediğim dedik yaşlı kadın!" demişti.

Silas, "Kaç para olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Kaç para olduğunu biliyorum. Yüz elli dört bin yedi yüz yetmiş altı dolar, değil mi?"

"Ve seksen dört sent."

"Hayır," diye bağırды, Damon yeniden.

"Hayır mı?" Thea şaşkın, zayıf bir sesle sormuştu. Bu dün gece Dora'nın antikalarını ve evini para için satmayı teklif eden adam mıydı?

Silas'ın kendisinin anlamadığı bir şeyi bildiğine dair kuvvetli bir his duymaya başlamıştı. Sormak için ağzını açtığı anda, Silas susması için eliyle bir işaret yaptı.

"Dora sana karşı inanılmaz derecede iyiydi, Damon."

"Söylediğinden de fazla önemliydi benim için, Thorton. Bunu sen de biliyorsun." Her kelimeyi söylerken sesi biraz daha yükseliyordu. Sonunda ciğerlerinin bütün gücüyle bağırıyordu. "Ama yine de bunu yapmayacağım... inatçı yaşlı keçi."

Silas tamamen onaylamayan bakışlarla bakıyordu. "Bu senden isteyeceği son şeydi, Damon. Benim anladığım kadarıyla, verilenin çoğu diğer şekilde gitti."

"Beni kandırmaya çalışma." Damon kızgınlıkla gürlüyordu. "İşe yaramaz. Bu mirası reddedemez miyim?"

Yüz elli bin doları reddetmek mi? Thea, Damon'a bakarken gözleri dışarı uğramıştı.

"Evet, o zaman para anaparaya döner ve Bayan Birch'in hissesine dahil olur." Silas gözlerini ondan ayırmadan tane tane konuşuyordu.

"Ama Dora, bilmiyorum ne sebepten, belki de bunaklıktan bu parayı senin almanı istedi."

"Lanet olsun," dedi. "Ve bunu bana vermenin başka bir yolu olmadığını da biliyordu. Bu para ile ne yapmamı istediğini biliyorsun ve ben bundan nefret ediyorum."

"Umarım Dora seni duymuyordur."

Thea bu konuşmadan bir şeyler anlamak umuduyla iki adamın hiçbir sözünü kaçırmamaya çalışıyordu.

Damon daha da sinirlenmişti. "Yoo, Hayır, Silas. Bunu yapma." Sonra yüzünün ifadesi değişmiş, "Dora duysa, anlardı," demişti. "Parayı Thea'nın alması benim almamdan daha iyi olur. O...benden daha saygın. Dora'nın isteğini benden daha iyi yerine getirir."

"Sen de pekala biliyorsun ki o yapamaz."

Thea'nın düşünceleri karmakarışık olmuştu. Damon onun yapamayacağı neyi yapabilirdi. Teyzesi onun yapmak istemediği ne istemiş olabilirdi ki. Bu iki adamdan biri özellikle de Silas şunu bir açıklasaydı.

"Dora'nın vasiyetinin uygulayıcısı olarak randevuya gelecek misin?"

Damon uzun süre birşey söylemeden baktı. Yüzünden çeşitli fikirlerin kafasında çarpıştığı anlaşılıyordu. Sonra, "Evet, Allah kahretsın. Yapacağım."

Sonra kapıyı sertçe kapatarak, dışarı çıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thea donmuştu. Damon çıkar çıkmaz, Silas'a döndü.

"Evet," Silas içini çekerek, "Tam istediğim gibi gitti," dedi.

"Öyle mi?" Thea bayağı rahatsız olmuştu. Silas, Damon'ın nasıl tepki göstereceğini biliyor gibiydi. Madem öyleydi, neden daha nazik

ve yavaşça söylememiştir. Oysa Thea'ya gayet yumuşak ve nazik davranmıştı.

Avukat omuzunu silkerek, "Dora'yı uyarmıştım. Damon'ın onun beklentilerini yerine getirmek istemeyeceğini söylemiştim. Ama o, Damon'ı benden daha iyi tanıdığını söyleyerek beni dinlemedi."

"Bütün bunlar nedir, neler oluyor?" Thea merakla soruyordu. "Onu bu kadar sinirlendiren şey ne? Dora ona böyle bir hediye bırakmak için onu çok seviyor olmalıydı."

"Gerçekten severdi. On üç yaşından beri, Damon Free, Dora'nın gözdesiydi. Damon ona karakterinin zayıf taraflarını göstermemek için çok dikkat ederdi."

"Nasıl böyle konuşuyorsunuz. Teyzem bir sürü mutsuz çocuğa yardım ederdi ve hiç yanılmamıştı."

"Evet, hiç." Silas düşünceliydi. "Bütün söyleyebileceğim, burası küçük bir yer, siz çabucak Damon hakkında teyzenizin görmediği birçok şeyi öğrenirsiniz."

Thea parmaklarını oturduğu deri koltuğun kenarına tıklatıyordu. "Eğer herkes konuşmaktan kaçınırsa ben burada nasıl birşey öğrenirim? En azından ben burada teyzemin mirasçısıyım. Ev hakkında kiminle konuşabilirim?"

"Kereste imalathanesini ve oranın sahibi Marsha'yı bulun. O size karar vermenizde yardımcı olur. Ama hmm..."

Silas söyleyeceği her ne idiyse söylememiştir. "Yalnız onun Damon hakkında söylediklerini pek ciddiye almayın. Onlar birbirlerine çok yakınlar. Eğer onu çok methederse bir kendisine sorun, Damon neyi bu kadar iyi yapmış?"

Silas'ın konuşmalarının sonunda Thea kıpkırmızı olmuştu. "Geldiğim gün Marsha'yı gördüğümü zannediyorum. Damon, eve geldiğinde motorun arkasında birisi vardı."

"Saçları kısa ve dalgalı mıydı?"

"Hayır, o..."

"O zaman o Marsha değil. Zaten Damon'ın arkasına iki defa aynı kız binmez." Silas ayağa kalkmıştı. "Sizi eve bırakabilirim. Sizi getiren ortadan kaybolmuşa benziyor."

"Sizce, Damon'ın gözetici olması uygun değil mi?"

Silas geçmesi için Thea'ya kapıyı açmıştı.

"Dora onu tutmamı söylediği zaman eminim bu konuyu düşünmüştür."

"O kadar iyi arkadaşlıktan sonra Damon bunu para karşılığında mı yapıyor?"

"Dora ve Damon denen bu adam arasında arkadaşlık anlayışının oldukça farklı olduğu anlaşıyor."

Thea daha soru sormak istiyordu ama Silas sokak kapısını açmıştı. Dışarıya çıkar çıkmaz, Damon'u kamyonete yaslanmış onu beklerken buldu. Yanında motosikletçi gibi kara deriler giymiş bir adamla konuşuyordu. Kaslı bacaklarına yapışmış pantolonunun belirginleştirdiği bacaklarına bakınca kızaran, Thea bakışlarını hemen onun yüzüne çevirmişti.

Damon yanındaki adamı Jerry diye tanıştırmış, ama Thea ona pek dikkat edememişti. O sırada Jerry motoruna binerken, "Mirasçınla sana iyi şanslar dilerim."

Mirasçı mı? Jerry kendisini mi kastetmişti.

Damon yanlarından ayrılan arkadaşının arkasından bakmıştı. "Damon ona ne söyledin? Teyzemin emlağı konusunda nasıl şaka yapabilirsin?"

"Ben bir şey söylemedim, Prebble. Hadi, atla gidiyoruz."

Silas lafa karışıp, "Bayan Birch'i ben bırakırım."

"Cehenneme kadar yolun var, Silas. Hatırladın mı, Dora'ya söz vermiştim." sonra Thea'ya dönerek, "Şimdi, içeriye gir."

Thea gururla çenesini havaya dikmiş kamyonete atlamıştı. Damon da hiç konuşmadan yanına tırmanmış, sessizce yol almaya başlamışlardı.

Havanın sıcağında kamyonetin hareketleri bir haftalık uykusuzluk ve uzun yolculukla birleşince, Thea göz kapaklarını açık tutamaz olmuştu. Gözlerini kapattı.

Bundan sonra hatırladığı şey Dora'nın evinin önünde Damon'ın onu uyandırmak için sarsmasıydı. Thea gözlerini kırptırdı.

Damon onu ısrarla sarsıyordu. Aniden, Thea nerede olduğunu hatırlayarak doğruldu ve onu omuzlarından itti.

"Eve geldik mi?" arkadaki eve bakıyordu. "Fare zehiri almayı unuttum. Dün akşam fare tıkırtıları duyduğuma eminim."

"Bir kedi edin." Damon öbür tarafa gelerek Thea'nın kapısını açmıştı. "Bütün evi gezdin mi? Fare en son endişe edeceğin şey olmalı."

Thea çantasını alarak kamyonetten indi. "Her tarafı araştırdım, Damon. Bazı çatlaklar var biraz da yırtılmış duvar kağıtları..."

Damon kendi kendisine küfrediyordu. "Ne diye aldırıyorum bilmiyorum. Dora'nın hatırına... O senin bunlara yalnız başına katlanmanı istemezdi." Kapıya kadar Thea'yı takip etmişti. "Seni evde gezdireceğim ve ne kadar yanıldığını anlayacaksın."

"Gerçekten mi, Damon. Ben işin uzmanı birinin fikrini alabilirim."

"Bu emlağı sana paranı harcamaya değmeyeceğine inanmaya yetecek kadar ayrıntılı bir şekilde göstereceğim."

"Böyle uzman gibi konuşmana sebep ne?"

Damon ellerini saçlarından geçirerek, "Beynim, Prebble," dedikten sonra onu evin içine çekmişti.

Thea, Damon'ı geniş merdivenlere doğru takip etti. Sahanlığa vardıklarında pencerenin pervazı kırılmış, duvar kağıtları lime lime olmuştu.

"Duvar kağıtları hep böyle. Dora bir kısmını boyatmıştı ama hiç değiştirmede. Hep küçük Thea'yı bekliyordu. Desenleri seçmek için."

"Dora senin burada otel yapma hayalinden bahsetmişti. Keşke buraları boyamasalardı. Ama tekrar eski haline getirilebilir." Bu arada

Damon duvarın bazı yerlerine vuruyor duvarın altından boş bir ses geliyordu.

"Dora'nın merkezi sistem ısıtma çok para tuttuğu için birçok odayı kapatmıştı."

"Isıtma sistemi ne halde?"

"Elden geçirilmesi gerekir. Eğer evi sadece satmayı düşünüyorsan mevcut sistem yeterli olabilir. Ama burada bir iş yürütmek istiyorsan..."

Geldiğinden beri teyzesinin odasına girmemişti. İçeriye nasıl bulacağını bilemediği için bundan çekiniyordu. Kapıya gelince tereddüt etti.

Damon da durmuş sabırla onu bekliyordu. "Hadi, gelsene. Yapacak bir sürü işim var, bir de seninle uğraşamam."

Thea nefesini tutarak içeriye girdi. Gördükleri rahat bir nefes aldırmişti ona. Mutfak gibi burası da derli topluydu. Üstelik bu oda diğerlerine göre daha iyi korunmuştu. Aslında Thea o son geceye ait bazı ipuçları bulacağından korkmuştu. Belki yapılmamış bir yatak veya yere düşmüş bazı şeyler...

Fakat odanın her tarafında Dora'ya ait anılar olsa da, kötü şeyler anımsatacak bir görüntü yoktu. Oda tamamiyle düzgün yerleştirilmiş, yatak düzgün yapılmış, tozlar alınmış, başucunda her zaman duran dergiler sırayla yerleştirilmişti. Thea teyzesinin odayı hep böyle derli toplu tutmadığını biliyordu.

"Kim toparlardı bura...?"

"Burayla ilgilenen kişi," dedi, Damon ilgisiz bir sesle.

Thea derin bir nefes aldı. Belli ki Thea burayla ilgilenen kişinin Damon olduğunu bilmiyordu.

"Dora'nın düzenli tuttuğu tek yer çalışma odasıydı."

"Hatırlıyorum," dedi, Thea.

"İçeriye su girmiyor. Sadece rüzgar. Bu ev inşa edildiğinde her taraf sağlam olduğu için ısınma problemi birkaç kütükle hallediliyormuş. Ama otel yapmak istersen ısınma çok önem kazanır."

Damon pencere kasalarını gösteriyordu. "Geçen kış Dora enerji kaybını önleyen şeyler kullanmıştı. Ama şimdi kapılar ve pencereler elek gibi."

"Ben de oteli yalnızca yazları açık tutarım." dedi Thea kendi kendisine konuşur gibi.

Damon başını sallıyordu, "Montana yazlarını unutmuşsun. Virginia'da yazlar ne zaman başlar?"

"Mayıs ayı geldiğinde yüzme havuzları açılır. Nisan da bile havalar güzeldir. Nisan da ısıtma kullandığımızı hatırlamıyorum."

"Geçen yaz burada Haziranın beşinde kar yağdı. Gerçi bu normal değil ama görülmedik bir şey de değil. Haziranda sabah ve akşamlar soğuk olur."

"Yazın kar mı? Yazın karın sadece dağlarda yağdığını düşünürdüm."

Damon kara gözlerini açarak, "Zaten dağlardasın, Prebble."

Thea pencereden dışarıya baktı. Dağların tepelerinde kar vardı. "Aslında insanlar buraya bunun için geliyorlar, değil mi? Sıcaktan kaçmak için... Hala eski batıda olduklarını hissetmek, rustik hayatı yaşamak için..."

"Eğer aklını hayal dünyasından uzaklaştıramazsan bu işlerin altından kalkamazsın." Bakışlarına ve ses tonuna yine o sabırsızlık hakim olmaya başlamıştı. "Bir turist için rustik hayat, trafiğin olmaması, geceleri yıldızları seyredebilmesi manasına gelir. Ama düş alırken donmayı kimse kabullenmez."

Thea başını sallarken, duyduğu rahatsızlıktan dudaklarını kısmıştı. Bu adam onunla hep bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu.

"İyi... o zaman kapı ve pencere kasaları değişir. Başka gösterecek ne var?" Bu defa Thea'nın sesi buz gibiydi.

"Gel, bu oda hiçbir şey."

Evi dolaşırken Thea yutkunuyordu. "Marangozluk işleri, elektrik işleri, ısıtma sistemi... Yeni pencereler çok pahalı mıdır?"

"Pencereler o kadar problem değil... Kullanılmayan odaların yer döşemesi kadar tutar." Kullanılmayan odaların taban döşemesinde meşe parkeler rezil olmuştu.

"Halı döşesek ne olur?"

Damon ona acayip bir şey söylemiş gibi bakıyordu. "Muazzam bir fikir. Güzel ucuz ve tarihi.. Ya yanına alüminyum süpürgelik geçirmeye ne dersin?"

Thea ona güzel bir tokat atmak istiyordu. "Tamam, Damon, fikrimi söyledim. Kabalaşmana gerek yok."

"Tahtaların eski ölçüsünde olması gerekir. Artık o ebatta parke bulunmadığından daha pahalıya çıkar. Çünkü ısmarlama yapılması lazım. Diğer birçok şey gibi, onların da ısmarlama yapılması gerekir."

"Hiçbir şey standart ölçüde değil."

"Yabancı malzeme de kullanmak lazım."

"Yabancı malzeme pahalı mı?"

Damon başıyla evet anlamında bir işaret yaparken, "Hem de çok," dedi. "Gel bak.." yukarı katta pencereden sarkmış duvardaki çatlakları gösteriyordu. Thea korkarak yanaşınca, "Yüksekten korkar mısın?" diye sordu.

Thea'nın sıkıca pervazı tutan parmakları kasılmıştı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

"Yaa.. bence de öyle." Elini Thea'nın sırtına bastırmıştı.

Damon'un elinden geçen sıcaklık bedenini ısıtıverdi.

"Merak etme güvenliktesin."

Güvenlikte mi? Belki düşme konusunda güven içindeydi ama ya Damon Free ile... Onunla da güvenlikte miydi?

Kollarını pencereden çekip onun göğsüne dayamak istiyordu. Boynuna, beline sarmak...

"Dora da senin gibi yüksekten korkardı." Damon alaycı maskesini tekrar takana kadar birkaç saniye onu endişeyle süzmüştü. "Belki sen ondan daha fazla etkileniyorsun. Buraları yeteri kadar gördün, gel aşağıya inelim."

"Bugün daha fazlasını kaldıracığımdan emin değilim, Damon."

"Aşağıyı da görmelisin, Prebble. Biraz gayret."

Thea'nın elini tutmuş, inene kadar da bırakmamıştı.

Berberce dışarı çıkmışlar ve Damon bu kez de çatıda ki üç köşeli çıkıntıyı göstermişti.

"Görüyor musun, kırılmış."

Güneş Thea'nın gözüne giriyordu.

"Bu çıkıntı buraya özgü bir yapı ve tamamen tarihi..."

Thea şaşırmıştı. Damon bu işlerden anlar gibi konuşuyordu.

"Buradan su girmiyor mu?"

"Hayır. Burası geçen yüzyıldan kalma fakat hala su akıtmıyor. Ama boyası dökülmüş onun için değiştirilmesi gerekiyor."

"Hiç dikkat etmemiştim. Sanki çadır gibi görünüyor."

"Kesinlikle."

"Evdeki diğer şeyler gibi... neredeyse her şey antika ve değiştirilmesi pahalıya patlayacağına benzer."

"Evet, anladın. Yeni çatı.. boyalar. Hele bir de boya işi için adam tutarsan... bu iş uzun merdivenlerle yapabilecek bir iş değil."

Thea, Damon'ın yanık tenli kocaman ellerine bakıyordu. Tişörtünü geren geniş omuzlar, kot pantolonu içindeki uzun, kuvvetli bacaklar... Damon'ın her uzvunun ne kadar kuvvetli olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Yetenekli, becerikli... Ama nedense ona hep işin ürkütücü yönlerini gösteriyordu. Bir ihtimal biraz olsun abartıyor olabilirdi.

"Her şeyden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Damon?"

Damon yürüyüp, gölge tarafa doğru geçmişti. "Sence söylediklerimin neresi gerçek değil gibi geldi sana?"

"Oh... yalan değil." Thea onu inandırmaya çalışarak, "Ben muhasebeciyim...biz para işlerinden..."

"Bana inanmıyor musun?" Damon'ın konuşmasından ne hissettiği anlaşılmıyordu. Ama ellerini yumruk yapmıştı.

"Marsha'yı ara. Onun kereste deposu var. O sana söyleyecektir... Dora'ya birkaç ay önce fiyat çıkarmıştı.

"Kasabada sadece onun mu kereste deposu var?"

"Hayır, sadece en iyi ve en ucuzu onun ki," dedi Damon. "Etrafı araştır, kendin birilerini bul, istersen... O zaman da gerçeği görmeni engelleyecek mazeretler bulamazsan..." eliyle Thea'nın Corvette'ni işaret etmişti, "Eşyalarını toplayıp, süslü arabana biner ve babacığına dönersin. Silas satış işlemlerini senin için halleder."

Bu sözleri hiç de sevecen olmayan bir tavırla söyledikten sonra arkasını dönüp kamyonetine doğru yürümeye başlamıştı.

Sesini yükselterek onun arkasından bağırdı.

"Kimse benim için bir şey halletmeyecek, Damon. Burayı satmıyorum."

Damon tam kamyonetine binmek üzere iken durdu ve arkasını dönerek, hırsla bağırdı.

"Lanet Prebble kadınları, sizi. Sende de aynı Dora'da ki inatçılık var. Hiç aklınızı kullanmıyorsunuz. Eğer bu viraneyi ödeyebileceğin bir fiyata yapabilecek birini bulursan, elini öpeceğim."

"Damon," Thea arkasından bağırmıştı.

"Cehenneme kadar." Kamyonetini çalıştırıp hızla uzaklaşmıştı oradan Damon.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thea terasın son basamağına oturmuş, Damon'ın burun kıvırdığı Corvette'ne bakıyordu. Kırmızı gösterişli arabası şehirde olduğundan daha tozluydu. Muhasebeci olarak ilk sınavlarını verince ailesi hediye etmişti ona.

Babası bu tip davranışları nadiren yapardı. Hayatı boyunca orduda çalıştığı için son derece sert bir mizaca sahipti. Maaşını

ordudan alır ve hiç bir zaman daha fazlasını istemezdi. Halbuki o da, Dora gibi istese ailesine bir şeyler yapabilirdi. Ama Thea'nın bildiği kadarıyla bu arabaya kadar hiç bir hayrı dokunmamıştı ailesine.

Bütün Birch klanı bir araya gelmiş ve ona bu arabayı almışlardı. Babası ona anahtarları verirken çok heyecanlıydı. O zaman Thea yarım Prebble olduğunun ilk defa unutulup aileye tam manasıyla kabul edildiği duygusuna kapılmıştı.

Bu düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak kafasını sertçe iki tarafa salladı. İçeriye girip, şu Marsha denen kadını aramalıydı. Tam telefona uzanırken, telefon çalmaya başladı.

Babasının aradığını anlamak için açmasına gerek yoktu.

"Merhaba Theadora," dedi Norman her zamanki eleştirici ses tonuyla. "Vasiyet okunurken, bir Birch gibi davrandığına eminim."

"Birch gibi mi, baba?"

"Ne demek istediğimi anladın. Gereksiz duygusal gösteriler..."

Thea, Damon'ın kızgınlıkla bağırmasını hatırladı. Büyük bir ihtimalle babası bunu hastalıklı genlere bağlardı.

"Hayır, baba. Tabi ki kontrolümü korudum."

O gün babasıyla çok uzun konuşamadılar. Norman, Pentagon'da bir toplantıya katılacaktı ve acele ediyordu. Evin satışına yardım etmek üzere J.P.'yi gönderme teklifine Thea kısaca itiraz etmişti. Thea ev için neye karar verecekse anlaşılan bunu bir an evvel yapması gerekiyordu. Aksi takdirde her şeyin en iyisini bildiğini düşünen erkekler başına üşüşeceklerdi.

Babasının telefonundan sonra, Thea diğer numarayı çevirdi.

"Pine Butte kerestecilik," dedi bir kadın sesi, çabuk çabuk.

"Marsha ile mi görüşüyorum?"

"Evet, karşınızda. Sizin için ne yapabilirim?"

Thea kendisini tanıttıktan sonra, "Damon Free bana sizin bu yakınlarda teyzem için bir araştırma yaptığınızı söyledi. Ben onun hakkında..."

"Evet, size söyleyeceğim rakamlar yalnızca malzemeler için hesaplandı ve sadece Damon'a verebileceğimiz fiyatlardır."

"Damon'a verebileceğimiz de ne demek? Ben bunu kendi evim için istiyorum. Damon sadece..."

"Sinirlenme... Tanrım gerçekten de onun söylediği gibisin. Ne düşünüyorsun, işi kendinin yapabileceğini mi?"

Thea, Marsha'nın sözü üzerine, yutkunmuştu. "Hayır, birisini tutmayı düşünüyorum. Ama tutacağım kişi kesinlikle Damon Free olmayacak. O sadece bir inşaat işçisi ve pek de iyi bir ünü yok."

"Öyle mi, Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye tersledi onu Marsha. "Bildiğim kadarıyla daha bir iki gündür buradasın."

"Sadece bir gün ama..."

"Pekala, kimi tutmayı kararlaştırdın?" Marsha, sabırsızca içini çekmişti.

"Daha bilmiyorum," dedi Thea. "Pine Butte'de kimseyi tanımıyorum daha."

"Benim fikrime göre sen Damon'ın yanına birini daha bul. Damon yapılacak şeyleri en iyi tespit eden kişidir. İnan bana hep böyle yapılıyor. Üstelik bil ki Damon bu işlerin tam adamıdır."

Thea da, Marsha'nın malzemelerle birlikte Damon'ı da sattığı gibi bir düşünce oluşmuştu. Marsha'nın neden umurunda olsundu ki. Eğer Damon işi alırsa, Marsha da ona satacağı malzemeyi düşünürdü.

Ama Silas'ın uyarısı aklından çıkmıyordu. Eğer Damon ile özel ilişkisi varsa onu tavsiye edeceği belliydi. Aslında Marsha'nın sesi tam bir iş kadını olduğunu gösterir tokluktaaydı. Özel ilişkilerinin işini etkilemesine izin verir miydi?

Marsha bu arada Dora için hazırladığı kağıtları araştırıyordu.

"Evet, sadece malzemelere ödenecek para yüz elli dört bin yedi yüz yetmiş altı dolar ve..."

"Ve seksen dört kuruş," dedi, Thea şaşkın bir tonla.

"Evet, nereden biliyorsun."

Thea aptallaşmıştı. Elini başına götürmüş, düşüncelerini kontrol etmek ister gibi sıkı sıkı tutuyordu. Miktar tam olarak Dora'nın Damon'a bıraktığı kadardı. Belli ki Thea bu para ile evin tamiratının yapılmasını istemiş ve bunu en iyi bu şekilde gösterebilmişti. Peki, ama Dora bunu neden kendisine bırakmamış, Damon'dan istemiş olabilirdi?

"Sadece talimin ettim." Thea konuşurken kendisinden pek emin olmadığı sesinden anlaşılıyordu.

Marsha bir an tereddüt ettikten sonra, "Peki o zaman başka birini bul ve sana fiyat listesi vermesini söyle. Yalnız fiyatlar aynı olamaz çünkü devamlı artıyor. Ama bil ki birini bulman çok zor olacak, çoğu yazlık programlarını yapmış durumdalar."

"Daha Mayıs ayındayız."

"Thea, bütün yazlık programını son gününe kadar doldurmamış biri, senin de isteyeceğin biri olamaz. Fakat niye endişe ediyorsun? Damon Free bulacağın en iyi inşaatçıdır."

Hiç kimsenin ismini bile bilmediği aklına gelince, Silas'ı bulup bir iki inşaatçının ismini almak aklına geldi. Ama acaba Silas evin tamirati konusunda Thea ile aynı görüşü paylaşıyor muydu? Çok garipti ama galiba Damon onunla aynı görüşteydi. Bu sabahki konuşmalarında Thea bunu hissetmişti. Üstelik Damon evden ve yapılacaklardan çok hoşlanır gibiydi.

Thea düşüncelerine dalıp konuşmayınca Marsha devam etmişti. "Yalnız mesele şu. Ben bu malzemeleri daha fazla tutamayacağım. Biliyorsun inşaat mevsimi geldi ve fiyatlar sürekli artıyor. Eğer sen bu işi yaptıracaksan bana şimdi kararını bildirmen lazım."

"Şimdi mi?" Thea bu defa iyice aptallaşmıştı.

"Şimdi veya bir iki gün içinde."

"Ben daha Damon ile konuşmadım." dedi, Thea. "Biz daha tam olarak ne yapılabileceğini konuşmadık. Yazılı bir anlaşma yapmamız gerekir."

"Bunlarla boşuna uğraşma, o verdiği sözü mutlaka tutar."

Thea birden çok önemli bir karar vermek üzere olduğunu düşündü. Ama bu kararı verirken, daha ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ama bir şeyden emindi. Eğer evi yaptırmak istiyorsa, Marsha'nın planına uymalıydı. Buna Damon da dahildi. Aslında Marsha'nın cesaretlendirici sözleri olmadan da Damon'a güvenebileceğini yürekten hissediyordu.

"Peki, ben o kadar malzemeyi ne yapacağım?"

"Damon geçen sene teyzenin samanlığını tamir etmişti. Damı akıyordu, ama şimdi sağlam, bir kısmını oraya koyarsın, bir kısmını da ben burada saklarım."

"Yapacağım Marsha, lütfen siparişleri hazırla," dedi, Thea.

"O zaman bir ara uğrayıp sipariş formunu imzalatırım."

Thea telefonu kapattığında verdiği acele karardan dolayı hafif bir rahatsızlık duyuyordu. Ayrıca eğer Damon'u bunu yapmaya razı edebilirse, bütün yaz onunla beraber olacaktı. Bu oldukça zor bir durumdu. Adamda bazı şeyler Thea'yı rahatsız ediyordu.

Kararını verdiği göre arabasında ki her şeyi eve taşıma zamanı gelmişti.

Ertesi sabah Thea, Bozeman'dan elinde bir kedi kutusu taşıyarak dönmüştü.

"Hadi, şimdi cici kedicikler olun ve o fareleri yakalayın," diyerek iki tane şahane İran kedisini kutudan salıverdi. Yavrular havayı koklayarak, yeşil gözlerini bu yeni barınaklarını tanımak için şaşkınlıkla dört döndürüp, hemen kutudan fırladılar.

Thea kedilerin arkasından bakarken giriş kapısında Damon belirmişti.

"Ne Allah'ın belası kadınsın sen?"

"Anlamadım, affedersin?"

"Marsha'ya evin tadilatı için beni tutacağını söylemeden bahsediyorum."

"Evet..." Thea boğazını temizlemek gereği duymuştu. Dün gece aklında hazırladığı bütün mantıklı tartışmaları unutmuşa benziyordu. "Evet... söyledim.."

"Demek, söyledin?" dedi Damon. "Peki, bunu nasıl yaptın? Bana haber verdin, benden onay aldın mı?"

"Aslında, vermek istedim ama belki Marsha konuşmanın nasıl olduğunu sana anlatmıştır. Yazılı bir şeyler hazırlayalım dedim ama o gerek olmadığını söyledi."

"Peki, Marsha'nın benim yerime cevap verebileceğine nasıl karar verdin?"

"Ben, mm.." Thea'nın bir düşüncesi vardı ama bunu açıklayamıyordu.

"Ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet, bunu biliyorum." dedi, Thea. "Sen bu işi kabul etsen de etmesen de malzemeleri ısmarladım. Bunları ödeyeceğim..."

"Nasıl ödeyeceğini biliyorum, Prebble. Tam tutarı duyunca şaşırmadın mı?"

"Evet, aklımı karıştırdı. Teyzemin bunu niye yaptığını anlamadım. Parayı nereye kullanmanı istediği belli olunca, neden bana değil de, sana böyle bir görev yüklediğini anlamadım."

"Ben fikrimi değiştirirsem ne yaparsın? Unutma ben daha bir şey imzalamadım."

Thea midesinin heyecanla kasıldığını hissediyordu. "Yani parayı tutup, başka bir şeye harcamayı mı kastediyorsun?"

"Bunu yapabilirim."

"Ama sen... yapar mısın?"

"Hayır, Allah kahretsin. Eğer o parayı alırsam, senin yapacağın aynı lanet işi yaparım." Sonra hızla Thea'ya dönerek, "Onun için baştan almak istememiştim. Bu işe karışmak, bu delice projeye suç ortaklığı yapmak istemiyordum."

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Senin babanla aynı fikirde olmaktan nefret ederim, ama belki de hayatında ilk defa haklı."

Thea babasını savunmak isterdi ama asıl konuya dönmek istiyordu. "Yani sen işi almak istemiyor musun, Damon?"

"Parayı al, evi sat ve evine git, Thea."

"Ben evimdeyim, Damon. Ben tam on üç yıl boyunca bu oteli işleteceğimi düşleyerek yaşadım. Neredeyse bütün dünyayı gezip, daha çok yaşamak istediğim bir yer bulamadım. Buradan başka hiçbir yerde kendimi daha çok evimde hissetmiyorum."

Damon'ın oradaki varlığını yok sayarak merdivene doğru ilerlemeye başladı. "Hep burayı, gelenlerin evlerinden sonra, yine evlerindeymiş gibi hissedecekleri bir otel yapmayı hayal ettim."

"Aman Thea. Rüyaları bırak ve gerçeklere dön."

"Neden sinirli olduğumu anlamıyorum. Marsha bu işi senin kolayca yapabileceğinden o kadar emin ki."

"Dora da böyle düşünüyor olmalı ki bu projeyi onun için sana emanet etti. Zaten mektubunda da öyle söylüyor."

"Bunları boş ver, Prebble. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Damon gülümseyerek devam etti. "Anlamıyorsun değil mi, Prebble? Dora bu işi yapmamın benim bu meslekte tanınmam bakımından çok önemli olduğunu düşünüyordu. Burayı yaptıktan sonra çok iyi tanınacaktım. Onun için bana sadece malzemelerin parasını bıraktı. Dora'ya burayı bedava yapacaktım. Onun için yapardım çünkü ona borçluydum, ondan hiç bir şey için bir kuruş bile almazdım. Ama sana yapmam, Prebble. Senden bunun parasını alırım. Üstelik son kuruşuna kadar alırım."

"Tabi, seni tutmayı düşününce para vermemeyi hiç aklıma getirmedi. Tersini nasıl düşünebilirsin?"

"Peki, böyle bir ücret kaç para yapar bu konuda bir fikrin var mı? Hiç hesap işleri yaparken böyle bir şey karşına çıktı mı?"

Damon'ın alaycı tonlaması Thea'yı sinirlendirmişti. "Alay etmeyi bırak da bana fiyatını söyle. Kaç paradan bahsediyorsun?"

"Aldığın malzemelerle birlikte, üç yüz bini biraz geçer." Damon ne söylediğini iyi bilen birinin ifadesiyle konuşuyordu.

Thea bayılabileceğini düşündü. Hemen yanında ki meşe askılığa tutunmuştu. "Üç yüz bin dolar."

"Doğru." Damon gülüyordu. Bu defa gülüşü iyice alaycıydı. "Sana verdiğim çok özel bir fiyat, asıl fiyat tahmin ettiğinden daha fazla.. Kime istersen sor."

"Aman tanrım." Thea yerinden sıçramıştı.

"Anladığım kadarıyla şimdi ne demek istediğimi anladın. Onun için paranı al ve bu işten vazgeç."

"Yapamam. Marsha'ya malzemeleri almasını söyledim bile."

Damon eliyle telefonu göstererek, "Koş telefona. Hemen ona durdurduğunu söyle."

"Yapamam. Marsha beni sabah aradı ve her şeyin yola çıkmak üzere hazırlandığını söyledi. Eski fiyatların geçerli olması için bunun çabucak yapılması gerekti."

"Ve tabi beni de mecbur etmek için.." Damon sinirle gürlemişti. Hızla duvara doğru yürüyüp elini duvara vurdu. Bir yandan da hırsla küfrediyordu.

"Bu seni bağlamaz, Damon. Ben her şeyi kendi kendime yaptım."

"Benim sözüm üzerine."

"Sen bana hiçbir söz vermedin, onun için seni bu olanlar hiç bağlamaz."

"Nasıl bağlamaz, Dora'ya ve Marsha'ya söz vermiştim. Marsha bu siparişi benim sözüm üzerine yaptı. Kendin üç yüz bin bulamazsan, sevgili babacığının ara, ondan iste."

"Oh, bunu yapamam, gerçekten." Thea babasının bu projeye karşı olduğunu hatırlayıp, "Babam olmaz. O da senin gibi bu projenin delice olduğunu düşünüyor. Benim bir an evvel dönmemi, kariyerime devam etmemi ve o aptal....evlenmemi bekliyor."

Damon yine kıkırdamıştı. "Sorun nedir, Prebble?" diye sordu. "Babacığının seçimini beğenmedin mi?"

Thea J.P'nin dokunuşlarını hatırlayarak ürperdi. "Böyle konularda seçimimi kendim yaparım ve kimse ile evlenmeyi düşünmüyorum zaten."

Thea Damon'ın okşayıcı bakışlarını görmemek için gözlerini kapatmıştı. Ama görmezken bile, onun bakışlarını hissedebiliyordu.

Damon yanına gelip elini çenesinin altına koymuştu, "Hiç kimseyle mi?" Sesi ipek gibi yumuşacıktı. "Hatırladığım kadarıyla sen evliliğin gerektirdiği gibi şeylerden hoşlanıyordun. Hani öpüşmek, dokunmak gibi şeylerden..."

Parmakları yumuşak hareketlerle Thea'nın kızarmış ve ısınmış yanaklarından kaymaya başlamıştı. Sonra elleri arkasına kaymış ve onu kendisine çekmişti. Hareketlerinde hiçbir zorlayıcılık yoktu.

Genellikle Thea bu gibi durumlarda hiç zorluk yaşamazdı. Tabi böyle şeylerle karşılaşmıyor değildi. Ama kimse onun rızası olmadan ona dokunmazdı. Thea onlara fazla yaklaşmama sinyalleri göndermeyi öğrenmişti. Fakat Damon bu sinyalleri almıyordu.

Yoksa Thea mı bu sinyalleri Damon'a yollayamıyordu? Sonuçta Thea onun dokunuşlarını kötü bulmuyordu... tam tersine. Ona karşı bu zayıflığı acaba Prebble zayıflığı mıydı?

Thea geriye doğru bir adım atıp aralarına az da olsa bir mesafe koydu. "Hayır, Damon. Neden bahsettiğini biliyorum. Unuttuğumu sanma. Ben o günden çok değerli bir ders aldım. Tekrarlanmasına gerek yok." Parmağını ona doğru kaldırmış, hırsla sallıyordu. "Bir daha öyle durumların olmasına izin verecek değilim. İnan bana nasıl kaçınacağımı biliyorum."

Ona bakarken nefes nefese olduğunu fark etmişti, yoksa Damon onu çok sıkı tutmuştu da onun için mi böyle nefessiz kalmıştı. Her neyse şiddetle oksijene ihtiyacı vardı.

Damon yine kıkırdıyordu. "Madem kaçınmayı biliyordun, neden şimdi bunun olmasına izin verdin? Yoksa kaçınmak istemedim mi, Prebble?"

Damon başını ona doğru iyice eğmişti.

"Tabi ki hayır. Beni hemen bırak." Thea serbest kalmak için mücadele etmeye başlamıştı.

Her saniye onun kollarında olmanın nasıl hoş bir his olduğunun bilincine biraz daha varıyordu. Onu kollarından bırakmasa, öpse...

Tanrım neler düşünüyordu?

Konuyu değiştirdi. "Babamın düşüncesine göre evi hemen satmalıyım. Ondan para isteyemem. Otel işletmeciliğinin annem ve Dora gibilerinin yapacağı acayip bir iş olduğunu düşünüyor. Bana ancak parayı evi satmak için hazır bir hale getiremediğimi söylersem verir."

"Başka kelimelerle, eğer ondan parayı alırsan onun dediğini yapmak zorunda kalırsın."

"Tam olarak öyle değil..." dedi Thea. "Fakat benim geri dönmeyeceğimden. Anneme benzeyeceğimden korkmaya başlar."

"Anneni tanıyorum, buraya her gelişinde yanında başka bir koca vardı." Sesindeki hoşnutsuzluk babası ve Chelsea kadar yargılayıcı değildi. "Bencil seksi bir kadın ve erkekleri seviyor. Dora belki gençliğinde ona benzeyebilirdi ama iş sadakati, cömertlik, sevgi gibi kavramlara geldiğinde annen Dora'nın eline su bile dökemez."

İkisi de bir an sessiz kalıp, ölen yaşlı kadının anılarına daldılar.

"Her neyse, Prebble. Baban haklı. Burayı sat, gitsin."

Damon arkasından kapıyı vurup çıkmıştı. Thea, Damon her gidişinde duyduğu şeyleri hissediyordu. Üzerinden fırtına geçmiş gibi... Bu sefer bu hissi biraz daha yoğun hissetmezdi.

Damon annesini, onun kendisini tanıdığından daha iyi tanır gibi konuşmuştu. Thea annesini on iki yıldır görmüyordu. Mektuplar, kartlar, kocalar arasında şehre geldiğinde kısa öğle yemekleri...

Thea annesiyle özel konuşmalar yapmayı her zaman çok zor bulmuştu. Annesinin son iki kocası Thea'dan birkaç yaş daha büyüktüler. Kendisinden birkaç yaş büyük bir adam yemek boyunca annesinin elini, yanağını öperken, Thea nasıl kendi özel meselelerinden bahsedebilirdi.

Bu düşünceleri bir tarafa bırakarak, evin tamiratı için gerekecek miktar üzerinde düşünmeye başladı.

Mirastan ona kalan bütün parayı, emeklilik ikramiyesini, biriktirdiği bütün parasını, okulunu bitirince ailesinin ona verdiği hediye parayı bu işe yatırabilirdi. Yutkunarak arabasına baktı. Corvette'i de satabilir ve babasına durumu izah ederdi..."

Yine de eksik kalıyordu.

Bir şeyler yapılabilmeliydi. Neydi, ne olabilirdi...

Parasını ödemeye muktedir olamayacağı bir adam tutacaktı. Kimdi bu adam? Yalnızca hakkında sevgilisinin "iyi" dediği bir inşaatçı.

Yoksa babasının dediği gibi bu proje söz konusu olduğunda mantığını mı yitiriyordu?

Thea dışarıya doğru yürüdü. Merdivenlerden indi ve arkasını dönerek çok sevdiği bu eski binaya baktı. Hayalinde, terasta elde oyulmuş bir tahta üzerinde "Dora'nın Tarihi Yeri" yazılı otelinin tabelasını görür gibi oluyordu.

Bir yol bulacaktı. Buna mecburdu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Henüz bir yol bulamamıştı o kadar... Henüz...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thea kucığında karalamalar yaptığı bir defter, bacaklarını çapraz yaparak oturmuş resim çiziyordu. Annesinin sevgililerinin ve kocalarının çoğu sanatçı olduğu için, onu babası resimden uzak tutmuş ve meslek olarak muhasebeciliği seçmesine yardım etmişti.

Onu resim yapmak için cesaretlendiren, Dora'ydı. Geldiğinden beri teyzesinin çalışma odasına girmemesinin nedeni de buydu. Orada

yaptığı çocukça bazı resimler çerçevelenmiş ve hatta duvara asılmış görürse gözyaşlarına boğulabilirdi.

Damon'nın ziyaretinden sonra cesaretini toplamak için aklındakileri resme dökmeye başlamıştı. Sayfanın bir tarafına yüksek boyunlu, kabarık kollu bir elbise giymiş Victoria tarzı bir hanım çizmişti. Sayfanın diğer tarafına ise hanımın konduğu olan on dokuzuncu yüzyıl, sakallı, uzun saçlı bir altın arayıcısı çizdi. İkisinin aralarında tuttukları levhada, "Dora Teyze'nin Otel" yazısı vardı.

Thea yaptığı şeye gülümseyerek "Banyolar bir dolar" diye ekledi.

Tekrar Damon'nın kamyonetinin sesini duyduğunda Thea oldukça dinlenmiş sayılırdı. Damon arabayı evin önüne park edip doğruca içeri girmişti.

"Peki, burayı bir otele çevirmek için, kimin iznini kullanacağını düşündün mü?"

"Hayır. Neden bana daha önce söylemedin?" Thea elindeki resim kağıdına bakıyordu."

"Ben senin dadın olarak kiralanmadım, Prebble. Burada kalıp etrafa iyice bir bakarsan aklın başına gelir sanmıştım."

"Peki, ama izin almakta zorluk çekeceğimi hiç sanmıyorum."

"O zaman biraz daha düşün." Eliyle çevreyi göstererek, "Göle kadar olan bütün bu çevre geçen sene sadece oturma alanı olarak kabul edildi."

"Ben bu işin şehir içi için de geçerli olduğunu düşünmemiştim."

"Bu şehir meclisinin vereceği kararla olabilir. Bana inan, bu izni kolay kolay alamazsın."

Thea dudaklarını buruşturmuştu. "Anlamıyorum, neden alamazmışım. Bu viraneyi, harika tarihi bir yer haline sokacağım." Ayağa kalkmıştı. "Bence sen işleri zora koşmak için söylüyorsun. Birçok kişi iş alanları arıyor."

"Tanrım bu da nedir?" Thea'nın omuzunun üzerinden arkaya bakıyordu.

"Lady Macbeth, bir İran kedisi." Thea kedi yavrusunu almak için elindeki resim defterini bırakmıştı.

"Bir kedi olduğunu biliyorum, Tanrı aşkına," kediye yaklaşıp, "Burada ne arıyor?"

"Onu satın aldım... onu ve kız kardeşi, Lizzie Borden'i... Onlar fareleri öldürecekler."

"Fareleri öldürmek için bedava kedi alabilirdin." Damon gözlerini kısmış ısrarla Thea'nın yüzüne bakıyordu. "Bunlara kaç para verdin?"

Thea'yı yine sıcaklık basmaya başlamıştı. Verdiği üç yüz elli doların çok olduğunu o da biliyordu.

"Gerçekten, Damon," dedi, Thea yapmacık bir sertlikle. "Kendime hayvan almayı ben becerebilirim."

Damon kaşlarını kaldırmış soru sormaya devam ediyordu. "Bir deste para ödedin değil mi? Belki de yüzün üstünde? Seni kandırmışlar." Elini uzatıp kediciğin kulak arkasını okşamaya başlamıştı. "Babacığının hanım kızı gibi davranmayı sürdürürsen bu evi tamamlamayı nasıl becerebilirsin."

"Benim hayata yaklaşımım bu değildir. Ve ayrıca..."

"Ve ayrıca sen de çalışacaksın. Daha kolay işler yaparsın, boyaları kazımak gibi..."

Thea iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Ben çok boya kazıdım, eskiden hep teyzem bana kazıttı. Onun tozundan nefret ederim."

Damon ona gülerek, "Boya tozu seni patronunun rahatsız ettiği kadar, rahatsız etmeyecek."

"Patronum mu?"

"Ben. Anlamadın mı? Burası için gerçekten izin alabilirsen ki ben bundan şüpheliyim, önümüzdeki altı ay boyunca emirleri benden alacaksın." İyice yaklaşıp ona doğru eğilerek, "Alışsan iyi edersin," dedi.

Thea ona bakarken, ellerini onun göğsüne dayayıp, birkaç adım itmek istiyordu. Ama yine çok iyi biliyordu ki ellerini onun göğsüne

koyarsa, onları bedenini kendisine doğru çekmek için kullanacaktı. Neyse ki elinde kedi vardı.

"En iyisi biraz düşünelim. Eminim, Marsha siparişlerin büyük bir miktarını geri çevirebilir. Yüzde on depolama ücreti veririz. Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey karşılığında bin beş yüz dolar mı vereceğim? Asla."

Damon başını sallıyordu. "Ne çeşit bir işin altına girdiğine dair bir fikrin var mı?"

Kapıya doğru yürürken, Thea'nın Corvette'ne bakıyordu. "Kedilerin arabanda şahane duracak. İkisi de lüzumsuz."

"Arabayı satmayı düşünüyorum, Damon. Almak isteyen kimseyi duyarsan lütfen haber ver."

Damon kaşlarını kaldırmış, Thea'yı süzüyordu. "Böylece bana ödeme yapacaksın, Prebble, öyle mi? Yaşamının parçalarını satarak..?"

"Bu arsayı ipotek etmekten daha iyidir." Thea çenesini havaya kaldırmış, gururla cevap veriyordu. "Üstelik bu benim hayatım, senin değil."

Damon ona bakmaya devam ediyordu. "Haklısın," dedi sonunda. "Bana ne?"

Son sözlerine rağmen Damon giderken üzgün görünüyordu.

Thea bilgisayarının önüne oturmuş, elindeki mektubu çeşitli komitelere göndermek için gereken değişiklikleri yapıyordu.

Bu sabah Damon'dan öğrendiklerinden sonra belediyeyi aramış ve onun haklı olduğunu öğrenmişti.

Konuştğu memur belediyeye dilekçe yazması gerektiğini söylemişti. "Yalnızca bir dilekçe yazmamı mı istiyorsunuz?" diye ısrar etti Thea. "Vasiyetin bir kopyasını da göndermeli miyim?"

"Hiç gerek yok, herkes evin size kaldığını biliyor."

"Peki, neler yazmam gerekiyor?"

"Eve ne yaptıracağınızı, bu çalışmalarını kime yaptıracağınızı yazmanız yeterli."

Mektubu yazıp imzaladıktan sonra, Thea bir de, temizlik malzemelerinin çoğunlukta olduğu alışveriş listesi hazırladı. Kapıyı arkasından kapatıp, şehre doğru yola çıktı. Dora'nın evinin ötesindeki tepeyi geçtiğinde, göl manzarasına tepeden bakan güzel bir arazi parçasının, birbirinden yeterince uzakta, çok büyük ya da küçük olmayan, güzel evlerle doldurulmuş olduğunu gördü.

Ama çevredeki hiçbir ev Dora'nın ki gibi olamazdı. Zaten o evin kendisine ait büyük bir arazisi vardı ki, böylece en yakına yapılan inşaat bile ona yaklaşamıyordu. Evin önündeki manzara her zaman yemyeşil olan bir çiçek tarlasıydı, Dora burayı bırakıp Boston'a dönmeyi asla düşünmemişti.

Thea mektubu attıktan sonra, teyzesinin alışveriş yaptığı markette durdu. Yanına park ettiği motorun Damon'a ait olması ihtimali var mıydı, acaba? Sonuçta bütün motorlar birbirine benziyordu.

Market arabası ile raflar arasında dolaşırken, birden market sahibinin sinirli bir sesle kasaya gelen müşteriyle konuştuğunu duydu.

"Demek sensin, seni buraya getiren bira fiyatlarındaki indirim olmalı."

Thea kasaya doğru baktığında Damon'u görmüştü. Kasada duran yaşlı adamın yanında ise ilk gün motorda olan uzun bacaklı sarışın vardı.

"Tabi ya, biliyorsun ben sarhoş olmadan dolaşamam, Mel."

"Seni buraya hiç almamalıydım."

"Hadi, baba birkaç şişe bira almış, allah aşkına."

"Roni," diye gürledi yaşlı adam, "Bana ne yapacağımı sen öğretemezsin."

Roni babasını dürterek, onları dinlemekte olan insanları gösterdi. "İnsanlar bizi dinliyor."

Mel hırsla Damon'nın parasını almış ve para üstünü gürültüyle kasanın yanına çarpmıştı. "Torba da lazım mı?"

"Torbayı ne yapacağım, Mel kardeş. Biraları hemen şimdi park yerinde içip bitiririm, değil mi...?"

Damon tam gitmek için arkasını dönerken, Thea'yı görmüştü. Elindeki bira şişesini göstererek, "Hey, Prebble, Sen de benimle bir soğuk bira içmek ister misin?"

"Damon," diye fısıldadı, Thea çabuk çabuk. "Niye bu adam sana böyle davranıyor? O senin..., sen onun... müşterisisin?"

Damon onu süzerken, o incitici alaycı tavrı yavaş yavaş yüzünü kaplarken, "Evet doğru, ama en sevdiği müşterisi değilim," dedi.

Mel bu arada hiç konuşmadan Thea'nın alışverişlerini yazıyordu.

"Neden buradan alışveriş yaptığını anlamıyorum," derken sesi istediğinden yüksek çıkmıştı. "Böyle bir davranışa nasıl katlanıyorsun?"

"Hanımefendi, davranışımı beğenmiyorsanız, sokağın aşağısında bir market daha var," dedi, Mel.

Sonunda hesabı çıkarmış ve "Seksen dört dolar," demişti.

"Seksen dört dolar mı? Aldıklarına göre bu hesap çok fazla."

"Çok mu fazla, hesabı görmek ister misiniz?" Mel şaşırmıştı.

Thea kıpkırmızı olmuş ama "Buna gerek yok. Ben en iyisi sizin tavsiyenize uyup, Mr. Free'den bana diğer marketi göstermesini isteyeyim. Seksen dört dolar belki de bugün aldığınız en yüksek meblağ olmayabilir, ama benim için müşterilerine böyle davranan birine vermek için çok fazla."

Thea bunları söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Yürürken göz ucuyla Damon'nın şaşkınlıktan donmuş bir şekilde ona baktığını gördü.

"Peki, bu alışverişler ne olacak..?"

Thea cevap vermeden çıkmıştı.

"İnanamıyorum, Prebble." Damon kapıyı tutmuş ve onu takip etmişti.

Sesi "Senin böyle olduğunu hiç tahmin edemezdim, çok etkilendim."

"O adamın böyle davranacağını bile bile niye oraya gittin?"

"Bana ders vermek niyetindeysen, hemen başka bir randevum olduğunu hatırladım."

Thea onun çekici gülümsemesine aldırmamaya çalışıyordu. Thea, onun bu gülümsemeyi Fransız üvey babası René gibi istediğinde, işine geldiği gibi kullandığını düşünüyordu. Ayrıca dükkandan çıktığından beri kolunu tutan elinin fena halde farkındaydı.

"Öbür dükkân hemen bu sokağın aşağı tarafında. Seni görmekten memnun kalacaklardır. Her zaman Dora'nın oradan alışveriş yapmasını isterlerdi."

"İçeride olanların sebebi neydi, Damon?" Thea arabasına binerken, kendisini sormaktan alıkoyamamıştı.

"Çok uzun zaman öncesine dayanıyor." Damon konuşurken yine o taş gibi ifade yüzünü kaplamıştı. "Bu olayın içine düştüğün için özür dilerim."

"Mel de özür dilemeli," dedi Thea. "Ben bundan sonra öbür marketi kullanacağım. Ve otelimi açtığımda, beni kaybetmekten dolayı üzüleceğine eminim."

"Dereyi görmeden paçaları sıvama, Prebble."

"Neden bu kadar moral bozucusun? Buraya gelmeden belediyeye dilekçemi verdim. Şehir konseyi iki hafta içinde toplanacakmış ve bana hemen cevap verecekler."

"Evet, belki de daha önce verirler," diyen Damon Thea'nın arabasının kapısını kapattı.

Thea sonra onun motoruna binişini izledi. Thea'ya yolladığı gülücük, midesinde kelebeklerin uçuşmasına sebep olmuştu. Thea park yerinden çıkarken ufak tefek bir sarışının Damon'a yaklaştığını gördü...

Ertesi gün öğleden sonra Damon, Dora'nın evine gelmişti. Thea duvar kağıtlarını sökmeye çalışırken kapıyı çalmadan içeri girdi.

"O işi yaparken buhar makinası tutarsan daha çabuk sonuç alırsın."

"Damon, içeriye girmeden önce bir şeyler yapabilirdin."

"On üç yaşımdan beri buraya kapıyı vurmada girerim. Ayrıca şimdi sana bir iyilik yapmak için geldim." Elinde bir anahtar ve bir zarf tutuyordu. "Bu posta kutusunun anahtarı. Buranın bakıcısı olmayı kabul ettikten sonra posta kutusunun numarasını senin adına değiştirdim."

"Artık postayı ben aldığıma göre, belki bakıcı ücretinde bir indirim yaparsın?"

"Ücret?"

"Silas senin bu işten bir ücret aldığını söyledi."

"Silas'ın söylediği her şeye inanmamalısın, Prebble," dedi, Damon o alaycı sesiyle. "Özellikle de, benim hakkımda söylediklerine."

Thea onun içini görmek istercesine dikkatle gözlerine bakıyordu. Silas, Damon'ın arkadaşlıktan anlamadığını düşünüyordu, ama belki de anlamayan oydu. Belli ki Damon bütün bu işleri Dora'yı sevdiği için yapmıştı. Silas onun parayı reddedeceğini bilmiyor olabilir miydi?

Acaba Damon'ın çevresinde ki onca kadın ondaki bu yumuşak tavrı gördükleri için mi onun yanındaydılar?

Damon elindeki zarfı sallayarak, "Bence komite kararını..."

"Benim cevabım mı gelmiş?" diye bağırdı, Thea. "Sana bunun olacağını söylemiştim."

"Zarfın içini mi görüyorsun?" diye sordu Damon.

"Yoksa neden bu kadar çabuk cevaplasınlar?"

Mektubu açtığında yüzündeki hayal kırıklığı hemen anlaşılmıştı. Zarfın içinden *REDDEDİLDİ* yazısının altı kırmızı kalemle çizildiği bir kağıt çıkmıştı.

Thea taş kesilmişti. Damon'a bakarak, "Bunu ...bunu nasıl yaparlar?"

Damon mektubu onun elinden aldı. Onun da yüz hatları sertleşmiş ama bir şey söylememişti. Masanın kenarından bir sandalye çekmiş ve Thea'yı oturtmaya çalışarak, "Bira filan ister misin?"

Thea, "Çok iyi olur, Damon."

"Evet, her zaman iyi gelir," dedi, Damon. Dolabı açmış bir şişe bira çıkarmıştı.

"Damon, alkolden çok cevaba ihtiyacım var. Lütfen söyle, neler oluyor? Sen bunun böyle olacağını biliyordun, o zaman sebebini de bilirsin. Benimle konuş."

Damon mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Ama yumrukları sıkılmış, parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Damon biliyorsun konuş."

"Çok basit, Prebble," dedi, Damon. "Mel, hani şu senin marketinde konuştuğun, komitenin başkanı o."

"Oh, hayır," diye inledi, Thea. "Ona bağırmadan önce neden beni uyarmadın?"

"Bana pek fırsat bırakmadın ki," dedi, Damon. "Her şey daha sen Silas'ın ofisinden çıkarken belli olmuştu. Tek şansın beni tamamen reddetmen olurdu."

"Bu sözler bana pek bir şey anlatmıyor. Ne yapmalıydım yani. Senin topladığın odaları dağıtmanı mı isteseydim? Kıymetli bir şeyler çalıp işini iyi yapmadığını mı söylemeliydim?"

Damon omuzunu silkti. Yaptığı her hareket ne kadar gergin olduğunu anlatıyordu. "Silas'ı arayıp, beni mülkünden kovduğunu anlatsan bu sorunu çözerdi."

"Bu adam Silas'ın ofisinin telefonlarını mı dinliyor?"

"Sen küçük şehirlerde bu işler nasıl yürür bilmiyorsun."

"Hayır. Anlaşılan işimi terk edip, iki bin mil gelmeden önce sorup öğrenmem lazımmış."

Buzdolabını açıp ikisine de birer bardak buzlu çay doldurmuştu. "Pekala, söyle bakalım, Mel senden neden bu kadar nefret ediyor?"

Damon kafasını sallayarak, "Bu uzun bir hikaye," dedi. "Hem de çok sıkıcı, on beş yıl öncesine ait." Çayından bir yudum almıştı. "Ayrıca seni hiç ilgilendirmez. Hatta Mel ve benim için çok fazla kişisel olduğunu da söyleyebilirim."

Thea dudaklarını büzerek, "Herhalde Dora biliyordu." dedi.

"Sen Dora değilsin." Damon boş bardağını mutfak tezgahına koydu. "Eğer Dora olsaydı komite bunu reddetmezdi. Onu çok sayarlardı."

Thea bir an için gözlerini kapatmıştı. Sonra, "Sen gerçekten, Mel'in kişisel hislerinin bu kararı etkilediğini düşünüyor musun?" Damon'nın yüzündeki kızgın ifade laflarını ağzına tıkamıştı.

"Bundan nasıl şüphe edersin?" Zarfı eline alıp sallayarak, "Buna tekrar bakmak ister misin?" dedi.

Thea çok sinirliydi. "Bu onun yanına kar kalmayacak." Bardağından dikkatle bir yudum alarak, "Bu iş benim hayatım," dedi. "Bir adam kişisel problemleri yüzünden bulunduğu pozisyonu benim aleyhime kullanmaya nasıl cesaret eder? Bu çok adice."

Damon alayla sırtarak, "Daha pek bir şey duymuş sayılmazsın," dedi.

"Ama yeterli. Bunu onun yanına bırakmayacağım. Savaşacağım."

"Öyle mi? Kiminle?"

"Başlangıç olarak, şehir komitesiyle. İki haftada bir toplanıyorlarmış, büyük ihtimalle daha benim dilekçemi görüşmüş olamazlar."

"Hiç şansın yok. İşleri hemen ayarlarlar. Bunu hep yaparlar."

"Ama bu defa yapamayacaklar. Bu defa beni dinlemeden olmayacak." Parmağını Damon'a doğru sallayarak "Ve bu defa kararı, gazetecilerin önünde verecekler. Bana güven. Ve eğer bu kararda ısrar edecek olurlarsa aptal durumuna düşecekler ve eyalette herkes bunu öğrenecek."

"Bu o kadar zor olmayacak, Thea. Dilekçede neler yazmıştın?"
Damon onun kararlılığından etkilenmişti.

"Senin bana yapılacaklarla ilgili anlattıklarını yazmıştım."

"Bu işlerin özellikle benim tarafımdan yapılacağını belirtmiş miydin?"

"Tabii ki. Ben seni tutmuştum."

"Hiç şüphesiz," diye gürledi, Damon. "Onlara fikrini değiştirdiğini söyle. Başka birini tutmaya karar verdiğini anlat. Beni kovduğunu, çünkü güvenilmez olduğumu duyduğunu söyle. O zaman gelecek salı izni alırsın."

"Böyle bir şey yapmayacağım." Thea onun sesinde duyduğu kinden etkilenmişti. "Sen bu savaşın asıl nedenisin. Bu şehre bir şans tanımanın zamanı gelmiş. Bu evi düzeltmek için sana güveniyorum. Sana Dora'da güveniyordu. Sen ahlaklı bir adamsın."

Kelimeler Thea'nın ağzından öylece dökülüvermişti. Damon ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Bana bu kadar güveniyor musun?"

Sesindeki bir şeyler Thea'nın ona daha da güvenmesine neden oluyordu. "Kesinlikle. En azından bu meselede." Thea gülümsüyordu. "Onlar da görecekler."

"Thea," dedi, Damon, "Neler oluyor. Beni orada da korudun. Şimdi bütün şehir meclisine savaş açıyorsun. Birden azize rolüne filan mı soyundun?"

"Eğer bu savaşı vermezsem, daha başlamadan kendi işimi baltalamış olurum... Buraya gelme sebebim ortadan kalkar. Hürriyetimi feda ederim..."

"Doğru," dedi, Damon. "Ama bu senin savaşın. Benimkini sürdürmene gerek yok."

"Mel bunu benim savaşım haline getirdi. Ona ve şehrin geri kalanına sana böyle davranamayacaklarını göstereceğim. Mahkemeye kadar yolu var. Onlara bunu öğreteceğiz."

"Biz mi?"

Thea kızarak, "Ben," dedi.

"Bu akşama kadar, Damon şehir meclisi bana önümüzdeki salı için ajandalarında yer ayırmak zorunda kalacak."

Damon ona uzun uzun baktı. Çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. "Bundan pişman olacaksın," dedi. "Ama tahminime göre seni durduramayacağım. Korkarım ben senin iki mislin pişman olacağım."

Damon kapıya doğru yürürken, Thea da onu takip ediyordu. "Senden niye bu kadar nefret ettiklerine dair bir ipucu vermeyeceksin, değil mi?"

Damon kıkırdamaya başlamıştı. "Tabii, Prebble sana bir ipucu vereyim."

Thea'yı kollarından yakalamış, sıkı sıkı kendi vücuduna bastırmıştı. Sağ elini onun sırtından aşağıya doğru indirerek, onu bacaklarına çekiyordu.

Bu defa Thea itiraz ediyormuş gibi davranmadı. Bunun anlamsızlığını biliyordu. Kendisini, tam tersine onun vücuduna bastırmaya başladı.

Damon'nın başı ona doğru eğilmişti. Thea gözlerini onun dudaklarından alamıyordu. Onun yumuşak, dolgun ama kararlı dudaklarından...

Damon'nın dudakları yanağına dokundu. Yüzünde gezindi, kulak memesini dişledi. Kulağını gıdıklayan sıcak nefesi, Thea'nın içini gıcıklatmıştı.

"İşte bu gibi ipuçları, Prebble," diye kısık, boğuk bir sesle fısıldadı. "Bu şehirdekilere göre ben bu işte iyiyim. Özellikle de Mel'e göre." Dudakları şimdi Thea'nın dudaklarına dönmüştü. Diliyle onun dudaklarını aralıyordu. "Sen ne diyorsun? Sence ben başka bir işe yarar mıyım?"

Damon onu holde ki koltuğa oturtmuş ve Thea daha bir cevap veremeden kapıyı vurup gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Thea hissettiği arzusun yatışması için, o koltukta ne kadar kaldığını bilmiyordu. Bu adam konusunda yıllarca kendisini kandırmıştı, gerçekle yüzleşme zamanıydı şimdi.

Kadınlığa ilk adım atmaya başladığı o yıllardan beri, Damon onun aklındaydı. Onunla dalga geçmiş, onu uyarmış, korkutmuş, ona başkasının hiç yapmadığını yapmıştı. Ama Thea bunun bitmesini istemiyordu. Damon, Thea'nın kendisini daha kadın, daha olgun, daha güzel hissetmesini sağlıyordu.

Yoksa babasının telefonda keşfettiği, Damon hakkındaki polis raporu değil de, yeni kadınlığa adım atmakta olan sevgili kızının bu gence olan ilgisi miydi?

Pine Butte'ye ikinci gelişinde Thea bunu fark etmiş, önce kaçınmaya çalışmış, fakat sonra Damon onu öperek her şeyi büsbütün açığa çıkarmıştı.

O öpücük! O öpücük tüm okul yılları boyunca ona nasıl tatlı bir ızdırıp çektirmişti.

Thea gerçeğe dönmeye çalışırken, neden bunu mantıksal bir şekilde düşünemediğini anlayamıyordu. Herhalde Damon onun Prebble özelliklerini ortaya çıkarıyordu.

Thea onun varlığından da hoşlanıyordu. Mutfakta otururlarken gitmesini hiç istememişti. Hatta onu giderken böyle hissiz bir şekilde öptüğünde bile yanında kalmasını tercih ederdi.

Acaba Damon da ona karşı yumuşuyor muydu? Thea öyle olduğunu düşünüyordu. Birazcık. Belki de sadece ortak bir düşmanla savaştıkları için Thea'ya böyle geliyordu. Belki de, bu duyduğu yakınlığın, Prebble hafifliği ile hiç ilgisi yoktu.

Yok canım, kimi kandırıyordu o?

Ertesi sabah, Thea'nın hisleri yapılması gerekenleri düşünmek için, biraz daha sakinleşebilmişti. Silas'ı, ofisinde bulamayınca sekreterinin onu bulacağını söylediği Doubletree Cafe'ye gitmişti. Onun masasına gidip ikram ettiği kahveyi aldı ve olanları anlatmaya başladı. "Bununla savaşıcağım, Silas," dedi Thea. "Şehir meclisi buna gerçekten karar vermek zorunda kalacak."

"Bu konuda zorluk çekmezsin. Hemen bir inşaatçı ile anlaş."

"Benim bir inşaatçım var," dedi, Thea, soğuk bir sesle.

"Hayatım, bazıları seninle aynı fikirde olur, ama..." Şimdi Thea'ya endişeli bir ifadeyle bakıyordu. "Teyzen gibi, onun senin de, gözünü boyamasına izin verme."

"Hayır," dedi, Thea. "...Ama önyargılı bir bakkalın..."

"Mel'in sebebi var," dedi Silas. "İyi sebepleri var."

"Ben de öyle düşündüğüne eminim. Ama ben onunla aynı fikirde olur muyum bilmem."

Silas bir müddet sessiz kalmıştı. Thea onun bu defa da ne olduğunu söylemeyeceğini düşündü.

"Ben dedikodu nakletmekten nefret ederim." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Ama seni o adamla korumasız bırakamayacağım için bazı gerçekleri söylemem gerekebilir."

"Oh, gerçekten mi? Ondan sanki bir hastalıkmiş gibi söz ediyorsun."

"Eh oldukça yakın." Silas çok telaşlı gibiydi. Thea, onun bu pozu aynada çok çalışmış olduğundan şüphelenmiş ti. "Mel'in çok güzel bir kızı vardır. Roni. Roni lisedeyken bütün gençlerin hayaliydi. Mel haklı olarak onun Damon ile çıkmasına izin vermemişti. Hatta Damon'nın kendi babası bile Mel'i kızıyla çıkmasına izin vermemesi için uyarmıştı."

Kendi babası? Bir an şiddetli bir üzüntü dalgası Thea'nın bütün bedenini esir aldı. Bu adam nasıl bir adamdı? Kendi babası çok buyurucu, bazen inatçı olurdu ama hiç değilse her zaman onun yanında olmuştu.

"Mel sonra, Roni'nin iyi matematik notlarının Damon'nın yardımıyla olduğunu anladı. Damon kendisi kendi ödevini yapmazken bunu ondan kimse beklemezdi." Silas yine konuşmasına ara vermiş ve kahvesinden bir yudum almıştı.

"Kız çok güzel olsa da ben bunda bir zarar görmüyorum," dedi Thea.

"Hhh... Her şey burada bitmemişti, tabii ki. Damon ona matematik ödevlerine devam ediyor diye, Roni gizlice onunla çıkıyordu."

"Bazı şeylere inanmıyorum, Silas. Hem sen onun evin bakıcısı olarak da para almayacağını biliyor olmalısın. Bence sen yanlış yargılıyorsun..."

"Bak canım, sen birkaç gündür bu kasabadasın. Bana Damon Free'yi anlatma. O genç bir kadının hayatını mahvetti. Onu hamile bıraktı ve onunla evlenmedi. Halbuki Roni, George Town Üniversitesinde tıp okuyacaktı. Doktor olacağına bakkal oldu." Onun yüz ifadesini görünce etkisini daha arttırmak için bir an susmuş ve "Bekar annenin oğlu şimdi dokuz yaşında," demişti.

Thea cevap veremiyordu. Silas bütün o telaşında haklıydı. Silas haklıydı, o Damon'u tanımıyordu. Eğer o, genç bir kadına bunu yaptıysa, onu gerçekten hiç tanımıyordu. "O... O..." Konuşamıyordu. Sesi boğazını tıkayan yumruyu aşamıyordu. "O...arada çocuğu görüyor mu? Hafta sonları filan?"

Silas sinirle neşesiz bir gülüş koyuverdi. "Onu motora bindiriyor. Damon'nın babalık anlayışı bu kadar."

Thea oradan kaçma içgüdüsüne güçlkle karşı koyuyordu. Silas'ın sözleri onu tekrar kendine getirdi." Böylece komitenin, neden Damon'nın değil böyle tarihi bir projeyi yürütmek, Pine Butte'de olmasına bile tahammülleri olmadığını anlamış oldun."

"Bu oldukça belirgin, Silas. Ama böyle şeyleri yapanları şehir dışına sürmek Kraliçe Victoria döneminde kaldı. Hem kasabalıların

onun hakkındaki fikirleri bu kadar kötü ise, neden hala burada? Neden başka bir yere gidip yeni bir başlangıç yapmıyor?"

"Bir ara yaptı." Sözünün burasında sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. "Sebeplerini pek bilmiyorum, tabii, ama teyzen buraya onun için döndüğünü, söylemişti. Gençliğinde ona çok yardımını olmuştı. Damon da ona yaşlılığında bakmak istemiş.

Thea şaşırılmıştı. Silas kimsenin bilmediği böyle bir bilgiyi edinip hem de hala nasıl Damon'ı kötü olarak yargıladı. Damon'nın birçok iyi tarafı var gibi görünüyordu, ama buna rağmen kasabalılar onun bir tek yönünü, kötü tarafını dikkate alıyorlardı.

"Ya oğlu?" diye sordu. "Dönmesiyle onun bir ilgisi var mı?"

"Sevgili, Thea lütfen sen de teyzen gibi yapıp, şeytanı iyi göstermeye kalkma. Herhalde sende Roni ya da bilmem kaç tane Roni gibi aynı akıbete uğramak istemezsin."

"Başkaları? Sana başkaları da olduğunu düşündüren nedir?"

"Çünkü ben bir genç kız kadar saf biri değilim. Lütfen hormonlarının seni idare etmesine izin verme."

"Silas saçmalama. Şimdi ben senden benim için komite toplantısında bir randevu ayarlamamı istiyorum."

"Çok üzgünüm seni ikna edemedim. Dilerim, davranışlarından pişmanlık duymazsın."

Silas gittikten sonra Thea masada düşünceleri ile baş başa kalmıştı. Çok değil, daha bir gün önce Damon ona duyduğu her şeye inanmamasını söylemişti. Üstelik kısa bir süre önce Silas ona, Damon'nın Dora'dan para aldığını söylememiş miydi?

Yine de kıskançlığını engelleyemiyordu. Neyi kıskanıyordu ki? Yıllar önce Damon'nın o güzel kadınla aşk yaşamasını mı? Beraber olmuşlar, bir çocukları olmuştu.

Oh, bu adam onu deli ediyordu.

Thea ön kapıdan içeriye doğru gelirken telefonu çalıyordu.

"Theadora," dedi Norman, Thea ahizeyi kaldırdığında. "Biraz önce avukatından çok rahatsız edici bir telefon aldım."

Thea yüksek sesle inledi. Silas'ı paralamak istiyordu. "O benim avukatım değil, baba. O, bu mülkün avukatı."

"Ama o senin avukatın olduğunu düşünüyor."

"Benim avukatım olsa onu kovardım. Müvekkilin, avukatı ile konuştukları gizli değil midir?"

"Ben de öyle olduğunu düşünüyorum," dedi, Norman kuru bir ses tonuyla.

"Silas sana ne dedi?"

Norman tereddüt ediyordu. Boğazını temizledi. "Senin bazı kararlar vermek..."

"Evet, baba. Mirasımla ilgili bazı kararlar alıyorum. Aslında ben kararımı verdim bile."

Bu kez uzun bir sessizlik olmuştu. Sonra Norman konuşmaya başladı. "Sen artık yirmi dört yaşındasın. Ben sana sadece tavsiyelerde bulunabilirim, sana istediğimi yapmanı söyleyemem. Ama Silas'ın söylediğine göre yanlış kişiyi seçmek üzereymişsin."

"Öyle değil." Thea kesin bir sesle konuşuyordu. "Onun sana ne dediği önemli değil. Ben olayları daha iyi görebiliyorum."

"Çok iyi." Askerleriyle konuştuğu tonu kullanıyordu. "Sen bir Birch'sin. Kendi hükümlerini en iyi sen verebilirsin."

Thea yutkundu. Babası... Onun hükümlerine güveniyordu... Acaba, Prebble zayıflığını unutmuş muydu?

"Tabii, baba."

"Yenileme bitince, J.P. ile oraya gelir, satış işlerini gözden geçiririz."

"Ama baba..."

Norman yine veda etmeden telefonu kapatmıştı.

Temizlik, daha çok temizlik yapılmalıydı. Kediler geldiğinden beri fare sesi duyulmaz olmuştu. Fareler kedi kokusu almış olacaktı.

Yukarı kata çıktı. İşe bir yerden başlaması lazımdı. Yattığı odaya girdiğinde yatağın üzerindeki küçük bir şey dikkatini çekmişti, iyice

yaklaşıp baktığında, gördüğü şey karşısında dehşete kapılmıştı. Yatağının ortasında ölü bir fare yatıyordu.

Buna dayanamazdı. Artık her şey çok fazla gelmeye başlamıştı. Birden her şeyi bırakıp göle doğru yürümeye karar verdi. Damon'nın bazen göl kıyısındaki inşaat alanında çalışıyor olduğunu bilmesinin bunda bir payı yoktu. Yoksa var mıydı?

Göle doğru giden yolda tepeye tırmanırken, fırtına bulutlarının birikmeye başladığını fark etti.

Kıyıda, epey binalar inşa edilmesine rağmen hala büyük bir alan boştu. Gölün bir kısmında sörf yapanlar vardı. Ama büyük, mavi göl yine de bomboş gibi görünüyordu. Batıya doğru yarım mil kadar ötede yapılmakta olan binalara baktı. Evlerden birinin önünde park edilmiş motoru fark etti.

Oraya doğru yaklaşırken, kendisini aptal gibi hissediyordu.

"Thea?" biraz tanıdık bir ses adını söylemişti. "Sen Thea Birch değil misin, Dora'nın yeğeni...?"

"Evet." Thea yukarıya doğru baktığında Damon'nın arkadaşı Jerry'yi görmüştü.

"Damon'u arıyordum, burada mı?"

"Birkaç saate kadar gelir. Bir sorun mu var?"

"Pek yok," dedi Thea.

Acaba Damon'nın patronu onun işe ara sıra uğradığını biliyor muydu? Daha da çok Thea, Damon'nın işleri gereken sürede tamamlayacak mı diye merak ediyordu. Yoksa kendi evinin tamiratı yıllar sürebilirdi.

Jerry onun endişeli yüz ifadesini yanlış anlamıştı. "Ona telefon etmek ister misin?"

"Hayır, o kadar önemli değil. Yatağımın üzerinde ölü bir fare buldum."

Jerry gülmeye başlamıştı. "Ölüyse sana bir zarar vermez."

"Vermez ama beni hasta ediyor."

"Gelip atmamı ister misin?"

"Seni işinden alıkoymak istemem. Yetişmeniz gereken bir programınız yok mu? Damon'la benim evimi restore etmek için anlaştığımızı biliyor musun?"

"Damon bana öyle anlatmadı, ama ben yine de ona bu işi mutlaka yapması gerektiğini söyledim."

"Neden öyle söyledin?"

"Çünkü eğer yapmazsa ömür boyu, Dora'nın ondan istediği şeyi yapmamanın azabını çekeceğini biliyorum."

"Anladığım kadarıyla, Damon zaten, teyzem hayattayken de onun için çok şey yapmış. Ona daha fazlasını borçlu olduğunu sanmıyorum. Umarını bunu yapmayı kabul etliğine sonradan pişman olmaz."

"O idare eder. Sen de işin bir kısmını yapmayı kabul etmişsin."

"Nasıl etmem," dedi Thea gülümseyerek.

"Sana iyi şanslar dilerim. Çünkü lanet bir mükemmeliyetçidir."

Thea şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Madem bu kadar mükemmeliyetçiydi de neden gelip işinde çalışacağına yerine Jerry'yi çalıştırıyordu. "Damon'nun iş alışkanlıkları hakkında kasabada pek iyi konuşulmuyor, bunu biliyor musun?"

Jerry, Thea'ya doğru döndüğünde yüzünde onaylamaz bir ifade vardı. "Bak Thea, Damon hakkında konuşmaya başlamadan önce sana onun hakkında söylemem gereken bir şey var... Neyse artık kendisi söylesin," derken kapıdan içeri girmekte olan Damon'a bakıyordu.

"Doğru, ben söylerim," dedi Damon.

Thea başını çevirip ona baktı. Bakışları karşılaştığında, Thea, Damon'daki savunmayı görünce şaşırmıştı. Acaba Jerry, Damon'ı bu kadar rahatsız edecek ne bilgi verecekti.

"Boş ver, Damon," dedi, Thea. "Ben zaten biliyorum."

Damon kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi," dedi. Söyleyecek başka bir şey bulamamış gibiydi.

"Ve inşaatçı seçimim konusunda herhangi bir etki yaratmadı." Thea onun ters tavrına alaycılıkla karşılık vermişti.

Thea konuyu değiştirdi. "Ben...şey...buraya seni bulmaya geldim."

"Senin işine başlamadan önce işimi kontrol etmek mi istedin?" Deminki rahatsızlığı, tekrar alaycılığa dönüşmüştü.

Jerry lafa karışmıştı. "Daha büyük bir problemi varmış," derken gülmesini zor tutuyordu. "Evinde bir cinayet işlenmiş."

"Ne?"

"Aslında kedicikler, bir şey...bir fare öldürmüş." Gördüklerini hatırladığında midesi bulanmıştı. Elini ağzına dayadı.

Damon gülmeye başladı. Bütün rahatsızlığı ve alaycılığı kaybolmuştu. "Demek ki pek o kadar beceriksiz değillermiş. Nereye bırakmışlar, yatağın üzerine mi?"

"Evet." dedi, Thea. "Artık orada uyuyamam. Sizin daha fazla vaktinizi almak istemiyorum. Yalnızca, işten sonra eve giderken, belki bir uğrarsın diye düşünmüştüm."

"Hadi gel seni eve götürüyim."

"Nasıl gideceğiz, motorla mı?"

Bu arada Damon motorunun yanına gitmiş ve Thea'nın oturacağı yerde ki örtüyü açmıştı. "Başına kask ister misin?"

"Sadece şu tepeyi çıkmayacak mıyız?"

Damon başını salladı. "Gölün çevresini dolaşıp, otoyola çıkarız."

"Sen kask takıyor musun?"

"Ben hiçbir zaman takmam."

"Bu çok aptalca değil mi?" diye sordu, Thea. "Kask da arabada ki emniyet kemeri gibi değil mi?"

"Bence, hapishane gibi."

"Benim de hapishaneye girmeye niyetim yok."

"Atla."

Thea bu sabah kot giydiğine sevinmişti. Motorun üstüne kayıp ayağını yanda ki çıkıntıya dayadı. Önüne oturan Damon'nın kemer britlerine yapıştığında, çok rahat olduğunu fark etmek onu şaşırtmıştı.

Damon güldü ve bir şeyi itti. Motor birden gürültüyle ileri atılınca, Thea Damon'nın beline sıkı sıkı sarıldı. Sevgili canını korumak için, bütün gövdesini, Damon'nın sırtına yapıştırmıştı.

"Tamam, hazırım," dedi.

Motor bulutların arttığı ilerideki bir noktaya doğru hızla yol alıyordu. Saçlarının rüzgarla savrulması, kollarında bacaklarında hissettiği serinliğin verdiği his hoşuna gitmişti.

Önceden duyduğu korku yerini derin bir özgürlük duygusuna bırakmıştı.

Damon motoru yavaşlattığında, "Durma," dedi.

Damon güldü. Thea bu sesi motorun gürültüsünden duyamamıştı ama çenesini ona dayadığı noktada hissetti. Otoyola çıktıklarında, Damon süratini artırmıştı. Thea bu zevki damarlarında duyuyordu. Başını arkaya atıp haykırmak istiyordu ama başını Damon'nın sırtından kaldırıp, bir an için bile ondan uzaklaşmayı göze alamamıştı.

Teyzesinin evine dönen sapağa yaklaştıklarında, Thea gerildi. Durmak istemiyordu. Asla istemiyordu.

Hava giderek soğumuş, yağmur çiselemeye başlamıştı. Thea üşüyordu ama yine de devam etmek istiyordu.

"Oh... brrr." diye haykırdı.

"Motora binmekten hoşlandın mı, Prebble?"

"Şimdiye kadarından evet."

"O zaman sıkı sarıl donmadan seni eve bırakayım."

Thea dişleri takırdayarak, "Sıcak bir duş," diye mırıldanıyordu.

"Beni de davet ediyor musun?" Yüzünde seksi ve şeytani bir gülüş vardı.

Thea'nın içinden kavga etmek gelmiyordu. Tek düşüncesi buz kesmiş bedenini bir kere daha Damon'a yaslamaktı.

Hiç tereddüt etmeden sımsıkı sarıldı, ona.

YEDİNCİ BÖLÜM

Damon motoru, olabildiğince evin girişine yakın park etmişti. Ama yine de yağmur onları iyice ıslatıyordu. Damon kolunu onun beline dolayarak, Thea'nın motordan inmesine yardım etti. Koşarak merdivenlerden çıkıp, verandaya sığındılar.

Thea ona doğru eğilmişti. Rahatlamış, onun yanında olmaktan ve onun gücünü hissetmekten memnundu. Ama dakikalar çarçabuk geçti. Keşfettiği bu özgürlük hissi yavaş yavaş kayboldu. Gerçeği daha fazla göz ardı edemezdi. Yapılacak bir sürü iş vardı.

İçini çekerek Damon'dan ayrıldı. Titredi. Zaten çok da soğuk olmuştu.

Damon dönüp kapıyı açtı. "En iyisi içeriye girelim. Sıcak ve kuru."

"Sen de içeri gir ve kurulan Damon. Bu havada gidemezsin."

"Evet," diyerek kabul etti, Damon. "Ama sende bana göre giyecek bir şey yoktur."

Thea onun geniş omuzlarına bakarak, "Havlu olmaz mı?" diye sordu."

"Olur."

İçeri girdiklerinde Damon mutfığa doğru giderken, "Kahve ister misin?" diye sordu. Thea, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi, neşeyle. "Malzemelerin yerini biliyor musun?"

Damon bir kaşını kaldırarak, "Muhakkak ki senden daha iyi," dedi.

Thea da, "Ben de havlu getireyim," diyerek, merdivenlere doğru yürümüştü. Bulabildiği en büyük, en kalın havluyu tepeden Damon'a attı. Damon'nın tişörtünü çıkardığını görünce içi titremiş, nefesi boğazına tıkanmıştı.

Adam şahaneydi. Loş, gri ışıktaki çıplak göğsü ve düz karın kaslarının görüntüsü Thea'yı heyecanlandırmıştı. Elleri titriyordu. Tanrım bu motor gezintisi ona neler yapmıştı.

"Damon..." diye seslendi. "Buraya"

Acaba yukarı gelmeden tişörtünü giymesini söylese miydi?

"Oraya...Ne?"

"Fare hala burada."

Merdivenden kahkahası geliyordu. "Kontrol ettin mi?" Yukarıya gelmişti.

Sırtında büyük bir dövme vardı. Büyük bir ayı pençesi altında yazılı "*Koşan Ayı*" yazısını okudu, Thea.

"Oh...bu senin ismin."

"İsimlerimden biri." Damon dönüp onun yüzüne bakmaya başlamıştı. Thea parmaklarını onun isminin yazılı olduğu yerde gezdiriyordu. "Anne tarafım, Siyah Ayak."

"Bu onun ismi miydi?"

"Babamın ki olmadığı kesin."

"Bundan gurur duymalısın. O sana gurur duyacağın bir miras bırakmış."

"Gururluyum, Prebble. Lanet olsun, çok gurur duyuyorum. O da benim gibi sisteme karşı savaşırdı."

"Her zaman savaşman gerekmiyor, bunu biliyor olmalısın."

Damon çıplak omuzunu kaldırarak, "Bu benim içimde, Prebble," dedi. Yüzünde bir gülümseme vardı. "Ve içimle başa çıkmayı öğrenene kadar, lütfen yalnızca dışımla ilgilen." Sonra Thea'nın kulağına eğilerek, "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Thea nefes nefese kalmıştı. Titrek bir iç çekişle, "Emin ol bunda hiçbir sorun olmayacak," dedi.

Daha sonra, Thea banyoya girmiş saçını kurulamıştı. Gündelik kıyafetlerini giymek belki de daha emin bir atmosfer yaratabilirdi. Hayatında ilk defa motora binmek, hissettiği özgürlük hissi bir aşk delisine dönüşmesine sebep olmamalıydı.

Aşağı indiğinde, Damon ortalıkta görünmüyordu. Mutfağa, hole, salona ve hatta bütün kapalı odalara baktı. Bu Damon nereye gitmişti? Acaba gitmiş miydi? Pencereye koştu. Motor park edildiği yerde, sırlıslıklam duruyordu.

Mutfağa geri döndüğünde mahzene inen kapının açık olduğunu fark etti. Thea geldiğinden beri buraya hiç girmemişti. Merdivenleri inerken altı tane ışık saydı.

Aşağıda çamaşırhanenin kapısını açtığında duyduğu şokla önce gözlerini kapatıvermiş, fakat nedense sonra tekrar açmıştı. Damon odanın ortasında beline sadece bir havlu sarılı vaziyette duruyordu.

"Oh.. Damon ben..."

Damon ona alaycı bir bakış fırlattı. Beline sardığı bir havluyla, kurutma makinasında eşyalarının kurumasını bekliyordu.

"Üzgünüm, bilmiyordum." Thea gözlerini yere indirmişti.

"Eminim, öyledir, Prebble." Damon utanmış gibi değildi. Örtünmek için de bir çaba göstermemişti.

"Beni böyle görmek için buraya koşmayacağına inanıyorum." O dayanılmaz kıkırdaması duyulmuştu yine. "Yoksa bana bu kadar büyük bir havlu verir miydin?"

"Hiç değilse iç çamaşırlarını çıkarmamalıydın."

"İç çamaşırı giydiğimi düşünmene sebep ne?"

"Damon Free."

Thea oradan çıkmak için arkasını dönmüştü ki, şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Işıklar titredi ve söndü. Kurutma makinası durmuştu.

Thea dondu.

Bu lanet olasıca yerden nasıl çıkacaktı? Bir adım attı. Bacağını bir yere vurmuştu.

Bir çığlık attı.

"Işıklar yanana kadar burada kalsan iyi olur."

Sesi hemen arkasından gelmişti. Kolunu tutuyordu.

"Genellikle bir iki dakika sürer."

Thea bir yaprak gibi titriyordu. Öyle titriyordu ki, Damon sebebini anlayamıyordu.

"Seninle burada kalamam. Bu doğru olmaz."

"Şaka ediyorsun.. Sence biraz geç kalmadın mı?"

Thea dudağını ısırды. Biliyordu. Evet, Damon biliyordu.

"Ne demek istedin?"

"Benimle motora binmen, sürat yapmak istemen doğru muydu? Bana o kadar yakın durman, saçlarını rüzgarda uçuşurman...?" Sesi yargılayıcı değildi. Rahat, bir tonla konuşuyordu.

Thea cevap vermedi. Bunları inkar edemez, ama kabul ederek onu büsbütün de kuvvetlendiremezdi.

"Gel buraya otur."

Damon, onu kurutma makinasının yanına doğru yöneltti. "Burası sıcak. Tekrar titremeye başladın. Üşüyor musun?"

"Hayır, sadece..."

"Karanlıktan gerçekten korkuyor musun? Üstelik güneşin yukarılarda bir yerlerde, bulutların üzerinde parladığını biliyorken..."

"Karanlıktan korkmam."

Damon'nın kolları Thea'nın omuzlarına sarılmıştı. "O zaman neden titriyorsun?"

Thea omuzlarını silkti. Onun kollarından kurtulmak istiyordu.

"Yalnızca bu duruma sıkılıyorum. Sen anlamazsın..."

"O zaman anlat." Sesi nazık, okşayıcıydı. "Dün senin hakkında çok az şey bildiğimi anladım. Şimdi anlatmaya başlayabilirsin. Nasılsa karanlıkta kızardığını da görmem."

"Sanki ilgileniyormuş gibi görünmek zorunda değilsin." Thea şaşırılmıştı. Thea'nın şimdiye kadar çıktığı adamlar kendi haklarında konuşur, onu hiç sormazlardı.

Damon tereddüt ediyordu. "İlgilenmiş gibi görünmüyorum, ilgileniyorum, Prebble." Damon'nın elleri kollarında dolaşıyordu.

Thea derin bir nefes aldı, ürperiyordu.

"Ben...."

Damon onun konuşmasını beklemiş ama konuşmayınca, elini sıkarak onu cesaretlendirmek istemişti.

"Kararları ben veremiyorum. Sanki olaylar benim adıma, kendiliğinden oluyor. Ben sanki hep kontrolde oluyorum."

Thea, Damon'nın yüzüne dokunmak istiyordu, ancak ona dokunarak, onun kendisine gülmediğinden emin olabilirdi. "Sen motoruna her gün biniyorsun. Nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun. Ama ben bilmiyordum. Tahmin edemezdim."

"Aldırmayacağını sandığın bir şeyin sonradan hoş gelmesi gibi."

"Evet kesinlikle. Yağmur şimdiye kadar umurunda olmazdı. Sadece beni üşütürdü." Thea derin bir nefes aldı. "Bu defa hissettiğim bu değildi. Bir paylaşma tattım. Ben içeride kuruyup, sıcak bir duşla ısınırken, seni dışarıda ıslak giysilerle nasıl bıraktım."

"Ama seninle duşta değildim, Prebble." Bu defa sesi çok derindi. Alay , kırgınlık yoktu. "Üstelik orada seninle beraber olmaktan büyük mutluluk duyardım."

"Hayır...hayır demek istediğim bu değildi," dedi Thea çabuk çabuk. "Ama sen çok yakın...yani...yağmur sana da aynı şeyi yapmıştı."

"Bana da neyi yapmıştı?" Damon bu soruyu sorduğunda gülüyordu.

"Seni üşütmüş, ıslatmıştı." Thea hızlı hızlı, pek düşünmeden konuşmuştu. "Ben ısınırken sana, oturup titremeni söyleyemezdim. Ama giyiniş şeklin..."

Elleri kendiliğinden Damon'nın bacağına doğru kaymıştı. Sonra da göğsüne dokundu. "Üstünde hiç bir şey yokken."

Damon'nın teni parmaklarının altında ipek gibiydi. "Ben...ben hiç..."

Damon bir ses çıkarmıştı ama bu bir konuşma değildi.

"Damon?"

Damon'nın kuvvetli elleri Thea'nın bacağına kavramıştı. Bacaklarını ayırdı.

"Damon ben emin değilim... Sence biz bunu yapmamalıyız..."
Ellerini onu itmeye çalışır gibi göğsüne dayamıştı.

"Evet, yapmalıyız." Damon bu sefer alçak sesle konuşuyordu.

Damon bedenini onun bacaklarının arasına kaydırarak, kollarını beline sardı. Damon onu istekli vücuduna sıkı sıkı bastırırken, Thea'nın zayıf itirazı solup gitmişti.

"Oh, Damon, ben, oh..."

Damon'nın dudakları, Thea'nın kulaklarını bulmuştu. Dişleri kulak memesini küçük küçük ısırırken, dili boynu ve kulakları çevresinde hareket ediyordu.

Thea başını ona doğru uzatarak, daha fazlasını istediğini belirtmişti.

"Ne istiyorsun, Prebble?" diye sordu, Damon, nefes nefese.
"Bırakma mı istiyor musun?"

Bırakmak mı? Tanrım, bu adam ne söylüyordu? Thea'nın zihni bunu algılayacak kadar açık değildi. O da bedeninin cevabını verdi.

"Hayır, hayır, Damon. Lütfen..."

Damon onun sözlerini dudakları ile kesti. Eğer göğsü ipek gibiyse, dudakları kadife gibiydi. Ilık, yumuşak, nemli bir kadife... Thea'nın yalnızca çok eskiden bir kere tattığı derin bir zevk ve tatla öpüyordu.

Thea'da içgüdüsel olarak, açgözlülükle onun dudaklarını ısırmaya başladı. Dilini Damon'nın dudakları üzerinde dolaştırıyordu. Damon ağzını açtı ve Thea'nın dudaklarını ağzına aldı. Dili ağzının içine bir giriyor, bir çıkıyordu.

Thea'nın bütün bedeni bu hislerin altında çırpınıyor, başka bir şey düşünemiyor ya da yapamıyordu. Ona daha çok sokulmak, daha çok dokunmak istiyordu. Göğüslerini ona bastırdı. Göğüs uçları zevkten acıyordu. Ağzından engel olamadığı inlemeler çıkıyordu.

Damon kendisini geri çekti.

"Thea...Tanrım," diye fısıldadı. "Tanrım bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Thea. "Nasıl bilebilirim?" Göğsü hızla inip kalkarken, "Ben yalnızca bana olanların farkındayım."

Ve olmaması gerektiğinin, olamayacağını...Thea şimdi bunu açık bir şekilde görüyordu. Çünkü Damon ile hiçbir şeyi kontrol edemiyordu.

Zayıf bir titremeden sonra ışıklar tekrar yanmıştı.

"Damon," diye soludu, Thea. "Sen çıplaksın."

Damon yerdeki havluya baktı. "Gerçekten öyleyim."

Thea kurutma makinasının üzerinden yere kaydı. Onun sert çıplak bedeninden sıyrılarak kendisine gelmeye çalıştı.

"Hayır Damon. Daha bunun için çok erken." Thea onu göğsünden hafifçe itince, Damon onun önünden çekilmişti.

Thea çamaşır odasından kaçtı. Merdivenlerden çıktıktan sonra mutfakta durmadı. Doğruca yukarıya, Dora'nın odasına kaçmış kendisini yatağın üzerine fırlatmıştı.

Yatağın üzerinde karnının üstünde yatarken, biraz önce çamaşır odasında, kurutma makinası üzerinde olabilecekleri düşünmemek istiyor, ama içinde bir yerlerde sürekli bir dürtü ona bunu hatırlatıyordu.

Tanrım, Damon ona ne istediğini sorduğunda neden onu durdurmamıştı. Tersine bedenini ona bastırarak devam etmesi için yalvarmıştı.

O sırada, odanın kapısında bir çıtırtı duyuldu.

"Thea?"

Thea ellerini yüzüne örttü. "Damon, seni şu anda görmek istemiyorum. Yarın konuşabilir miyiz?"

"Eğer istediğin buysa." Sesi düşünceliydi. Thea onun ayak seslerinin yatağa doğru yaklaştığını duydu. Damon onu yüzüne bakacağı şekilde kendisine çevirmişti.

"Tanrı aşkına, sana zarar verecek değilim..."

"Sana inanıyorum ama tanrı aşkına üzerine bir şeyler giy."

"Beni iğnelemek mi istiyorsun?" Damon'nın düşünceli bakışları, Thea'nın yüz ifadesini araştırıyordu.

Gülümsemeden sordu. "İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," dedi Thea. "Sonuçta basit bir öpücüktü."

"Hayır değildi. Unutulmaz bir öpücüktü." Damon'nın koyu renk gözleri kızgınlıkla parlamaya başlamıştı. "Bunu sende kabul edeceksin."

"Ben böyle bir şeyi kabul etmiyorum."

Damon ne demek istiyordu. Bütün öteki kadınlar içerisinde Thea'yı öpmesi onda farklı hisler mi uyandırmıştı. Yerinde doğrulup oturdu.

"Özür dilerim bir aptal gibi davrandım. Ben çok...şaşırmıştım."

"Evet. Bütün gün sürprizlerle doluydu. Ama aşağıda olanları benim hazırladığımı sanıyorsan, bir daha düşünmeni tavsiye ederim."

Damon uzun bir müddet Thea'yı süzdü. Thea da onun bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık vermişti. Sonunda, "Tamam," dedi Damon. Merdivenlere yönelerek, "Aşağıda ocağa senin için kakao koydum. Kedileri de doyurdum. Onları merak etme."

Thea onun arkasından bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Telefonu da kontrol ettim çalışıyor. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Numaralarımı mutfaktaki telefonun yanına bıraktım."

"Çok nazıksın ama bir şey gerekeceğini sanmam."

Thea onu dokunmayı çaresizce istiyordu.

"Sabah uğrayıp, sana bir buhar makinası bırakacağım. Duvar kağıtlarını daha kolay sökersin. Bu iş bir haftadan fazla zamanını almamalı."

Damon kapıdan çıkmıştı, Thea derin bir nefes alarak başını yastığa bıraktı.

Damon bir an yine kapının girişinde belirip, "Bunlar arada sırada olur."

Thea başını yastıktan kaldırarak, "Bu bir daha olmayacak, Mr. Free," dedi.

Damon hafif bir alayla, "Bahse var mısın, Prebble?" diye sordu.
Bu defa giderken gülüyordu.

"İyi uyu." Damon dışarıdan bağıırıyordu.

O gidince Thea yerinden fırladı. Hiç kuşku yoktu ki Damon'nın bir çocuğu vardı. Thea düzinelerle olmadığına şaşıyordu. Zaten belki de vardı da o bilmiyordu.

Peki, Thea'ya ne oluyordu? Damon'nın yattığı kadınlardan ona neydi? Damon onun sevgilisi değildi ki. Thea bunu unutmamalıydı. O sadece inşaatçısı, teyzesinin bir arkadaşıydı. Damon kiminle istiyorsa sevişebilirdi.

Roni'yi kıskanmamalıydı. Şahane Roni'yi... Ne de Darlene'ni veya o motordaki o sarışını.

Ama kıskanıyordu.

Çünkü Thea, Damon'u seviyordu.

Onun ihtiraslı kalbini, sadakatini, hayata alay ederek bakışını seviyordu. Asiliğini, hatta vücudundaki dövmesini bile seviyordu. Thea onun kuvvetli yıpranmış ellerini, kadife dudaklarını, ipeksi cildini seviyordu. En çok da Dora'ya olan düşkünlüğünü seviyordu. Bugün onu öptükten sonra yaptıklarını da seviyordu.

Ve Tanrım, onu öpüşünü de seviyordu. Thea onun her şeyini sevdiğini heyecanla düşündü.

Belki yalnızca, onun ahlak anlayışını, işine olan boş veren tavrını ve oğluna olan davranışını beğenmeyebilirdi.

Burada acayip bir durum vardı. Damon gibi, arkadaşlık uğruna tekrar sevmediği bir yere dönen bir adam nasıl olurdu da kendi çocuğuna böyle davranırdı.

Ama yakında gizli birşey kalmayacaktı. Şehir meclisinin toplantısına iki haftası vardı. Bu zaman zarfında onları Damon'nın kendi kalbinin tanıdığı adam olduğuna inandıracaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thea kendisini neyin uyandırdığını bilmiyordu. Neye ait olduğunu anlamadığı bir sestti. Kediler de değildi. Onlar sepetlerinde mışıl mışıl uyuyordu.

Gözünü açtığında saat sekiz buçuktu. Tanrım, ne çok uyumuştı yine. Evde saat altı buçuğu geçirdiği hiç olmazdı. Zaten, küçüklüğünden beri teyzesine geldiği zamanlar hariç yataktan dinlenerek kalktığı hiç vaki değildi.

Tabii gece saat dörde kadar uyumamış, gelmeden önce patronuna söz verdiği hesapları tamamlayıp, internetle ona yollamıştı. Gözleri yanıyor, ağzının içinde kum tanecikleri hissediyordu. Ama eğer bu restorasyonun bitmesini istiyorsa buna alışmalıydı.

Aynı sesi tekrar duydu. Bu defa hemen kapının arkasından.

"Kalkma vakti geldi, Prebble." Damon böyle söyleyerek kapıyı vurmuştu. Telefon ettim, sen cevap vermeyince, aklın başına geldi de burayı terk mi ettin, acaba diye merak ettim. Sonra aşağıda on dakika kapıyı vurdum. Ölü gibi uyuyorsun, Prebble."

Thea hemen yana yuvarlanarak, "Peki...peki," dedi. "Dün gece kapıyı kapatmamış mıyım?" Damon başını sallayarak, "Hayır, herhalde aklın bütün o şehvetli dakikalarla doluydu," dedi. Thea, kapıldığı yastığı ona fırlatarak, "Derhal çık buradan, defol," diye bağıırıyordu.

Damon gülerek kapıdan çıktı. Bir yandan da, "Beş dakika zamanın var, unutma," diye sesleniyordu.

Thea aşağı indiğinde Damon'u elinde bir fincan kahve ile onu beklerken buldu, Ona başıyla evin önündeki terası işaret etmişti.

Dışarı çıktılar. Güneş gölün üzerine pırıl pırıl parlayan ışıklarını saçarken, Damon oradaki sandalyeyi göle doğru çevirerek, Thea'ya oturmasını işaret etti.

"Sen buraları temizlemişsin."

"Hmm, sandalyenin ayağını da tamir ettim. Artık sallanmıyor."

"Damon. Kahve çok güzel. Sadece sabah maceraları mı, yoksa öğlen için de bir şeyler düşündün mü?" Thea büyük bir rahatlık içinde ayaklarını altına toplamıştı.

"Sabah maceraları mı?" dedi Damon boğuk sesiyle. "Hey, eğer bu havada olduğunu bilseydim holde beklemezdim." Uzanıp Thea'nın çenesini avucuna almıştı. "Ne zaman istersen bana haber ver, Prebble. Ben sana ne yapar eder ulaşırim."

Thea bütün vücudunun ısındığını hissetti. Güzel uykusundan sonra hala çok rahat ve sakindi. Onun dalga geçmesine aldırmıyordu. "Çok komiksin, Damon."

"Sende harika görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim," derken başını çevirmiş ve Damon'nın elini çekmesini sağlamıştı.

"Bütün gece burada olmamı dileyerek oturdun mu?"

Thea kahvesinden bir yudum alarak, "Senin aşırı çalışan egonu kırmak istemem ama bütün gece çalıştığımı söyleyebilirim." Sonra da ona patronuyla yaptığı anlaşmayı anlattı.

Damon, pek hoşnut görünmüyordu. "Bu tempoyu ne kadar sürdürebilirsin? Bütün gece çalışıp, sonra da bütün gün nasıl ev işleriyle uğraşabilirsin? Yorulur ve hasta olursun. Ya da bir aletle çalışırken bir tarafını incitirsin."

Damon...onun için endişeleniyordu. Kedilerinden biri gibi mırıldanmak istiyordu. Mutlulukla, "Bu sabah seni buraya getiren ne?" diye sordu.

Tekrar bir uzun bakışmadan sonra, Damon omuzunu silkti. "Sana buhar makinasını getirecektim. Hatırlıyor musun?"

"Ben sabahın kör karanlığında geleceğini düşünmemiştim."

"Dora da böyle söylerdi."

Ben yalnızca burada uyurum. Babam erken kalkmanın faydasına inanır."

Damon güldü. "Dora son elli yılında güneşin doğuşunu hiç görmemişti. Gece çalışırdı. Onun için aşağıya o kadar çok ışık koydum."

"Onun için çok şey yaptın, değil mi, Damon," dedi Thea. "Dora'nın senin gibi bir dosta sahip olduğu için çok memnunum."

Damon'nın gözleri yoğun duygularıyla koyulaşmıştı. "Biz birbirimiz için çok şey yaptık," diye cevap verdi. "Aklımda hangimiz daha çok yaptık diye bir soru yok." Omuzunu kaldırıp bir an düşündü. "Biz arkadaştık."

"Nasıl karşılaşmıştınız?"

"Bir gün okuldan bir çocukla buraya gelmiştim." Damon uzaklara bakıyordu. "Burada daima bir alay çocuk olurdu. Ölene kadar. O çocuk teyzene benim aletlerle aramın iyi olduğunu, sallanan merdiveni tamir edebileceğimi söyledi." O günü hatırlar gibi gülümsüyordu.

Damon daha önce Thea'nın yanında hiç bu kadar rahat olmamıştı. Thea onun konuşmasına devam etmesi için dua ediyordu. "Böylece merdivenin basamağını tamir ettin. O da sana bisküviler ve bir bardak süt verdi."

"Tam olarak öyle değil, Prebble," dedi Damon. Hala gülümsüyordu. Gözleri sımsıcaktı ve Dora'ya duyduğu sevgiyi gizlemiyordu.

"Bu kadar kolay olmadı mı demek istiyorsun?"

"Evet, ama yine de aşağı yukarı öyle oldu. Bu kasabada bana güvenen üç beş kişiden biriydi."

"Bu kasabadakilerin sana bu kadar katı davranması için ne yaptın?" Thea ayağa kalkmış ve teras boyunca yürümeye başlamıştı.

"Hiçbir şey. Bu kasabadakilerin çoğu beni daha doğduğum gün defterden silmişti. Annem, babamın mevsimlik işçilerinden biriydi. Babam katı, acı ama çocukları sevmeyen bir adamdı. Bunu da hiçbir zaman saklamadı."

Damon'nın annesiz büyüyüşünü düşünürken, Thea'nın göğsünde bir ağrı olmuştu. Babasıyla annesinin boşanmasından sonra nasıl yalnız kaldığını hatırlıyordu. Ama en azından bir annesi olduğunu hep bilmişti. Ona yazabiliyor, arada sırada görebiliyordu. Dora'nın bu annesiz çocuğa şefkat göstermesine şaşmamak gerekirdi.

"Damon, çok üzgünüm."

"Boşuna zamanını harcama," diye gürledi, Damon Kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturmuş, sırtı dönük duruyordu. "Senin teyzen vardı. Onunla karşılaştıktan sonra babam beni büsbütün boşladı. Sonra, ben de buraya taşındım."

"Baban hala buralarda mı, onu sık sık görüyor musun?"

"Görmek mi? Onunla beş altı yıldır karşılaşmadım. Neden göreyim ki?"

"Damon o senin öz baban," diye bağırdı, Thea.

"Bana babalar hakkında nutuk atma, Prebble," dedi Damon. "Beni dövmeyi neden bıraktı biliyor musun? Artık güçlenmişim. O kemeri onun elinden bir de ben alıverirsem diye düşündü."

Damon'nın sesindeki bir şeyler, ona ağlama hissi veriyordu. Thea onun yüzünü avuçları içine alarak onu rahatlatmak istedi. "Damon ben..."

Damon başını sallayarak geri çekildi. "Bütün bunlar çok zaman önce oldu, Thea. Endişelenme."

Thea ne yaptığını düşünmeden ona yaklaştı. Başını onun sırtına bastırdı. Damon gerilmiş geri çekilecek gibi olmuştu ama Thea onu sımsıkı tutuyordu.

"Kimsenin seni tanımasına izin vermiyorsun."

"Yalnızca Dora." Birden Thea'ya dönmüş onu kollarının arasına almıştı. "Şimdiye kadar."

Damon koşmuş gibi sık sık nefes alıyordu. Daha sakinleştğinde Thea'nın alnından öpmüştü.

"Onun benim hislerimi anlaması aslında çok zordu. Benim anneannem yaşındaydı," dedi Damon.

Sonunda Damon rahatlamış ve her zamanki gibi kıkırdarak gülmüştü. Derin bir nefes alarak, "O buhar makinasının nasıl çalıştığını öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii, daha fazla bekleyemem," diye yalan söyledi Thea.

Onun alet hakkında söylediği bir kelimeyi bile anlamamıştı. Aralarında geçen yoğun duyguların etkisindeydi. Damon herhalde ona o kadar açılmayı düşünmemişti. Thea şimdi onun hakkında bildiklerini bütün kasaba halkının öğrenmesini istiyordu.

"Yalnız sana söylemem gereken bir şey daha var." Damon'nın sesi duygusuzdu.

"İzin hakkında mı? Eğer kötü bir haberse sakın söyleme."

"İzin hakkında değil." Hızlı hızlı konuşup Thea birşey söylemeden, lafını bitirmek istiyordu. "Çalışmam karşılığında para almam bilesin."

"Sana tabii ki paranı öde..."

"Hayır," dedi yavaşça, Damon, ama sesinin vurgusu çok kesindi.

"Ben Dora'ya bir söz verdim." Doğrulmuştu. "Aslında neyin sözünü verdiğimi bilmiyordum. Onu ambulansa taşıyordum. Bana vasiyetten söz etti. Kendinde değildi ve düzgün konuşmıyordu. Bana vasiyette istediği şeyi yapmamı söyledi ve ben de söz verdim."

"Oh, Damon. Kesinlikle bunu kastetmemiştir."

"O gün Silas vasiyeti okurken mektubu okuyunca anladım. Onun için çok tepki gösterdim."

"Dora öldü. Ve ben senden bunu bekleyemem."

"Sen bunu istemiyorsun," dedi. "Dora istedi. Ölüm döşeginde istedi ve ben de söz verdim."

Kamyonetine doğru yürüdü. Onun gidiyor olduğunu anlamak Thea'nın birkaç saniyesini almıştı. Arkasından koştu.

"Damon, sen..."

Kamyonet çalışmıştı. Damon kafasını pencereden çıkararak, "İşinin başına geç, Prebble. Bu yaz yapacak çok işin var. Geceleri iyi uyu. Sana bir de çalar saat alacağım."

Dört saat kadar sonra Thea buhar makinasını bıraktığında bitkindi. Sabah ilk eline aldığı bu alet bu kadar ağır değildi.

Her tarafı duvar kağıdı parçası, toz ve toprak olmuştu. Acaba daha kaç gün bu iş böyle devam edecekti.

Ön kapıda biri kapıyı vuruyordu.

Jerry'nin sesini duydu. "Thea benim Jerry."

Thea gözlerini kırpıştırarak, "Jerry içeri gel, lütfen," dedi.

Jerry onun soyduğu duvara bakarak, "Bütün bu işi bu sabah mı yaptın?" diye sordu.

"Evet ama hastaneye kaldırılmam gerekebilir. Kollarım tutmaz oldu."

"Tahmin ederim. Daha önce bu tarz bir iş yapmış mıydın?"

Thea hayır anlamında başını sallayınca, "İlk başlarda biraz yavaş olman gerekir, biliyorsun," dedi.

"Keşke daha evvel söyleseydin. Bir fincan kahve ister misin?"

"Hazırsa. İşe dönmem gerek. Damon'u arıyordum. Ona cep telefonundan ulaşamadım. Her zamanki tesisatçı başka işlerde çalışıyor. Damon onu öldürecek."

Thea Jerry'ye bakmaya başladı. Şaşırmıştı. Bu adam neden bahsediyordu. Öbür işler, cep telefonu...

"Diğer işler de nedir?"

Jerry ellerini yüzüne kapayarak, "Hay Allah kahretsin, sana inşaatçı olduğunu söylemedi mi?" diye sordu.

"Kim? Damon mu? O hiç böyle şeyler söyler mi?"

Jerry tavana bakarak, huzursuzca, "Evet o böyledir, işte. O gördüğüm özel hayatına en düşkün insandır." sonra kapıya doğru dönerek, "Eğer onu görürsen, onu aradığımı söyle," dedi.

Thea arkasından seslendi. "Jerry, benim kahve davetimi kabul etmiştin. Şimdi mutfağa gel ve bana biraz ondan söz et."

"Ben bunu yapmam. Ondan ve özellikle onun işinden bahsedemem. Demin de dediğim gibi onun özel hayatı çok özeldir."

"Özel mi?" diye bağırdı. Jerry bunun onun için ne ifade ettiğini anlamıyor muydu? "Evimi yapacak kişi hakkında biraz soru sormam normal değil mi? Sevd..." Son anda ağzını tutmaya muvaffak olmuştu ama...

"Sen ve Damon.. Çok iyi. Dora haklıymış."

"Hayır, Jerry. Damon değil. Sana Damon hakkında bir şey söylemedim. O benim çevremde olmak istemediğini açıkça belirtti. Her şeyi teyzem için yapıyor."

"Sana bakışını gördüm." Yüzünde geniş bir tebessüm vardı.

Thea utanmıştı. Herhalde Jerry ihtirası, daha derin hislerle karıştırmış olmalıydı.

"Konuya gelelim, iş iştir. Bana onun hakkında bildiklerini anlat."

"Damon bir inşaatçıdır. Bu yaz dört tane ev inşa ediyor."

"Geçen yaz kaç tane ev yaptı?"

"Üç, ama biri çok büyüktü. Gölün kıyısında. Sahibi California'dandı. Sinemacı mıymış neymiş."

"Peki neden kasaba halkı farklı düşünüyor?"

"Söyle Thea, beni ilk gördüğünde hakkımda ne düşündün? Dürüst ol."

"Motorun, atkuyruğun..."

"İşte cevabını kendin verdin. İnsan tabiatı. Pine Butte'nin yarısı onun bir asi, problem yaratan biri olduğunu, diğer yarıya yakınıysa Damon'nın Cal. Tech. mezunu bir mühendis olduğunu biliyor ve onun hakkında olumlu düşünüyor."

"California Teknik Üniversitesi mi?" Çok şaşırmıştı.

"Anlıyorum. Bazıları onun başka bir şehre gidip, dikiş tutturamayıp döndüğünü düşünüyor. O buraya teyzen için döndü."

"Bunu biliyorum."

"O hiç kendisi hakkında konuşmaz. Hiç yalan söylemez. İnsanların onun için düşündüklerine aldırılmaz. Bunun sadece şaka olduğunu düşünür," dedi.

"Ben gerçekten gülüyorum," dedi Thea acı bir sesle. "Bana üniversiteden bahset?"

Jerry omuzunu silkti. "Onu oraya Dora gönderdi. Bir profesör arkadaşı vardı. Bir anlaşma yapmışlar. İlk sömestr dersleri iyi olmasaydı okuldan ayrılacaktı. Ama o her dönem en yüksek notu aldı. İnşaat mühendisliğinde derecesi var." Jerry bakışlarını kaçırarak, "Okul parasını Dora ödedi," dedi.

"Konuştuğun için sağol."

"O zaman Marsha onun California'dan arkadaşı."

"Evet. Dışarıdan gelenler onun fikrini alırlar."

"Ama buradakilerin fikrini Marsha etkileyemez ki."

"İstese herkesin fikrini hemen kolayca değiştirebilir."

"Yani ticaret odasına filan girerek mi demek istiyorsun."

"Mesela öyle. Sana bir şey daha anlatayım. Damon beni kimsenin işe almak istemediği bir zaman görevlendirdi. Onun için çalışan birçok kişi aynı durumda. Seni karımla tanıştırmak isterim."

"Tabii. Benim telefonum Dora'nın ki ile aynı."

"Darlene seni arar."

"Darlene?"

"Evet, benim karım." Jerry gururla gülümsüyordu.

"Onu gördüm. Buraya ilk geldiğim gün. Damon'nın motorunda."

Jerry gülümsüyordu. "Onu görürsen aradığımı söyle."

Hayatında ilk kez, Thea bir misafirini geçirmedi. Dizlerinin onu kapıya kadar taşıyacağından emin değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Thea bacaklarının tutacağına emin olduğunda, duvar kağıdı sökme işine geri dönmüştü. Bir müddet buhar makinasını icat eden adama küfretmiş, ama yine de işi yarım bırakamamıştı.

Damon hakkında son günlerde öğrendikleri aklından çıkmıyordu. Acaba ona neden yalan söylemişti?

Bu doğru değildi. Damon ona hiç yalan söylememişti. Jerry'nin de söylediği gibi Damon açık bir kitap gibiydi, okumak isteyen okurdu. Thea onun uzun saçı, motoru, gençliğindeki hatası hakkında tutulmuş raporu yüzünden, Thea yanlış kararlara varmıştı. Aklına derinlere bakmak gelmemiş, Damon da bundan rahatsız olmamıştı.

Ve Dora. Thea daha yeni fark ediyordu. Thea'nın kötü izlenimini düzeltecek hiçbir şey yapmamıştı. Bu Dora'nın ona son dersi olmalıydı. Son defa dış görünüşe değil de, onun altındakine bakmasını öğretmek istemiş olacaktı.

Yüksek sesle inleyerek, buhar aletini bıraktı. Sürüklenerek mutfağa gidip kollarını masanın üzerine koydu. Biraz dinlenmek için başını kollarına dayamıştı.

Thea, Damon'ı düşünmeye başlayınca, başlangıçta ona karşı olan tavrının kendi önyargıları olduğunu anlamakta gecikmemişti. O da Pine Butte'liler gibi davranmış, sadece dış görünüşü yüzünden onu, haksız yere kötü biri olarak damgalamıştı.

Thea bedeninin sesini dinlememişti. On yedi yaşında Damon onu ilk öptüğünden beri bedeni Damon'nın, onun tek erkeği olduğunun farkındaydı.

Kalbi de biliyordu. Onu sevdiğini ve hep seveceğini çok gençken anlamıştı.

Thea esnemeye başladı. Göz kapaklarının kapanmasına engel olamıyordu.

Uyku ile uyanıklık arasındaydı ve rüyasında Damon'ı görüyordu.

Yanağının yanında bir sıcaklık hissedince gözlerini kırptırdı. Tam olarak uyanamıyordu. Işık yandığına göre akşam olmuştu. Esnerken, kızarmış tavuk kokusu geldi burnuna.

Başını hafifçe kaldırarak, "Damon?" diye, fısıldadı.

"Yemek getirdim." Damon masanın üzerindeki kutuyu işaret ediyordu. "Jerry bana çok sıkı çalıştığını söyledi, ama ne gezer. Sen burada kestiriyorsun."

"Kestirmek mi?" Thea gözlerini tekrar kapatmıştı. Uykusunda düşündükleri aklına gelmişti. "Damon ben baygınlığım." Doğrulup ağrıyan omuzlarını gerdi. "Her tarafım ağrıyor."

"Şimdiden işten kaytarmaya mı çalışıyorsun?"

Thea'nın arkasına geçmiş, kollarına masaj yapmaya başlamıştı. Thea oturduğu yerde eriyordu.

"Oh, çok iyi geliyor," diye içini çekti. Damon'nın elleri omuzlarını ovmaya başlamıştı. Thea dudaklarını zorla kımıldatarak, konuşmaya çalıştı.

"Damon?" Gözlerini açmamıştı.

"Evet?"

"Sen ve teyzem çok iyi dosttunuz, değil mi?"

"En iyisinden."

"O zaman ona her şeyini söyledin?"

Damon kıkırdadı. "Her şeyi değil, Prebble. Bir erkeğin özel sırları vardır. Ama, önemli olan her şeyi söyledim."

Thea olabildiğince alçak sesle konuşuyordu. "O zaman, senin Matt'in babası olmadığını biliyordu?"

"Evet," dedi Damon. "Dora o konuda her şeyi bili..."

Elleri, Thea'nın sırtında taş kesilmişti. Başparmakları sırtını acıtıyordu.

"Seni sinsisi, ukala, şeytan..." Aklına söylenecek söz gelmemiş gibi susmuştu.

"Bunu tahmin etmek hiç zor değildi."

Thea kalkıp, onun karşısına geçmişti. Damon geri kaçtı.

"Dün sen bana, ölmüş birine verdiğin bir söz yüzünden bu evin tamiratından para almayacağını söyledin. Babası olduğun bir çocuğu terk ettiğine nasıl inanırım?" Elini onun yanağına uzatmıştı. "Ben aptal değilim, Damon."

Damon sıkıntıyla yüzünü sıvazladı.

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bana ne kadar zarar verebileceğin konusunda hiçbir fikrin yok."

Damon kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Thea olduğu yerden çarpan kapının sesini duydu. Onun enerji veren varlığı gidince, yalnızca kollarının ağrısını hisseder olmuştu. Belki fazla kurnaz davranmıştı ama, Damon'nın koruyucu zırhını indirmeyi başarmıştı. Damon herhalde o uyuklarken, kendisinin çok uyanık olduğunu sanmıştı.

Kapı tekrar vuruldu. Damon'nın ayak sesleri mutfığa doğru yaklaşıyordu. Thea gerginleşti. Mutluydu.

Damon'nın yüzü sıkıntıyla gerilmişti. Sesi kızgınlık doluydu.

"Yalan söylemeliydim. Ama senin bana istemediğim birşey söyletecek türden biri olduğunu anlamamıştım."

Thea ona dokunma isteğini bastırmak için kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sen deri ceketinle kendini sakladığını sanıyorsun."

Damon sinirli bir ses çıkardı. "Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?"

"Senin sandığından daha çok, Damon."

Damon patlamıştı. "Allah kahretsin. Ben söz verdim.!"

"Niye kızdığını anlamıyorum? " dedi Thea. "Tabii bana olanları anlatacaksın ama benim birine söyleyeceğimden korkuyorsan, merak etme, ben de sır saklarım."

Damon ona inanmak istermiş gibi bakıyordu.

"Sana söz verdim, Damon. Bana anlattığın hiçbir şeyi başkasına söylemeyeceğim. Ne bu konuda, ne de başka bir konuda boşboğazlık etmem."

Damon onu süzmeye devam ediyordu. "Sana anlatacağım ve sende bu meseleyi neden uzatmaman gerektiğini anlayacaksın. Ama sana güvendiğim için, değil, Prebble."

Damon'nın sözleri, Thea'nın içini burkmuştu. Damon kıymetli vaktini Thea'yı anlamak için harcamıyordu. Thea her saniye onu düşünürken, Damon onu anlamaya çalışmıyordu.

"Anlat, Damon. Bana güven."

"Bir kadına güvenmek mi?"

"Ama Dora'ya güveniyordun..."

Damon güler gibi bir ses çıkarmıştı. "O bunu kazandı. Senin daha birkaç fırın ekmek yemen lazım."

"İyi." Thea ne kadar kırıldığını saklamaya çalışıyordu. "İstemiyorsan anlatma."

Damon küfretti. "Buna mecbur kalmamış olmak isterdim."

Bir sandalye çekip, masanın kenarına oturmuştu. Ellerini saçlarından geçirerek, "Küçük şehirleri anlamazsın," dedi. Roni, Mel'e hamile olduğunu söylediğinde, O benden zaten nefret ediyordu. O olaydan sonra herkes nefret etmeye başladı."

"Nefret mi? Sen..."

Damon onu eliyle işaret ederek susturmuştu. "Beni defterden silmişlerdi. Mel beni kızıyla görüştürmek istemeyen tek baba değildi. Ama bizi bir gece beraber yakaladı. Sonra hamileliğinin benim yüzümden olduğunu düşündü. Benim kızını baştan çıkardığımı zannetti. Ve tabii kızı suçsuzdu. Ben... Matt'in gerçek babasını biliyorum. Roni bu adamı küçüklüğünden beri tanır. Babasının iyi arkadaşıdır ve ailece görüşürler. Okuldayken, Roni problemlerini bu adamla paylaşırdı. Aslında adamın işi buydu. Bu işin eğitimini almıştı. Roni giderek bu adamı sevdiğini düşünmeye başlamıştı. Büyüdüğünü sanıyordu. On sekiz yaşındaydı. Çok güzeldi. Bence adam ona dayanamadı. Yalnızca bir kere."

"Bir kere?" Thea başını sallıyordu. "Peki Roni neden babasına söylememiş?"

"Bunun nelere mal olacağını göremiyor musun? Bütün kasaba öğrenecekti. Bu adam Mel'in en iyi arkadaşıydı ve hala da öyle. İki aile yılbaşı yemeğini beraber yer. Bu adam çocukları, torunları...ve Matt."

Damon'nın gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. "Üstelik adam kilisenin yöneticisi."

"Aman Tanrım," diye bağırdı, Thea. "Problemlerini ona anlatmasına şaşmamak lazım. Doğruyu söylemek iki aileden daha fazlasına zarar verecekmiş."

"Şimdi anlıyor musun? Bu olay bütün herkesi etkileyecekti, en azından bir süre. Ama, Roni babanın ben olduğumu düşünmelerini sağlarsa...kahretsin, kimse şaşırmazdı. Roni kimseye birşey söylemedi. Mel'e bile. Herkes bu karara kendi kendine vardı."

"Peki, sen neden böyle düşünmelerine izin verdin?"

"Hey...niçin umursayacaktım ki? Zaten buradan gitmek üzereydim ve bir daha gelmeyeceğimi düşünüyordum. Roni benim iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bana kimseye söylemememi rica etti. Ben de söylemedim."

"Sonra tekrar Pine Butte'ye gelmeye karar verdin, Damon."

"Aslında gelmeden önce anlamıştım," diye Thea'nın sözünü kesti. "Dora'yı görmeye geldiğimde bana karşı duyulan tepkileri fark ettim. Ama Roni'ye söz vermişim ve o söylemek istemezse bende konuşmayacaktım."

"Roni Matt'a ne söyledi."

"Evet, işin en kötü kısmı da bu," dedi, Damon. Matt'ten bahsederken sesi yumuşamıştı. "Roni ve ben bu konuyu konuştuk. Matt büyüdüğünde Roni ona doğruyu anlatacak."

Thea dikkatli bir sesle sordu. "O senin hakkında ne düşünüyor?"

Damon onunla göz göze gelmek istemezmiş gibi bakışlarını etrafta dolaştırıyordu. "Bu bir problem. Ben bu çocuğu çok seviyorum." Yavaş yavaş konuşuyordu. "Onu her sabah motorumla okula götürüyorum. Çok hoşuna gidiyor. Bütün maçlarına gitmeye çalışıyorum, ama olmuyor. Onun top oynamasını seyretmeyi seviyorum."

Thea gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Ama ağlayamazdı. Damon'u konuşmaktan vazgeçirecek bir şey yapamazdı.

"Her şeye rağmen ona yalan söylemedim." Kendisini savunur gibi konuşuyordu. "Bana inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama ona babası olmadığımı söyledim. Aslında olmak isterdim."

Bakışları karşılaşmıştı. Kara gözleri Matt'a duyduğu sevgiyi anlatırken, parlamaya başlamıştı. Thea onu kollarına almak için ölüyordu ama kıpırdayamadı.

"Roni bebeği doğururken oradaydım." Yoğun duygular yüzünden okunuyordu. "Sen hiç bebek doğarken gördün mü?"

Thea bir an, onun çocuğunu doğurmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. "Hayır."

"İnsana neler hissettirdiğini anlamaya imkan yok."

"Mel sana nasıl izin verdi?" Thea donmuştu. "Bütün kasaba bunu biliyor mu?"

"Roni o zaman burada değildi. Daha önce bir sorun olmuştu ve onu Billings'e götürmüşlerdi. Hemşireye beni çağrımlarını söylemiş. Gece ikydi. Korkunç bir soğuk vardı. Dört saat motor kullandım. Donuyordum, ama değerdı."

Damon düşüncelerine gömülmüş, gözlerini bir noktaya dikmiş oturuyordu. "Bir bebeğin yavaş yavaş bir yetişkine dönüşmesi muazzam bir şey."

Thea onun daha fazla konuşmayacağını anlamıştı. "Beni çok şaşırtıyorsun, Damon. Eğer kasaba halkı kendi oğlun olmayan bir çocuğa babalık yaptığını duysa ne derdi?"

Damon'nın kızgın bakışları kendisini bir kedinin pençesindeki kuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilmeyeceğim," dedi inatla. "Çünkü anlayamazlar. Tabii Roni söylemezse, Tamam mı?"

"Sana söz verdim, Damon."

"Sana inanmak isterdim."

Kalkıp kapıya doğru yürümüştü. Thea onu durduramayacağını biliyordu.

Şehir meclisindeki toplantıya bir hafta kalmıştı. Hazırlanmalıydı. İki yerel gazete bu konuya yer vermeyi kabul etmişlerdi. Kahvesini içerken toplantıya katılacak üyeleri tekrar inceledi. Bu insanların kim olduklarını öğrenmesi lazımdı. Onları destekleyecek kişileri bulması lazımdı.

Kasabaya giderek Marsha ile konuşmaya karar verdi.

Oraya vardığında Marsha biriyle konuşuyordu. Adam gidene kadar bekledi. Sonra, "Siz Marsha mısınız?"

"Evet sizin için ne yapabilirim?"

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedi Thea. "Damon Free hakkında."

"Siz Thea Birch olmalısınız. Tabii içeriye girelim."

"Umarım vaktinizi almıyorum."

Marsha eliyle belirsiz bir işaret yaparak, "Damon bana evinizi otele dönüştürmek istediğini, ama izin vermediklerini anlattı."

"Bu doğru."

"Ben her zaman savaşa hazırım." Marsha'nın sesi sıkıntılıydı. "Ama bu kavgaya Damon'ı çekmelerinden nefret ediyorum. Bu kasabada yeteri kadar savaş verdi. Yapmak istediğin şeyin onu inciteceğinden korkuyorum."

Thea dudaklarını büzerek, "Bence Damon kendisini, benim yapabileceğinden daha fazla incitiyor. O... çok...inatçı biri."

Marsha şimdi gülümsüyordu. "Hey, o bir erkek. Bizden farklı düşünüyor." Thea, "Mel hariç meclistekileri tanımıyorum," dedi. "Diğerleri de Damon'dan o kadar nefret eder mi?"

Marsha, Thea'nın elindeki listeye baktı. "Şu Bill, okul müdürü...kasabadaki herkesten daha fazla, Damon'a karşıdır. Ve şu kadın Kate, çok dedikoducudur.

"Onun Damon'a karşı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Birkaç yıl önce evlerine ilave bir kat yapacaklardı. Ben ona Damon'ı önerdim ve o bana güldü. Damon'a bir çivi bile çaktıracak kadar aptal olmadıklarını söyledi."

"Ne terbiyesizlik."

"Sana bir şey söyleyeceğim. Damon benim en iyi müşterimdir. Çok iyi bir iş adamıdır. Ayrıca tanıdığım en ahlaklı kişidir."

"Marsha benim evim burada yapılan ilk ev. Kimse onun yıkılmasını istemez. Hatta komitedekiler bile bunu isteyemez."

"Tabii ki istemezler. Hepsi yerel tarihe son derece bağlıdırlar." Marsha düşünceli bir tavırla derin bir nefes almıştı. "Ama bilmedikleri senin bu restorasyonu yaptırmak için yeterli paran olup olmadığı. Ayrıca bulunabilecek tarihi bina restorasyonu yapabilecek en iyi mimarlardan birinin Damon olduğu. Bu çevrede ondan iyisi yok, eğer başka birisine yaptıracak olursan, dışarıdan birini getireceksin."

"Dışarıdan gelecek mimar kendi elemanlarını birlikte getirir, değil mi?"

"Olabilir."

"Bu komitenin kaçınmak istediği birşey değil mi, sonuçta bu çevrede iş yapmak isteyen bir sürü insan olmalı."

"Bunu göz ardı edemezler."

"Marsha toplantıya katılıp destek verir misin?"

Marsha bir an bile düşünmeden, "Ne gerekirse," dedi.

"Bana onun ev yaptığı kişilerin ve yanında çalışanların isimlerini verir misin?"

"İstediğin buysa, bunu da yaparım. Ama tatlım iyi düşün. Damon yapmayı planladıklarını duyarsa bundan pek hoşlanmayacaktır."

ONUNCU BÖLÜM

Thea teyzesinin odasında pencerenin kenarına oturmuş, güneşin batışıyla kırmızıya boyanmış ışıkların gölün üzerinde

yarattıkları muhteşem renk cümbüşünü seyrediyordu. Düşünceleri yine Damon ve bu hafta onunla ilgili öğrendiklerindeydi. Tanışıp konuştuğu herkes Marsha ile aynı fikirdeydi ve Damon'nın hem karakterini, hem de işini övgüyle anlatmışlardı.

Konuşuklarının hepsi onu sevmese ve deri ceketinden rahatsız olduğunu söylese de, hepsi mimar olarak yalnızca ona güvendiklerini söylemeden edememişlerdi.

Ama maalesef, hemen hepsi Thea'nın yapmak üzere olduğu şeyi, Damon duyduğunda bundan hiç hoşlanmayacağı konusunda da Marsha ile aynı fikirdeydiler. Buna rağmen hepsi de toplantıya geleceklerini, gerekirse konuşacaklarını söylemişlerdi.

Damon'nın kızacağını bilmek Thea'yı fazlaca endişelendirmiyordu. O Damon'nın çok lehine olacak bir şey yaptığından emindi.

Damon'a onu sevdiğini söylemek için neden beklemişti ki. Bunu anladığı an ona söylemeliydi. Sevildiğine emin olmadan hislerini söylemesine gururu izin vermemiş olmalıydı.

Peki, şimdi ne diyecekti? Sevgili Damon, senin iş başarılarını öğrendikçe seni sevmeye başladım, mı? Thea söyler söylemez, Damon bunu kuşkuyla karşılardı.

Tepelerin arkasından bir motor sesi duyulmaya başlamıştı. Thea nereden anladığını bilmese de, Damon'nın sinirli olduğunu anlamıştı. Motorun sürati virajları alışı, vites değiştirirken çıkan ses Thea'ya onun ruh durumu hakkında bir önsezi vermişti.

Sonunda kapıya dayandığında bedeninin her tarafından kızgınlık fışkırıyordu. Thea'nın midesi düğüm düğüm olmuştu. Thea onu neyin böylesine delirttiğini tahmin edebiliyordu.

Damon hole girdiğinde, Thea, Damon'nın bu ruh halinde yatak odasının tartışmak için uygun bir yer olmadığını fark etti. Koşarak aşağı indi.

"Hay Allah kahretsin. Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Hiçbir ön söze gerek duymadan, hırsla söze girmişti. "Burnunu benim işime ne hakla sokuyorsun?"

Thea bir an gözlerini kapattı. Sakinleşmek istiyordu.

"Ben buna burnumu sokmak diyemem, Damon. Sonuçta bu benim de işim. Yani şu izni alabilirsem, benim de işim olacak."

"Tabii ki burnunu sokmak. Ya ben şimdi, babanın evlenmeni istediği o herifi arasam ve senin hakkında soru sorsam bunu ister misin?"

"Ama Damon, bu aynı şey değil ki. Ben senin kız arkadaşlarını arayıp bilgi istemedim, sadece..."

"Benim kız arkadaşlarımdan sana ne?" diye sordu, Damon sinirle.

"Tabii beni ilgilendirmez," dedi, Thea, "Ben sadece..."

Damon o sırada Thea'yı kolundan yakalayıp, pek kullanılmayan bir bölüme sürüklemişti. Gerçi Thea buradaki eşyaların üzerlerinden örtülerini kaldırmıştı ama, oda yine de ıssız gibi duruyordu. Kalın kadife perdeler, odayı loş ve serin yapmıştı.

Damon onu Kraliçe Anne tarzı bir koltuğa oturttu. Thea otururken, Damon ayakta dolaşıyor ve tartışma daha başlamadan kaybetmiş hissetmesine sebep oluyordu.

"Damon, kız arkadaşların konumuzun dışında. Ben işimi yürütmek istiyorum. Bir izne ihtiyacım var ve bu izni almam için, inşaatçımın iyi tanınması çok önemli. Ben komitede tartışılacakları planlamaktan başka bir şey yapmadım."

"Kendi hakkında tartış, Prebble," dedi, Damon. "Beni bu konunun dışında bırak."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. O zaman kazanamam."

Damon onu yine kollarından yakalamış ve yerinden kaldırarak kendisine doğru çekmişti. Gözleri sinirinden çılgın gibi parlıyordu.

"Allah kahretsin, Prebble. Anlamadın değil mi? Hiç anlamayacaksın."

Thea gözlerini kapatmıştı. Onun gözlerine bakmayı düşünemiyordu, bile.

"Anlamadığım neymiş?" diye sorarken Thea da kızmıştı. "Ben de seni Dora kadar tanıyorum."

"Yakınına bile gelemezsin." Damon, Thea'yı tekrar koltuğa itmişti. "Biz sıra dışıydık. Dora ve ben. Sen öyle değilsin, hiçbir zaman olmadın. Sen hep kurallara uygun..."

Thea itiraz etmek için ağzını açtı, ama konuşamadı. Ne diyebilirdi ki. Damon haklıydı. Thea hiç asileşmemişti. Babasına karşı gelerek, burayı otel yapma kararını verdiği bile, Damon'nın koyduğu sınırlar içerisinde kalmıştı. Belki Damon'ı bunu hatırlatarak sakinleştirebilirdi.

Ayağa kalkarak, Damon'nın yüzünü avuçları arasına aldı. "Yarın akşam, bütün arkadaşların senin için konuştuğunda..."

Damon onu hafifçe iterek, "Hiç kimse benim için konuşmayacak." Sesi buz gibi ve sözler çok kesindi.

"Neden konuşmayacak," diye bağırdı, Thea. "Böyle devam edemezsin, bu sana karşı haksızlık." Buz gibi bir hava esiyordu. Thea ürpermişti.

"Eğer cemiyetin bu şahitlikleri olmadan devam edemeyeceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın." Boş şömineye bakıyor, yanağında asabi bir kas oynuyordu. "Onlar işlerini iyi yapsalardı, şimdiye kadar bunu biliyor olurlardı. Senin izin belgeni reddetmeden önce benim hakkımda gerekeni bilmeleri lazımdı." Sesi giderek yükselmişti. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki öyle, Damon," diye cevap verdi, Thea. "Ama kimse mükemmel değildir. Burası küçük bir kasaba. Onlar gerekeni bildiklerini sanıyorlar. Ama bu iş onların değil, senin."

"Bu işi sen yapmayacaksın, Thea." Damon çok kesin konuşuyordu. "Böyle yapmak geçmiş günahların affedilmesi için yalvarmak gibi olur. Üstelik o kadar çok günahım olduğuna inanmıyorum."

"Senin hiç günahın yok, Damon," dedi Thea. "Sen bir çocuktun. Seni aralarına kabul etmemekle, günah işleyen onlardır. Yarın akşamdan sonra onlar bunu anlayacak Her şeyi kendi başına kimsenin bir yardımını olmadan yaptığını görecekler. Yaşlı bir hanımefendinin katkıları hariç..."

Thea ellerini onun göğsüne koyarak, "Onlar, senden affedilmeyi isteyecekler."

"Öyle bir şey istemeyecekler, çünkü hiçbir şey duymayacaklar." Damon artık sinirli değildi ve bağırıyordu. Sadece en sakın haliyle neyin olmayacağını kesin olarak belirtiyordu.

Bu saçma, inatçı, erkekçe bir ego belirtisiydi. Thea ağlamak istiyordu. Kendisi için değil, hatta izin için bile değil. Damon için... O gururu yüzünden hep tek başına kalmıştı ve bundan böyle de kendisini her şeyin dışında tutmaya devam edecek gibi görünüyordu.

Thea gibi... O da gururunu yenemeyecek miydi?

Damon onun duygularını gözünden okuyor olmalıydı. "Thea Birch, sen bana söz verdin. Sana gizli kalmasını istediğim birşey söylediğimde bunu saklayacağını söyledin."

"Senin bana söylediğin sırlarını saklayacağıma söz verdim, Damon. Ama bunların hiçbirini bana sen söylemedin. Her şeyi ben buldum."

Güneş etrafı karanlıklara boğarak batmıştı. Oturdıkları odanın her tarafı gölgelerle dolmuş hava giderek serinlemişti. Thea üşüyen kollarını ovuşturarak, "Bulmak da o kadar zor olmadı," dedi.

"Öğrenmek isteyen herkes çabucak bulabilir. Onun için sen milleti aydınlatmak zorunda değilsin."

Damon, onun üşüdüğünü anlayınca, üzerindeki tişörtü çıkarıp ona atmıştı. Thea onu giydiğinde, üstünde onun sıcaklığını hissetmekten duyduğu hislere inanamadı. Onun sabun ve erkeksi kokusunun karışımı başını döndürüyordu. Bedeninin uyandığını fark etmişti.

"Hata yapıyorsun, Damon," dedi.

"Bu benim kararım."

"Seni tahta kafalı." Damon'nın kollarını sıkıca kavramıştı. "Senin...artık daha fazla üzülmeni istemiyorum. Bu çok fazla acı verici. Sense bunu hak etmiyorsun."

Damon onun her iki elini de avuçlarının içine alarak, "Ben senin..." sesindeki acı ve yüzündeki yaralı ifade Thea'yı etkilemişti. "Ben senin de hür yaşamamanın ne olduğunu anladığımı sanmıştım." Başını sallıyordu. "Ama şimdi...sen beni nasıl kabul edilebilir bir hale getireceğini keşfetmeye çalışıyorsun. Beni baban ve Chelsea'nın gözünde temiz pak yapacaksın."

"Oh, Damon." Eğer eli serbest olsaydı, Damon'nın yüzüne bir tokat atardı. Herhalde o bunu anlamıştı ki elini daha sıkı tutmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey anlamıyor musun? Ben seni seviyorum. Bunu babama ve Chelsea'ya da haykırırım, şehir komitesinde de...bütün dünyaya da. Ve bana tek inanmayan da sen olursun."

Damon ona bakıyordu. Şaşkınlığından Thea'nın ellerini bırakmış, o da Damon'dan uzaklaşarak kaçmıştı.

Damon onu yakaladığında, Thea merdivenlerin başındaydı. Onu kendisine çekerek, duvarla gövdesi arasına hapsetti.

"Prebble, ben..." İlk defa, yalnızca bir an tereddüt etmişti. Sonunda erkekçe bir ses çıkararak, onun dudaklarına kapanmıştı.

Tereddüdün yerini bir anda güven almıştı. Hiç sormuyordu. Sorması gerekmediğini biliyordu.

Thea da hiçbir şey saklamıyordu. Bedeniyle konuşuyordu. Sarılarak ona olan ihtiyacını ve sevgisini sakınmadan gösteriyordu. "Damon lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, beni yukarıya götür."

Damon onu daha sıkıca kucaklayarak, "Yapamam bu gece olmaz," dedi.

"Yapamaz mısın?" Kelimelerin manasını anlamak için kendisini zorluyordu.

"Bu yetmez, Prebble. Ben daha fazlasını istiyorum."

"Daha?" Thea fısıldarken, neredeyse gözyaşlarına boğulacağını biliyordu.

"Seni sevdiğimi söyledim. Daha fazla ne istiyorsun?"

Damon onu sakinleştirmek için sırtını okşayarak, "Elimde değil," dedi. "Güven benim için her şeyden daha önemli. Yarın akşama kadar tam olarak bilemem. Anlamaya çalış, bunu bilmem lazım. Bunu yalnızca istemiyorum, benim bu güvene ihtiyacım var."

"Damon benden nasıl şüphe edersin?"

Damon geri çekilip, onun gözlerinin içine baktı. "Emin olmam lazım." Yumuşak bir gülümsemeyle genç adamın dudakları aralanmış, yüzü aydınlanmıştı.

"Bir geceden ne çıkar? Yıllardır bekliyorsun."

Ellerini onun boynuna yerleştirmiş, gözlerine bakarak, "Doğrusu bunca yıldır beklediğinin neden ben olduğumu anlamıyorum ya..."

"Seni beklediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu, Thea.

Damon alnını onun yanağına dayamıştı. "Değişik bir şey, izah edemem," dedi. Sonra hemen başını geri çekerek, "Yoksa yanılıyor muyum?" diye sordu.

Thea kıpkırmızı olmuş ve bakışlarını önüne indirmişti. "Seni ilgilendirmez." Parmaklarını onun pantolonunun britlerine geçirerek, "Sen de farklı hissediyor musun, Damon?" diye sordu.

"Kahretsin, haklısın." Thea'nın çenesini avuçları içine almış, yavaş hareketlerle okşuyordu. "Benim nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyorsun? Sen gittiğinde yokluğun acı veriyor. Sen buralarda isen devamlı başka bir acı hissediyorum."

Thea'nın yüzünün kasları onun dokunuşuyla eriyordu. "Bence sen bunu haklıyorsun, Damon."

"Hiç şüphem yok."

Damon onu yine öptü. Öyle derin öpmüştü ki, Thea ona duyduğu arzuyla bütün vücudunun sızladığını hissetti.

Duvara dayanıp uzaklaşan motorun sesini dinledi. Damon hayatı boyunca çok aldatılmıştı. Onun için kolay kolay güvenemiyor, kanıt istiyordu.

Ah keşke onu sevdiğini söylemek için beklemeseydi.

Ertesi akşam Thea, terasta oturup, Damon'nın gelmesini bekledi. Günün büyük bir bölümünü toplantıya gelecekleri arayıp, onlardan konuşmalarını istemeyeceğini söyleyerek geçirmişti. Konuştuklarının çoğu ne olursa olsun yine de geleceklerini söylemişlerdi.

Bir saat sonra Damon telefon etti. Thea toplantıya onunla mı gidecekti, yoksa bu pek doğru olmaz mıydı? Thea'ya göre bu, Damon'nın Thea'yı tabi tuttuğu ilk sınavdı. Tabii ki, Thea onunla gidecekti. Damon'ı kolsuz siyah motor tişörtüyle gördüğünde bile onunla gitmekte ısrar etti. Oraya gidip Damon'nın ondan istediğini yapmalıydı, ama bu da izin belgesini kaybetmesi anlamına geliyordu.

Yoksa Damon'nın ondan istediğini görmemezlikten gelip onun nasıl bir insan olduğunu anlatmalı mıydı?

Aslında Thea, Damon'nın önce rahatsız olsa da, daha sonra bu durumdan memnun kalacağını, doğduğu şehirde daha rahat yaşayacağını, onu sevdiğinden emin olduğu kadar emindi.

Ama bu takdirde Thea onu kaybedecekti.

Bunu iyi biliyor ve en ufak bir şüphe duymuyordu.

Uzaklardan bir motor gürültüsü duyunca o yöne baktı. Sevdiği adam geliyordu. Thea birdenbire, Damon'nın mı yoksa kendi mutluluğunu daha önemli diye düşündüğünü fark etti.

Thea susup, komite üyelerine birkaç saniye verdi. Onlara bazı dokümanlar getirmişti ve onların incelenmesini istiyordu.

Lise öğretmeni olan Bill önce konuştu.

"Bayan Birch. Bana teyzenizi hatırlatıyorsunuz." Thea'ya gerçek bir gülümsemeyle bakıyordu. "Dora'da olsa böyle yapardı." Thea'nın verdiği kağıtları karıştırıyordu. "Beni ikna ettiniz. Orayı yıkılmaya bırakmak yazık olacak."

Thea'nın kalbi hoplamıştı, bu iş kolay olacaktı. Thea gülümsemeye başladı. Damon'a sana demiştim demeyi düşünüyordu.

"Evet, doğru, Bill," dedi komitedeki kadın, Kate. "Bu bizim için büyük bir kayıp olur."

Bill başını sallayarak diğer üyelere bakmış ve, "Siz de aynı fikirde misiniz?" diye sormuştu.

Komitenin diğer üyeleri evet anlamında başlarını sallarlarken, uzun boylu ince ve çenesi olmayan bir adam olan belediye başkanı, "Oylamaya geçmeden önce Mel'in söyleyecek bir sözü olabilir," diyerek sözü ona vermişti.

Beş tane kafa Mel'e dönmüştü. Thea'nın kalbi hızla çarpıyordu.

"Bence tek problem, bu tarihi binamızı nasıl koruyacağımız," diye söze başladı, Mel. "Anladığım kadarıyla buraya harcanacak para Bayan Birch için oldukça kısıtlayıcı. Bu iş bitmeden buradan para kazanması imkansız."

"Evet Tabii, Mel. Zaten bu yüzden..."

Mel elini uzatarak onu susturmuştu.

"Biliyorum, Kate. Burada hepimiz yapılacak ufak tefek tamiratlardan bahsetmiyoruz. Bu evi adam edecek kişinin işinin tam bir ustası olması gerekiyor."

"Evet, bu çok önemli," dedi Kate. "Öyle biri olmalı ki, eski binaları onarmakta usta olsun."

Komite üyelerinden biri onay anlamında bir ses çıkarırken, Bill de yüksek sesle, "Evet, doğru," demişti.

Thea'nın sırtından bir ürperti geçti. İçinde bu konuşmanın daha önce prova edildiği gibi bir şüphe belirmişti.

Sonunda Mel, Thea'ya bakarak, "Hepimiz aynı fikirdeyiz, Bayan Birch. Sizin izninizi vermekte bir sakınca görmüyoruz. Tabii sizin bu işte uzman bir inşaatçı bulmanız şartıyla..."

Beklenen an gelmişti.

Thea bu anın bu kadar çabuk, bu kadar kesin bir şekilde geleceğini ummamıştı. Böylece ona bir seçim şansı kalmıyordu. Mel'in ses tonundaki samimiyetsizlik, Thea'nın midelerini bulandırmıştı.

Onların ikiyüzlülüğüne, Thea da ikiyüzlülükle cevap verecekti. Bu öneriyi kabullenmiş gibi görünecekti. Ama bu hiçbir şey değiştirmeyecekti. Komite ona meydan okumuştı, ama onun, Damon'nın yeterliliğini kolayca ispat edebileceğini bilmiyorlardı.

Thea geriye Damon'a doğru baktı. Damon üzerinde her zamanki siyah kot pantolonu duvara dayanmış duruyordu. Ayağında kalın motor botları, saçları her zamanki gibi atkuyruğu... Üzerine, Thea'nın hatırlanmaya beyaz bir gömlek giymişti. Ama siyah deri ceket verilmesi istenen izlenimi bozuyordu.

Damon onun bakışına, hiçbir duygu emaresi göstermeden karşılık vermişti. Meydan okuma ve bir miktar güvensizlik...

Thea, şimdi kendisini Damon'a ispat edemezse bir daha buna asla fırsat bulamayacağını biliyordu. Damon gözlerinde gördüğü incinmişlikti. Bunu, o ve Damon'nın çok yakın birkaç arkadaşından başka kimse anlayamazdı.

Bir gün Damon'nın anlayacağını umarak, odadakilere baktı.

"Sizinle kesinlikle aynı fikirdeyim, sayın komite üyeleri," diye başladı. Ayağa kalkmıştı ama bunun nedeni komiteye duyduğu saygıdan değil, duyduğu heyecandan yerinde duramamasındandı.

"Aslında size şimdi bu işleri yaptırmak için kimi tutacağımı söyleyebilirim.." Thea onu işaret etmek üzere Damon'a doğru dönmüştü.

"Sayın Damon Free."

"Damon Free mi?" Mel patlamıştı. Sesini daha alçak perdede tutmak için bir gayret sarf etmiyordu.

"Bu ahlaksızın iyi bir inşaatçı olduğunu düşünmene sebep ne? O..."

"Kendine gel Mel." Kate onun sözünü kesmişti. "Bu konuşmaların kayda geçmesini istemeyiz değil mi?" Başıyla toplantıyı izlemeye gelen gazetecileri işaret ediyordu.

"Hepimiz onun en iyi neyi yaptığını biliyoruz," dedi Mel. Bir yandan bütün hırsıyla parmağını Damon'a doğru sallıyordu. "Ve bunun restorasyonla hiç ilgisi yok. Belki de yeteneklerini Bayan Birch üzerinde denemiştir."

Thea, arkadan, Damon'dan yükselen bir homurtu duymuştu. Damon duvar kenarında, durduğu yerden hiç ayrılmayarak, herkesin duyabileceği şekilde, "Aslında, Melvin," dedi. "Bayan Birch benim cazibemden, senin olduğun kadar etkilenmedi. O benim mühendislik derecemle daha çok ilgileniyor."

"Derece mi?" Mel alayla güldü. "Nasıl bir derecemiş, bu?"

"Bay Free'nin California Teknik Üniversitesi'nden yüksek mimar derecesi var," dedi, arkadan kalın bir erkek sesi. Thea adamın, Pine Butte'de, evini Damon'a restore ettiren adam olduğunu anlamıştı.

"Benim buna inanmamı mı bekliyor...?"

"Mel," dedi Kate. "Böyle bir konuda, yalan söyleyemezler. "Bunu kontrol etmek çok kolay."

"Cal Tech mi?" diye fısıldadı, Bill. "Dalga geçmiyorsunuz değil mi?"

"Ben orada profesördüm," dedi başka bir ses, "Ve Bay Free tanıdığım en iyi öğrenciydi."

"Peki, tecrübesi var mı?" diye sordu, Mel. Geri adım atmak istemiyordu. "Böyle bir şey okumuş olabilir, ama buralarda hiç eski bir binayı restore etmedi. Hiç tecrübesi yok."

Profesör, "İşte burada da yanılıyorsunuz," demişti. "Bay Free, öğrenciliğinin sonunda bir kasabanın modernleştirme projesini yürüttü ve son derece başarılı oldu. Bu şehir Pasedana şehriydi." Eliyle etrafı gösterir gibi bir işaret yaparak, "Bu kasaba Bay Free'nin

yeteneklerini tam olarak gösterebilmesi için çok zavallı bir yer. Başka bir yerde olsaydı hem daha çok para hem de ün kazanabilirdi."

Marsha ayağa kalkarak, biraz tereddütle de olsa Damon'nın karakteri hakkında konuşmaya başlamıştı. Thea salona baktığında Damon'nın hiçbir arkadaşının ve müşterisinin artık sessiz kalmadığını gördü. Gazetecilere baktığında onların da hızlı hızlı not aldıklarını fark etti.

Ertesi sabaha kalmadan Pine Butte'de herkes Damon'nın nasıl bir adam olduğunu öğrenecek, kendilerinin ise burunlarının ucundakini göremeyecek kadar aptal olduklarını anlayacaklardı.

Thea olanları izleyip, bunları düşünürken bir motorun gürleyen sesini duyduğunda Damon'nın gittiğini anlamıştı. Dizleri titremeye başlamış, oturmaktan başka çare bulamamıştı.

Damon'nın güvenini yıkmıştı. Motorun sesi uzaklaşırken Thea da ağlamamak için parmaklarını ağzına bastırıyordu.

Thea'nın yaptıklarının, Damon nazarında bir değeri yoktu. Damon için önemli olan güvenin yıkılmamasıydı.

Toplantıdan çıkarırken, Thea kazandığını biliyordu ama zaferini kutlamak için Damon yokken bu neye yarardı?

Marsha'nın arabasındayken, Thea sessizce koltuğuna gömülmüş oturuyordu. Marsha sonunda sessizliği bozmuştu.

"Sen onu seviyorsun"

"Hmm."

"Bunu onun için yaptın."

"Hmm."

"Uzun bir süreçte bu yaptığın Damon'nın yararına olacak."

Arabasını Thea'nın evinin önünde durdurmuştu.

"Ya benim için?"

Marsha Thea'nın elini sıkarak, "Keşke bu konuda da aynı iyimserliği taşıyabilsem." Marsha çok düşünceli görünüyordu.

Thea arabadan inerken, Marsha, "Ama biliyorsun, evi yapacaktır. Tam söz verdiği gibi..." dedi.

Marsha'nın arabasının ışıkları uzaklaşırken, Thea kendisini terasta bir sandalyenin üzerine atmıştı. Zaten Damon'nun evi yapacağını biliyordu. O başladığı işi bitirirdi.

Damon asla verdiği sözden dönmemişti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Thea inleyerek çalar saatin düğmesini kapattı. Uyandığında güneşin ışıldadığı yaz günlerine dönmeyi hayal ediyordu. Şimdi Eylülün sonları olmuştu ve sabahın altısı gece yarısı gibi kapkaranlıktı.

Thea kalkarak hemen duşunu aldı. Üstüne eski kotunu ve boya kaplı tişörtünü geçirdi. Dağınık kızıl saçlarını atkuyruğu yaptığında uyanalı daha on dakika olmuştu.

Geçen dört ay boyunca Damon her sabah altı buçukta gelmiş, Thea ona hep kahve ikram etmiş, o da reddetmişti. Thea'ya kibarca o gün ne yapması gerektiğini anlatmış, eğer gelecek bir işçi varsa bildirmiş, tekrar kaçta geleceğini söylemiş ve gitmişti.

Birkaç sabah Thea uyanamayınca, Damon bunları bir kağıda yazarak bırakmıştı. Aslında Thea'ya yapacak çok iş bırakmıyor, ama vaktini boşa geçirmesini de istemiyordu.

Bazen Thea herhangi bir sebepten yapması gerekeni bitirememişse, Damon kızmıyor, ama o iş bitmeden yeni bir şey başlatmıyor ve onu kendisi tamamlıyordu.

Her zaman tam söylediği vakitte geliyor, kendi yapacağı işi yaparken Thea'nın yardım etmesine asla izin vermiyordu. Genellikle hafta sonları çalışıyor, bu işin başka türlü bitmeyeceğini söylüyordu. Ama Thea'nın hafta sonları çalışmasına izin vermiyordu.

Thea'ya dinlenmesi gerektiğini söylüyordu ama aslında onu yanında istemediği her halinden belliydi.

Hiç şikayet etmemiş, hiç sesini yükseltmemiş, hiç küfretmemişti. Hep kibardı. Thea'ya ona yaklaşma fırsatı tanımıyordu. Tartışmaları kişisel düzeye taşımama konusunda inanılmaz dikkatli davranıyordu.

Bir iki kere Thea, onun da aralarında gelişmekte olan arkadaşlık ve yakınlığı özlediğini hissettiyse de Damon yine hemen o ilgisizlik maskesini takarak, Thea'nın hevesini kursağında bırakmıştı.

Ev yavaş yavaş o eski muhteşem görüntüsüne bürünüyordu. İnanılmaz bir tatmin duyması gerekirken, Thea içinde bir burukluk hissediyordu.

İki hafta sonrasına bir açılış günü ayarlamış, turizm firmalarına mecmua ve gazetelere davetiye yollamış kendisine de yeni bir kıyafet dikmişti. Bu resmi bir kıyafetti. Yüksek boyunlu kabarık kolları ve uzun kabarık eteği olan Victoria tarzı bir elbiseydi, bu.

Thea her gece Dora'nın odasında oturup, dışarıyı seyrederken, kendisine doğru şeyi yaptığını hatırlatıyor, kendisini başarısından gurur duyması gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu.

Ama nafileydi. Bir türlü huzur bulamıyordu. Geçen dört ay hayatının en kötü günleriydi. Her gün bir öncekinden kötü geçiyor, her gün Damon'nın, onu kalbinden tamamiyle çıkardığına biraz daha emin oluyordu.

Bu parti, Damon'nın en gurur duyacağı parti olacaktı. Bütün Pine Butte buraya gelecekti. Kasabada hiç kimse Damon'nın yeteneklerini görme ya da bunu gazetelerde okuma şansını kaçırmayacaktı.

Evet herkes onun nasıl bir sanatçı olduğunu görecekti ve bunu söyleyecekti ama Damon bunu dinlemek için burada olmayacaktı. İnatçı, kızgın anlayışsız adam, hala çok kırgındı ve Thea'ya bu mutluluğu muhakkak ki çok görecekti.

Thea aylar geçip zaman ilerledikçe her şeyin daha kötü olacağını düşünüyordu. Damon ona gereksiz bir kibarlıkla asla dokunmadan bakmadan, sadece gerekenleri söyleyerek, son derece mesafeli davranıyordu.

Düşüncelerinden sıyrılarak saatine baktı. Yedi olmuştu. Herhalde Damon gelmiş, ve kendisinin içmediği kahve için cezveyi ocağa koymuştu. İş eldivenleri masanın üzerindeydi, ama bu defa bir not bırakmamıştı. Ama merdiveni Thea'nın yapmasını istediği yere doğru koymuştu. Burasını bir haftadır boyuyorlardı. Thea alt katları yaparken, Damon üst katları boyamıştı. Damon, Thea'nın burayı devam etmesi gerektiğini anlar diye düşünmüş ve not bırakmamış olmalıydı.

Thea üst basamaklara baktı. Yükseklik korkusundan, üst basamaklar ona ulaşılmaz derecede uzak görünüyordu. Dikkatle baktığında boyanın fırçanın ve eldivenlerin zaten yukarıda onu beklediğini gördü.

Bu işi yapmalıydı. Her şeyi onun namına yapması için Damon'a bırakamazdı.

Merdivene tırmanmaya başladı. Bu işin o kadar zor olmadığına kendisini inandırmaya çalışıyordu. Küçük merdivenlere nasıl tırmanıyorsa bu da onlar gibiydi. Merdiven sallanınca, Thea metal kenarlara öylesine yapıştı ki, ellerinin acıdığını hissetti. Buna sevinmişti çünkü bayılmasını önlüyordu.

"Thea?" Damon'nın sesi yine her zaman ki gibi kibardı.

Thea denedi ama cevap veremiyordu.

"Thea!" Damon'nın sesi bu defa endişeliydi. Yoksa Thea'ya mı öyle gelmişti. Belki de hayal ediyordu.

"Daa.." Thea ona seslenmeye çalışıyordu.

"Hay lanet, kadın. O merdivenin tepesinde ne yaptığını sanıyorsun?"

Thea doğru algılamıştı. Damon çılgınca sinirlenmişti. Sesi ne kibar, ne soğuk ne de mesafeliydi. Sesi Damon gibiydi.

Dehşetli korkusu arasında, rahatladığını hissetti. Bütün vücudu titremeye başlamıştı. Sağ ayağı merdivenden kayınca, bir çığlık attı. Kollarını sıkıca merdivene sarmıştı.

"Derhal aşağı in!"

Bir sürü birbirine zıt duygu bedenini okyanus dalgaları gibi sarıyordu. Korku, dehşet ama rahatlama ve mutluluk... Acaba toprağa ayak bastığında Damon'nın soğukluğu geri dönecek miydi?

"İnemiyorum."

"O zaman kıpırdama, oraya geliyorum."

Merdiven onun da ağırlığı binince esnemişti. Thea inler gibi bir ses çıkarınca, Damon, "Merak etme Thea, bu merdiven daha bizim gibi beş kişiyi taşır," dedi. "Tamamen güvenliktesin."

"Amma da yalancısın, Damon." Thea korkudan zayıf bir sesle konuşuyordu.

"Belki de tamamen güvenlikte değilsin, çünkü buradan indikten sonra seni dizlerime yatıracağım."

"Ha ha çok komik." Thea aynı zayıf sesle konuşmuştu.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Ooooh, Damon."

Damon'nın kuvvetli, kolları onu sımsıkı sarmıştı. "Tanrım, Thea," diye kulağına fısıldadı Damon. "İyi misin?"

"Son dört aydır hiç bu kadar iyi olmamıştım." Thea orada dönmek ve Damon'a sarılmak istiyordu ama bunu yapması imkansızdı. Onun için sadece başını onun boynunun çukuruna gömmekle yetindi.

"Öyle mi?"

"Oh, Damon. Aşağı indiğimizde tekrar buz adama dönecek misin? Lütfen, Damon.."

"Zaten yapamam." Ses tonu acı çeker gibiydi. "Buna gücüm kalmadı. Şimdiye kadar elimden geldiği kadar savaştım ama artık dayanamıyorum. Yalnız aşağı indiğimizde çok kavga edeceğimizi bilmelisin."

"Kavga mı?" diye fısıldadı, Thea. "Bununla başa çıkabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hmm."

"Dur Thea. Beni öpmeyi keser misin?" Thea'yı kendine getirmeye çalışıyordu. "Bu merdivenden kurtulmaya çalışalım. Sağ ayağını uzat. Merak etme, ben seni tutarım."

"Beni aşağıda da tutmaya devam edecek misin?"

"Tabii edeceğim." Thea onun boynunu öperken, Damon'nın sesi boğuk boğuk çıkmaya başlamıştı. Thea bu sesi uzun zamandır ilk defa duyuyordu. İçinin ısındığını hissetti "Seni tutmamı istediğin sürece sıkı sıkı tutacağım, Prebble."

ON İKİNCİ BÖLÜM

İki ayağı da yere bastığında Thea onun kollarında dönerek boynuna sımsıkı sarıldı. Damon'nın onu bir daha bırakmamasını istiyordu. Eğer bırakırsa ölürdü. Bunu iyi biliyordu.

Damon da uyanan bedenini boylu boyunca Thea'nın bedenine yapıştırmıştı.

"Tanrı aşkına, oraya neden çıktın?" Sesinden şaşkınlığını anlamak mümkündü.

"Kendi merdivenimi bulamadım... Sen de not bırakmamıştın." Thea başını onun göğsüne gömmüştü. "Benim orayı boyamamı istediğini sandım. Kaytardığımı düşünmeni istemedim."

Damon bir küfür savurduktan sonra onu serbest bırakmıştı. "Sen üzerine düşeni yaptın. Üst katlar bana ait."

"Oh, Damon bunu söylemeyi keser misin?"

"Ayrıca sen hiç kaytarmıyorsun." Thea'yı duymamış gibi konuşmasına kaldığı yerden devam ediyordu. "Sen yalnızca çok sıkıştırıldığında kendini kurtarmak için kaytarırsın."

"Sıkıştırıldığında mı?" Dört aylık sessizlik sonunda, demek konuşma vakti gelmişti. Zaten Thea daha fazla boyadan konuşup vakit kaybetmek istemiyordu.

"Kim? Tabii komite. Beni onlar sıkıştırmadılar, Damon. Sen sıkıştırdın."

"Evet, doğru," dedi, Damon. "Seni dinleyenlerin önünde, tek başına karşı duramadın. Senin için doğru olanı yapacak cesareti gösteremedin. Her şeyin insanların gözünde düzgün ve temiz olmasına çalıştın." Damon küfrederek arkasını dönmüştü. "Bu arada birkaç arkadaşına ihanet etmek sana o kadar önemli gelmedi."

"Damon Free, bu anlattıklarının gerçeklerle uzaktan yakından alakası yok. Ben yaptıklarımı kendim için yapmadım. Her şeyi senin için yaptım." Damon'nın sırtına hafifçe vurarak, "Dön ve yüzüme bakarak konuş."

Damon kafasını sallayarak, büyük çınar ağacının altındaki sıraya doğru yürümeye başladı.

"Beni artık bırakmak istemediğini sanıyordum."

"İstiyorum, istiyorum ama yapabileceğimi sanmıyorum," Yüzü kasılmıştı. "İşte böyle bir açmazdayım, bebeğim. Seni bırakamıyorum. Seni kabul edemiyorum. Sana nasıl güveneceğim? Ha, nasıl güvenirim?"

Thea gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Onların akmasına izin veremezdi. Damon ona doğru eğilmiş iki elini avuçlarına alarak, "Bana cevap ver, sana nasıl güvenirim?" diye soruyordu.

"Damon, ben dilimi tutacaktım..." elinin birini çekerek onun yanağına koymuştu, Thea. "Senin her şeyi gizli tutmak istediğini biliyordum. Ama sana baktığımda...gördüğüm o değildi."

"İyi bakmamışsın."

"Gözlerinde acı gördüm. Bu seni yakıyordu, Damon. Ve uzaktan senin kendini duvarların arkasına sakladığını gördüm. Bu acının ne kadar boş ve gereksiz olduğunu gördüm." Gözyaşlarını silmiş, burnunu çekmişti. "Senin daha fazla acı çekmene katlanamazdım. Bana ne olacağı hiç önemli değildi, bırakamazdım."

"Sen tam yapmak istediğini yaptın." Sesi sinirle ve hayal kırıklığıyla titriyordu.

Thea gözlerini kapatmıştı. Damon bu gün çok yakışıklıydı. Anılar midesinin düğümlenmesine sebep oluyordu.

"Tanrım, Thea. Sen hiç laf anlamıyor musun? Şu koca dünyada istediğim sadece sendin. Ve sen bana ihanet ettin. Bütün o...." eliyle Pine Butte'yi gösteriyordu, "...saygınlık sen olmadan bir işe yaramıyor."

Thea'nın kalbi atışlarını şaşırmıştı. Bir yavaşlıyor, sonra hızla atmaya başlıyordu.

"Ben mi...?" Sesi bir çığlık gibi gelmişti.

"Tabii ki sen." Damon onun kolunu kavrayarak kendisine bakmaya zorlamıştı.

"Oh, Damon." Thea aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışarak, ona sokuluyordu. "Nereden bilecektim? Seni inatçı, dediğim dedik adam, bana bir kelime söyledin mi? O akşam sana baktığımda ne düşündüm biliyor musun? Sen çok iyi, nazik, inanılmaz derecede yakışıklı, ve.." Thea'nın yanakları kızarmaya başlamıştı, "...ve kuzey batıdaki en seksi adamdın. İstesen yüz tane kadın sana koşa koşa gelirdi, ama kasaba önünde kendini ispat etmek için bu son şansındı."

Damon'nın elleri, Thea'nın yüzünü okşuyordu. Yüzünü yukarıya kaldırarak, gözlerinin içine baktı. "Anlamıyor musun, Thea? Ben yüz tane kadın istemiyorum, ben sadece seni istiyorum."

Thea onun kapkara gözlerine bakıyordu. "Seni çok fazla seviyorum, Damon. Senin kendine daha çok acı çektirmene seyirci kalamazdım."

Thea kafasını sallıyordu. "Sana seni sevdiğimi söylememe daha elli yıl da izin vermesen, yine de doğru şeyi yaptığıma inanacaktım."

"Elli yıl mı?" diye patladı, Damon. "Bu elli yıl boyunca ne yapacaktın? Bekleyecek miydin? Yoksa başka birini bulup benim gözüme sokarak, bana kaybettiklerimi mi hatırlatacaktın?"

"Başka birini mi? Annem gibi mi? Asla... Ben dersimi teyzemden aldım. Aşkta mükemmeli bulursan, bir daha başka bir şey aramazsın.."

Damon ona bakıyordu. "Yani bütün hayatını benimle geçirmeye niyetlendiğine inanmamı mı bekliyorsun."

"Elbette ona niyetleniyordum, Damon."

"Şunu bana bir daha söyle, Prebble." Meydan okur gibi değil de, kazanmış gibi konuşmaya gayret ediyordu. "Beni ne kadar sevdiğini söylemekle başla..."

"Damon sen bir aptalsın. Bunu sana söylemek için dört aydır çırpınıyordum, ama sen izin vermiyordun."

Damon onu şefkatle kucaklamıştı. "Hadi, Prebble," diye fısıldadı. "Tekrar söyle."

"Damon seni seviyorum. Senden başka bir şey düşünemiyorum."

"İşte bu yüzden..."

"Bu yüzden ne?"

"Bu yüzden senin yarım bıraktığın işleri tamamladım." Damon kıkırdamaya başlamıştı.

"Hayır öyle yapmadın," diye itiraz etti, Thea.

"Her gece sen uyuduktan sonra... Yaklaşık olarak işin üçte ikisi. Damon bir yere oturmuş, ve Thea'yı kucığına çekmişti.

Thea konuşmadan, dudakları birbirini bulmuş, Thea'nın aylardır özlemle beklediği öpüşle kendilerinden geçmişlerdi. Damon'nın elleri, Thea'nın bedeninde geziniyor, Thea'nın vücudunun her hücresine inanılmaz bir canlılık veriyordu. Damon, onu sanki kaçmasından korkar gibi sımsıkı tutuyordu.

Halbuki Thea bunu aklına bile getirmezdi. Ebediyen onun kollarında kalmaktan başka bir isteği yoktu.

Sonunda Damon başını kaldırdığında, "Prebble," dedi. "Sen çık beni yukarıda bekle."

"Mmmm." Thea onun gözlerinin içine bakıyordu. "Babama telefon edeceğim..."

"Ona ne yapmak üzere olduğumuzu söyleyecek misin?"

"Uzun uzun değil, güven bana." Norman telefona cevap verdiğinde, Thea hemen babasına olanları anlatmıştı.

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var, Theadora. Aslında bunu yıllar önce yapmam lazımdı.." Albayın sesindeki bu ciddi ton, Thea'yı gerginleştirmişti. "Ben seni çok seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Damon sevdiğin adamsa, eminim ki kendin için en doğru seçimi yapmışsındır. Eğer o seni, senin onu sevdiğin kadar sevmiyorsa bana haber ver, silahımı alır doğruca oraya gelirim."

Thea cevap vermek istemiş, ancak, sadece, "Oh," diyebilmişti.

Onun yerine Damon cevap verdi. "Teşekkür ederim, efendim. Bu bize verebileceğiniz en güzel düğün hediyesiydi."

Telefonu kapadığında Thea ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Bunu daha önce söylememiştin."

"Neyi söylemedim, Prebble? Düğünü mü? Tabii ki daha evvel söylemedim, bir daha da söyleyecek değilim. Hayatta bir defa evlenilir."

Daha sonra yukarıda birbirlerini ne kadar sevdiklerini ve arzu ettiklerini ispat etmişlerdi.

Thea, "Sadece, sen, Damon. Ben aşkta en mükemmelini buldum," dedi.

Damon da onu sıkıca kendisine çekerek, kelimelere gerek kalmadan *Seni seviyorum*'un nasıl denildiğini sevişerek göstermişti.

S O N